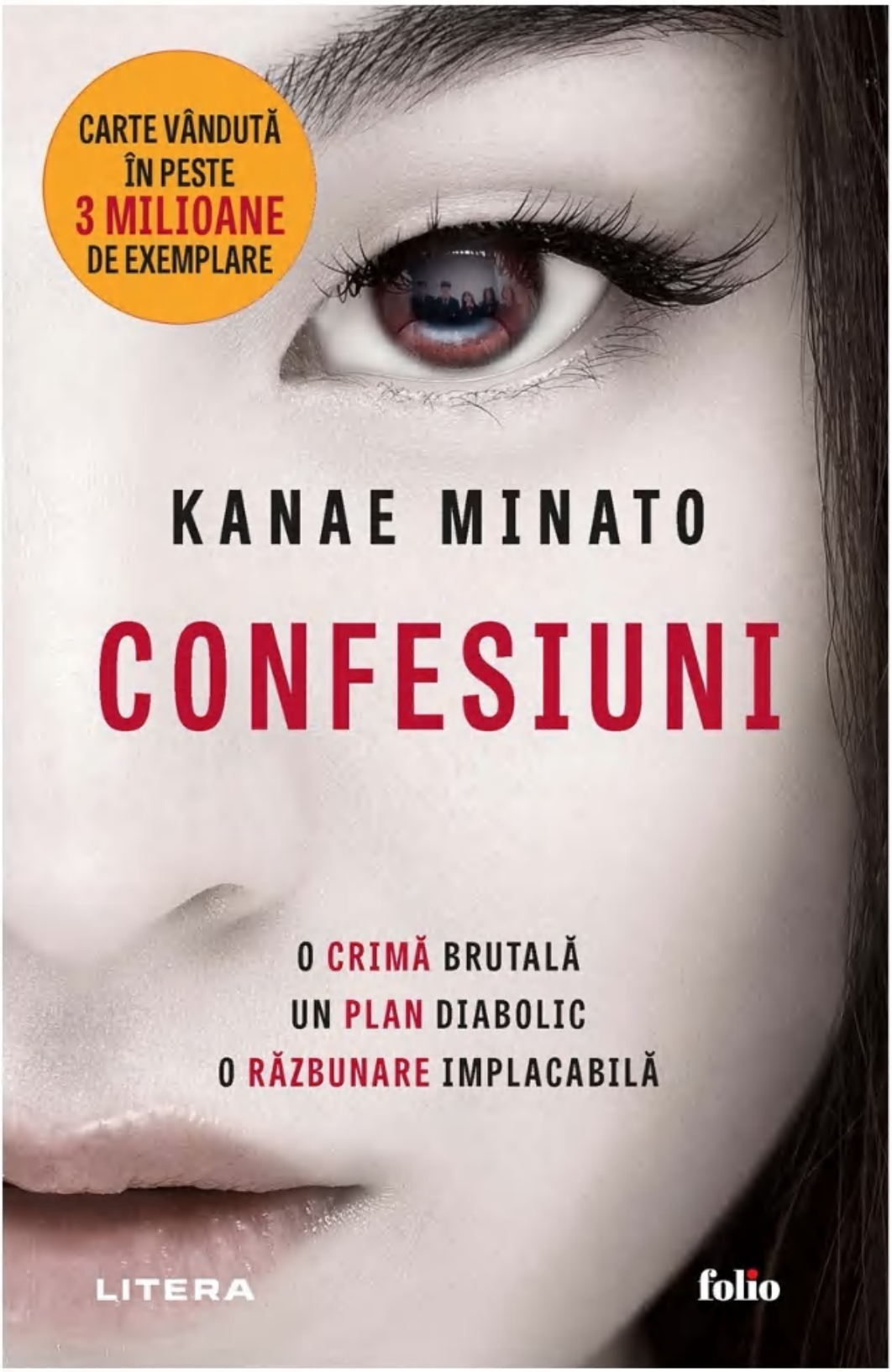
CARTE VÂNDUTĂ
ÎN PESTE
3 MILIOANE
DE EXEMPLARE
KANAE MINATO
CONFESIUNI
O CRIMĂ BRUTALĂ
UN PLAN DIABOLIC
O RĂZBUNARE IMPLACABILĂ
LITERA
folio

folio

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune literară contemporană – romane aflate
în topurile internaționale, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

Kokuhaku
Kanae Minato
Copyright © Kanae Minato, 2008
All rights reserved.

First published in Japan in 2008 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo.
Romanian translation rights arranged with Futabasha Publishers Ltd. through Emily Books Agency LTD., Taiwan and Corto Literary, Croatia.
English translation copyright © Little, Brown, and Company, 2014; translator: Stephen Snyder.
Design copertă: Diogo Droschi

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Confesiuni
Kanae Minato
Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Cătălina Călinescu
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-327-4
ISBN EPUB 978-630-319-597-1

KANAE MINATO

CONFESIUNI

Traducere din limba engleză și note
OANA-CELIA GHEORGHIU

LITERA
București

1.
SFÂNTUL

După ce terminați de băut laptele, vă rog să așezați cutia la loc în lădiță. Aveți grijă s-o lăsați în spațiul pe care e scris numărul vostru și apoi să vă întoarceți în bancă. Toată lumea pare aproape gata. Din moment ce azi e ultima zi a anului școlar, o să marcăm și finalul „Orei Laptelui". Vă mulțumesc pentru participare. I-am auzit pe unii dintre voi întrebându-se dacă programul o să continue și anul viitor, dar pot să vă spun de pe acum că nu. Anul ăsta am fost desemnați școală gimnazială model pentru campania Ministerului Sănătății de promovare a produselor lactate. Ni s-a cerut să vă dăm să beți o cutie cu lapte pe zi și acum așteptăm cu nerăbdare evaluarea medicală școlară din aprilie, ca să vedem dacă înălțimea și densitatea voastră osoasă sunt peste media națională.

Mda, cred că puteți spune că v-am folosit drept cobai și sunt sigură că anul ăsta n-a fost plăcut pentru cei cu intoleranță la lactoză sau pentru cei cărora pur și simplu nu le place laptele. Dar școala a fost selectată aleatoriu pentru program și fiecare clasă a primit zilnic cutii cu lapte și lădița pentru depozitare cu mici compartimente pentru fiecare cutie, ca să puteți fi identificați după numărul băncii; și e adevărat că am ținut o evidență a elevilor care au băut

lapte și a celor care n-au băut. Dar de ce trebuie să vă strâmbați acum, când cu doar câteva minute în urmă beați laptele destul de bucuroși? Ce e rău în a vi se cere să beți puțin lapte în fiecare zi? Vă apropiați de pubertate. Corpurile voastre cresc și se modifică și știți că băutul laptelui ajută la întărirea oaselor. Dar câți dintre voi chiar beți acasă? Iar calciul e bun nu doar pentru oase; aveți nevoie de el pentru dezvoltarea normală a sistemului vostru nervos. Nivelurile scăzute de calciu vă pot face stresați și iritabili.

Nu doar corpurile voastre cresc și se modifică. Știu cu ce vă ocupați. Aud povești. Tu, domnule Watanabe, ai crescut într-o familie care deține un atelier de reparații ale produselor electronice și știu că ți-ai dat seama cum se elimină cea mai mare parte a pixelilor de pe clipurile video pentru adulți. Le-ai arătat acele clipuri și celorlalți băieți. Creșteți. Mințile vi se schimbă la fel de rapid precum vi se schimbă corpurile. Știu că n-a fost cel mai bun exemplu, dar ceea ce vreau să spun e că intrați într-o etapă pe care o numim uneori „o perioadă de rebeliune“. E un răstimp în care băieții și fetele au tendința de a fi sensibili, afectați sau jigniți de cel mai mic fleac și în care sunt ușor de influențat de mediul înconjurător. O să începeți să imitați pe oricine și orice din jurul vostru, încercând să vă dați seama cine sunteți. Dacă e să fiți cinstiți, bănuiesc că mulți dintre voi deja recunoașteți

schimbările astea în voi înșivă. Tocmai ați avut parte de un exemplu foarte bun: până în urmă cu câteva momente, considerați că laptele gratuit e un avantaj. Dar acum, după ce v-am spus că a fost un experiment, sentimentele voastre față de lapte s-au schimbat brusc. Am dreptate?

Bine, nu-i nimic foarte ciudat aici – e în firea omului să se răzgândească, iar asta nu se întâmplă doar în perioada pubertății. De fapt, profesorii au spus că elevii din clasa voastră sunt un pic mai calmi și mai bine-crescuți decât media. Poate că trebuie să mulțumim laptelui pentru asta.

Dar există un subiect mai important despre care vreau să vă vorbesc astăzi. Vă anunț că mă retrag la finalul lunii. Nu, nu mă transfer la altă școală, mă retrag din activitate. Ceea ce înseamnă că sunteți ultimii elevi cărora le mai predau vreodată și că o să vă țin minte tot restul vieții mele.

Iar acum, liniștiți-vă! Apreciez reacția – în special pe a celor care par să regrete cu adevărat că plec – poftim? Dacă îmi dau demisia din cauza a ceea ce s-a întâmplat? Da, presupun că da și aș vrea să-mi petrec o parte din timp ca să discut cu voi despre asta.

Având în vedere faptul că mă retrag, m-am gândit din nou la ce a însemnat pentru mine să fiu profesoară.

N-am ales meseria asta din motivele obișnuite – pentru că aș fi avut un profesor

minunat, care să-mi fi schimbat viața, nimic de genul ăsta. Cred că se poate spune că am ajuns profesoară pur și simplu fiindcă am crescut într-o familie foarte săracă. Încă de pe vremea când eram mică, părinții mi-au spus că n-aveau să-și permită niciodată să mă trimită la facultate – și că, oricum, ar fi fost o risipă să trimită o fată –, dar bănuiesc că asta m-a făcut să-mi doresc și mai mult să fac studii universitare. Îmi plăcea școala și eram o elevă bună. Atunci când a venit vremea, am primit o bursă – probabil fiindcă eram atât de săracă – și m-am înscris la universitatea națională din orașul meu natal. Am studiat științe, materia mea preferată, și încă dinainte de a absolvi, am început să predau la o școală cu predare intensivă. Știu că vă plângeți cu toții de școala cu predare intensivă pentru că trebuie să vă duceți direct acasă după școala normală, să mâncați pe fugă și apoi să vă grăbiți să ajungeți la alte cursuri, care țin până seara târziu. Dar am considerat mereu că sunteți incredibil de norocoși că aveți părinți pe care îi interesează viitorul vostru suficient de mult încât să vă ofere oportunitatea asta suplimentară.

În orice caz, după ce am ajuns în ultimul an de facultate, am hotărât să renunț la studiile aprofundate – care ar fi fost prima mea opțiune – și să mă angajez ca profesoară. Îmi plăcea ideea că profesoratul e o carieră sigură, cu un venit stabil, dar a existat un factor și mai

important: condițiile de acordare ale bursei mele stipulau că, dacă nu deveneam profesoară, trebuia să returnez banii de studii. Așa că, fără să mai stau pe gânduri, mi-am dat examenul de licență. Știu că asta i-ar putea face pe unii dintre voi să pună la îndoială motivele pentru care am devenit profesoară, dar vă asigur că întotdeauna am încercat să-mi fac meseria cât de bine am putut. O mulțime de oameni își irosesc viețile plângându-se că n-au reușit niciodată să-și găsească adevărata vocație. Dar adevărul e că cei mai mulți dintre noi probabil că nici măcar n-au o vocație anume. Așadar, ce e greșit în a alege exact lucrul care îți stă în fața ochilor și în a-l face din toată inima? Eu așa am procedat și nu-mi pare rău.

Probabil că unii dintre voi se întreabă acum de ce am ales să predau la gimnaziu în loc de liceu. Cred că se poate spune că am vrut să fiu „în linia întâi", ca să zic așa. Am vrut să le predau unor elevi care fac studii obligatorii. Elevii de liceu au opțiunea abandonului, așa că atenția lor poate fi împărțită. Am vrut să lucrez cu elevi ce încă sunt dedicați complet studiilor pe care le fac, neavând altă variantă – iată lucrul cel mai apropiat de o vocație pe care l-am putut găsi. Poate că e greu de crezut, dar a existat o perioadă în care chiar m-a pasionat munca mea.

Domnule Tanaka și domnule Ogawa – nu e nimic deosebit de amuzant în partea asta a povestirii mele.

Am devenit profesoară în 1998 și primul meu post – în care, practic, am învățat din mers – a fost la Școala Gimnazială M. Am stat trei ani acolo, iar apoi mi-am luat concediu fără plată cu un an înainte să vin aici, la Școala Gimnazială S. Am descoperit că îmi plăcea să stau departe de orașele mai mari din regiune, iar Școala Gimnazială S s-a dovedit a fi un loc de muncă plăcut, relaxant. E cel de-al patrulea an al meu aici, așa că am lucrat ca profesoară numai șapte ani în total.

Știu că aveți curiozități legate de Școala Gimnazială M. Masayoshi Sakuranomi predă acolo și probabil că l-ați văzut de curând la televizor... Vă rog să vă potoliți! E chiar *atât* de celebru? Dacă-l cunosc? Păi, am lucrat împreună vreme de trei ani, așa că bănuiesc că pot spune că da, dar pe atunci nu era o vedetă atât de mare. Presa l-a făcut super-profesor, iar acum apare la știri atât de des, încât bânuiesc că știți mai multe despre el decât mine.

Poftim? Nu știți povestea, domnule Maekava? Nu vă uitați la televizor? Bine, vă spun eu. Pe vremea când era în școala generală, Sakuranomi era lider de bandă, iar în cel de-al doilea an de liceu, a atacat un profesor. A fost exmatriculat, a plecat din țară și, în următorii câțiva ani, se pare că s-a învârtit prin toată lumea, făcând tot felul de lucruri periculoase și dând de tot felul de belele. A trecut prin războaie și alte confiicte violente și a trăit printre oameni puternic

afectați de sărăcie. Toate acele experiențe l-au făcut să-și înțeleagă greșelile și să-și regrete trecutul violent. S-a întors în Japonia, a dat bacalaureatul și a intrat la o universitate de prestigiu. După ce a absolvit, a devenit profesor de engleză la o școală gimnazială. Se spune că a ales să predea la gimnaziu pentru că voia să-i ajute pe elevi să evite genul de greșeli pe care le-a făcut el la vârsta lor. În urmă cu câțiva ani, a început să-și petreacă serile în centrele de jocuri video și în librăriile în care elevii dau de belele după ore. Îi căuta unul câte unul, vorbindu-le despre respectul de sine și dându-le șansa de a o lua de la început. Era atât de insistent, încât și-a câștigat porecla de Domnul a Doua Șansă și s-a făcut chiar și un documentar de televiziune despre el. A publicat cărți și și-a lărgit cadrul activității, încercând să ajungă la și mai mulți elevi – poftim? Ați auzit toate astea la televizor săptămâna trecută? Ei, bine, scuzele mele celor care cunosc deja povestea... Ce? Aveți dreptate, am omis un detaliu important. La finalul anului trecut, pe când Sakuranomi n-avea decât treizeci și trei de ani, doctorul i-a spus că nu mai avea de trăit decât câteva luni. Dar în loc să-și plângă de milă, s-a hotărât să le dedice elevilor timpul care i-a mai rămas. Așa că acum i s-a dat o nouă poreclă: Sfântul. Se pare că știi totul despre asta, domnule Abe. Poftim? Dacă îl admir pe Sakuranomi? Dacă vreau să fiu ca el? Sunt întrebări dificile. Cred că se poate spune că vreau

să trag învățăminte din viața lui – dar numai din cea de-a doua parte.

Însă văd ce impresie v-a făcut unora dintre voi și asta mă face să-mi dau seama că s-ar putea să fi fost o profesoară nepotrivită în anumite privințe, în special prin comparație cu cineva cu o dedicare atât de totală ca a lui. După cum am spus deja, atunci când am devenit profesoară, am vrut să-mi fac meseria cum puteam mai bine. Dacă unul dintre elevii mei avea o problemă, lăsam deoparte planul lecției și încercam să conving clasa s-o rezolvăm împreună. Dacă un elev ieșea în fugă din clasă, chiar în mijlocul orei, mă duceam după el. Dar la un moment dat am început să-mi dau seama că nimeni nu e perfect – iar eu, mai puțin decât oricine. Mai mult de-atât, în momentul în care îi spui ceva unui tânăr folosindu-te de autoritatea ta de profesor, riști ca, de fapt, să amplifici problema. Am început să simt că nu era nimic mai arogant și mai prostesc decât să-mi impun ideile elevilor mei. În final, m-am temut că eram efectiv condescendentă față de oamenii pe care ar fi trebuit să-i respect și să încerc să-i ajut. Așa că, după concediul fără plată, atunci când am început să lucrez aici, la Școala Gimnazială S, mi-am stabilit câteva reguli noi. În primul rând, am decis că aveam să mă adresez întotdeauna politicos elevilor și să folosesc apelativele de „domnule“ și „domnișoară“ în fața numelor lor. În al doilea rând, că aveam să-i tratez ca pe niște

egali. Poate că vi se par mărunțișuri, dar ați fi surprinși să aflați că mulți dintre elevii mei au observat imediat.

Ce au observat, mă întrebați? Presupun că au observat cum îi făcea să se simtă faptul că erau tratați cu respect. Auzi atâtea despre familii abuzive, încât poți să ajungi să crezi că toți copiii sunt persecutați acasă. Dar adevărul e că majoritatea copiilor din zilele noastre sunt răzgâiați peste măsură. Părinții se închină la ei și-i imploră să învețe, să-și termine mâncarea din farfurie la cină și multe altele de felul ăsta. Poate că de aceea copiii arată atâta lipsă de respect, de aceea le vorbesc adulților pe același ton cu care vorbesc cu prietenii lor. Și o grămadă de profesori chiar susțin astfel de comportamente – li se pare o onoare să aibă o poreclă sau ca elevii să li se adreseze cu familiaritate în clasă.

Până la urmă, asta văd la televizor, cu toate serialele acelea despre profi apreciați care sunt „amici" cu elevii lor. Sunt sigură că știți cam care e scenariul – un profesor apreciat are probleme cu o anumită clasă, dar, în urma conflictului, între el și elevii din acea clasă se clădește o încredere profundă. Iar în timp ce se derulează genericul de final, restul școlii și celelalte clase ale profesorului au dispărut, iar acesta pare să fi fost acolo doar pentru grupul acela de zurbagii. Chiar și în clasă, profu' de la televizor vorbește despre viața lui personală și se

afundă în sentimentele cele mai intime ale elevului-problemă. Vreți și voi, ceilalți, să auziți toate astea? Da, bineînțeles că vrem. Apoi vreun elev serios își adună curajul să întrebe despre sensul vieții... și aiureala continuă. În ultima scenă, elevul cel serios ajunge de obicei să-i ceară scuze zurbagiului pentru lipsa lui de sensibilitate... ceea ce poate că funcționează la televizor, dar în viața reală? A avut vreunul dintre voi o problemă personală care să i se pară atât de presantă încât să vrea să întrerupă ora ca să vorbească despre ea? Se pune prea mare accent pe oaia neagră. Eu, personal, am mai mult respect față de elevul serios, cel care nu dă niciodată de belele. Dar acești copii nu primesc niciodată rolurile principale, nici la televizor, nici în viața de zi cu zi. Iar asta e de ajuns ca să-l facă pe elevul cel cuviincios să se îndoiască de valoarea eforturilor lui.

Oamenii vorbesc adesea despre sentimentul de încredere care se formează între profesor și elevii lui. După ce elevii mei au început să aibă telefoane mobile, primeam mesaje-text care spuneau lucruri precum: *Vreau să mor!* sau *N-am nici un motiv să trăiesc!* – strigăte de ajutor. Mesajele de felul ăsta veneau de multe ori în toiul nopții – la două sau la trei dimineața – și trebuie să recunosc că eram tentată să le ignor. Dar bineînțeles că niciodată n-am putut s-o fac, fiindcă aș fi trădat „sentimentul nostru de încredere".

Bineînțeles că profesorii au început să primească și mesaje mult mai răutăcioase. Un tânăr profesor a primit un mesaj în care i se cerea ajutorul. Expeditoarea spusese că prietena ei avea probleme și i-a cerut profesorului să vină la intrarea unui hotel dărăpânat din centrul orașului. Mă rog, poate că vă gândiți că trebuia să fie un pic mai atent, dar era tânăr și plin de zel și s-a grăbit să ajute – ca să ajungă să fie fotografiat împreună cu fata în locul acela compromițător. Părinții ei au venit la școală a doua zi, s-a implicat și poliția și totul s-a transformat într-un incident major. Ceilalți profesori știau, desigur, că bietul băiat fusese pur și simplu păcălit. Știam asta fiindcă el ne spusese că era transsexual – se născuse cu corp de bărbat, dar era, de fapt, femeie. Totuși, chiar și în astfel de condiții, n-am văzut nici un motiv pentru care să dezvăluim acel adevăr. Însă tânărul era hotărât să-și apere onoarea de profesor, drept pentru care a ajuns să le spună el însuși adevărul elevilor și părinților acestora. Dar toată tragedia – și efectul dezastruos pe care l-a avut asupra profesorului – a început, practic, din nimic. Din sentimentele rănite ale unei eleve căreia i se ceruse să nu mai vorbească în timpul orei.

Poftim? Întrebați dacă acea elevă a fost pedepsită? Evident că nu. Dimpotrivă, profesorul și școala au fost învinovățiți – cum pot expune persoane tinere și impresionabile la

devianți sexuali... sau homosexuali... sau chiar la mame singure, ca mine? Părinții au ignorat ceea ce făcuse flica lor și au dat vina pe școală. În final, au câștigat – cu toate că nu știu dacă e corect să vorbim despre învingători și învinși într-o asemenea situație. Profesorul? S-a transferat anul trecut și acum predă la altă școală, ca femeie.

Știu că e un exemplu extrem, dar se fac tot timpul astfel de acuzații, care sunt foarte greu de demontat în cazul profesorilor de sex masculin. După acel incident, am instituit o regulă ca o profesoară să meargă în locul unui profesor dacă acesta trebuie să se întâlnească cu o elevă și viceversa. Ăsta-i și motivul pentru care avem doi profesori și două profesoare pentru fiecare an. Dacă unul dintre voi, băieții, mi-ar cere să ne întâlnim undeva, aș lua imediat legătura cu profesorul Tokura de la A și l-aș ruga să meargă în locul meu; iar dacă s-ar întâmpla ceva cu o fată de la A, profesorul Tokura m-ar contacta pe mine. N-ați observat? Nu s-a făcut niciodată un anunț oficial, dar ne-am gândit că o să vă dați seama singuri.

Deci, băieți, acum probabil că vă întrebați dacă are măcar rost să mă contactați atunci când aveți cu adevărat probleme, fiindcă oricum la întâlnire o să apară domnul Tokura. Ce-ai spus, domnule Hasegawa? Da, îmi amintesc că ai avut acea problemă la ora de sport. Mi-ai spus că era grav, dar dacă ne raportam la categoria problemelor cu

adevărat importante, era ceva minor. De fapt, mă îndoiesc că vreunul dintre voi are cu adevărat nevoie de mine mai mult de câteva ori pe an. Sunt sigură că atunci când îmi dați mesaje în care îmi spuneți că vreți să muriți, chiar credeți, la un anumit nivel, că *viața n-are nici un sens*, după cum mi se pare că vă place tuturor să spuneți. Și sunt sigură că, din punctul vostru egocentric de vedere, vă simțiți complet singuri în lumea asta largă și că necazurile vă copleșesc cu totul. Dar trebuie să vă spun că mă interesează mai puțin să vă satisfac moșturile adolescentine și mai mult să ajungeți oameni care să fie în stare să se gândească la sentimentele altora – de exemplu, la sentimentele persoanei care primește un asemenea mesaj în toiul nopții. Sinceră să fiu, mă îndoiesc că vreo persoană cu adevărat deznădăjduită, care chiar se gândește cu adevărat să facă ceva radical, ar trimite un e-mail ca să-și anunțe profesoara.

S-ar putea să vă fi dat seama deja că n-am fost niciodată genul de profesoară care să se gândească nonstop la elevii ei. A existat mereu cineva mai important pentru mine – fiica mea, Manami. După cum știți, sunt mamă necăsătorită. La scurt timp după ce eu și tatăl lui Manami am hotărât să ne căsătorim, am aflat că eram însărcinată. Am fost un pic dezamăgiți că a trebuit să grăbim nunta, cum s-ar spune, dar adevărul e că eram încântați la gândul că urma să avem un copil. Am început să merg la controale

prenatale și am decis că ar avea sens să-și facă și logodnicul meu un control. În mod neașteptat, testele au arătat că suferea de o boală îngrozitoare și în acel moment s-a oprit toată discuția legată de nuntă. Din cauza bolii? Bineînțeles, ăsta a fost motivul. Lui i-a fost greu să accepte? Sunt sigură că da, domnișoară Isaka. Și desigur că unele cupluri merg mai departe și se căsătoresc chiar dacă unul dintre parteneri e bolnav. Aleg să înfrunte problema împreună. Dar voi ce ați face în situația asta? Ce ați face dacă ați afla că iubitul sau iubita voastră e infectat (sau infectată) cu HIV? HIV – virusul imunodeficienței umane – mai cunoscut sub numele de SIDA. Majoritatea știți deja totul despre asta din romanul pe care a trebuit să-l citiți pentru proiectul de vară. În atât de multe rezumate ale voastre scria că ați plâns la final, încât m-am hotărât să-l citesc și eu. Iar puținii dintre voi care și-au ales o altă carte, află acum de la mine că e vorba despre o fată care a contractat HIV în timp ce lucra ca prostituată și, în cele din urmă, s-a îmbolnăvit de SIDA și a murit.

Poftim? Nu credeți că povestea e atât de simplă? Femeia – eroina – vi s-a părut mai demnă de milă decât o prezint eu? Pot să înțeleg asta, dar, dacă v-a fost milă de fata din carte, de ce atât de mulți dintre voi și-au lăsat scaunele pe spate exact acum, după ce v-am spus ce s-a întâmplat cu logodnicul meu? Dacă vă e atât de

milă de oamenii care suferă de SIDA, de ce v-ați tras înapoi atunci când ați aflat că profesoara aflată în fața voastră a făcut sex cu cineva infectat cu HIV?

Păreți deosebit de incomodată, domnișoară Hamazaki, stând acolo, în prima bancă, dar nu e cazul să vă țineți respirația. HIV nu se răspândește prin aer. Ideea e că nu poți să iei SIDA prin majoritatea contactelor fizice – nu se ia prin strângeri de mână, prin tuse sau strănut, nu se ia de la baie sau de la piscină, nu se ia din împărțitul mâncării, prin înțepături de țânțar sau de la animalele voastre de companie. În general, nici măcar prin sărut. Nu poți să iei SIDA dacă trăiești aproape de o persoană infectată și nimeni nu s-a contaminat *vreodată* doar pentru că a fost în aceeași clasă cu cineva infectat – cu toate că știu că acea carte n-a pomenit nimic din toate astea. Și cerându-mi scuze că v-am ținut în suspans, vă anunț acum că nici nu sunt infectată. Nu mai fiți atât de șocați! E adevărat că una dintre căile de răspândire a HIV e contactul sexual, dar nu fiecare act sexual duce la infectare.

M-am testat în timpul sarcinii și rezultatele au fost negative; totuși, pentru că asta părea atât de greu de crezut, am mai făcut câteva teste. Abia mai târziu, după ce am aflat rata reală de infectare prin actul sexual, am înțeles de ce scăpasem, dar n-o să vă spun cifra respectivă, fiindcă știu cât de mult vă pot influența

statisticile. Dacă vă interesează, sunteți liberi să căutați informația respectivă.

Logodnicul meu a contractat HIV în străinătate, într-o perioadă nebună a vieții lui, pe când nu-i păsa prea mult de ce se întâmpla cu el. Mă tem că mi s-a părut dificil să accept partea asta a trecutului său. A fost un șoc teribil să aflu că bărbatul cu care urma să mă căsătoresc era infectat cu HIV și, în ciuda testelor, continuam să fiu îngrijorată că eram infectată și eu. Chiar și după ce am fost sigură că totul era în ordine în ceea ce mă privea, stăteam trează noaptea în pat, făcându-mi griji pentru copilul din pântecul meu. Cu toate că nu mi-am pierdut nici o clipă respectul față de iubitul meu, trebuie să spun că, din când în când, îl uram cu adevărat pentru ceea ce făcuse. Și bănuiesc că el a simțit asta. Mi-a cerut iertare de nenumărate ori și m-a implorat să păstrez copilul. Dar trebuie să vă spun că nici nu mi-a trecut prin cap să renunț la sarcină. Indiferent de politici, mie avortul mi se părea o crimă.

Trebuie să mai spun și că logodnicul meu n-a început să-și plângă de milă după ce a aflat că avea SIDA. Dimpotrivă, părea să simtă că suferea pur și simplu consecințele acțiunilor lui și avea mereu grijă să facă distincție între situația lui și cea a hemofililor și a altora care contractaseră virusul fără vina lor. Cu toate astea, nu-mi pot imagina disperarea pe care cu siguranță că o simțea.

Într-un târziu, mi-am dat seama că greșisem – în parte, am ajuns la acea convingere fiindcă îmi doream atât de mult ca bebelușul meu să aibă un tată – și i-am spus că ar trebui să mergem mai departe cu nunta și că, atât timp cât înțelegem amândoi situația, aveam să găsim o cale să facem față problemei. Dar el a refuzat cu destulă încăpățânare. Avea multă voință și era extrem de hotărât să pună fericirea copilului mai presus de orice. Prejudecățile îndreptate împotriva oamenilor cu HIV sunt îngrozitoare în Japonia – dacă aveți nevoie de vreo dovadă, amintiți-vă cum v-ați ținut cu toții răsuflarea acum câteva clipe, când credeați că sunt infectată. Chiar dacă fetița avea să fie HIV-negativă, cum urma să fie tratată atunci când se va fi aflat că tatăl ei suferea de SIDA? Dacă își făcea prieteni, oare părinții acestora le-ar fi interzis să se joace cu ea? După ce avea să ajungă la vârsta școlii, ceilalți copii – și chiar și profesorii – oare aveau să se poarte urât cu ea și să încerce s-o dea afară din cantină, din sala de sport sau de oriunde s-ar fi gândit ei că ar fi putut să apară o problemă? Desigur, un copil fără tată poate și el să sufere din pricina prejudecăților, dar provocările sunt mult mai puțin serioase și are șanse mai mari să fie acceptat în cele din urmă. În orice caz, am hotărât să anulăm nunta. Am fost lăsată să-mi cresc singură fiica.

După ce s-a născut, Manami a fost testată și s-a dovedit a fi și ea negativă. Nu vă puteți

imagina cât am fost de ușurată. M-am hotărât să-i ofer îngrijirea cea mai bună pe care o poate da o mamă, s-o protejez cu orice preț, și mi-am revărsat și ultima picătură de iubire asupra ei. Dacă m-ați fi întrebat cine era mai important pentru mine, elevii mei sau fiica mea, aș fi răspuns fără cea mai mică ezitare că fiica mea era mult mai importantă. Ceea ce ar fi fost absolut normal.

Manami m-a întrebat o singură dată despre tatăl ei. I-am spus că muncea din greu, atât de mult încât nu putea să vină s-o vadă. Și, de fapt, era destul de adevărat. După ce a renunțat la dreptul de a se numi tatăl lui Manami, fostul meu logodnic s-a afundat în muncă de parcă viața lui ar fi depins de asta. Dar, în cele din urmă, sacrificiul lui a fost fără sens.

Manami nu mai e printre noi.

După ce Manami a împlinit un an, am dus-o la creșă și m-am întors la școală. În orașele mari, creșele de zi țin copilul până seara târziu, dar aici, la țară, până și programul prelungit se termină la șase seara. Așa că am discutat cu o firmă de plasament pentru persoane în vârstă care caută de lucru cu jumătate de normă și am găsit-o pe doamna Takenaka. Locuiește chiar în spatele bazinului de înot al școlii. Da, exact, casa cu câinele mare și negru pe nume Muku. Sunt sigură că unii dintre voi l-au hrănit pe Muku prin gard cu resturi de la prânz.

La ora patru, atunci când se închidea creșa, doamna Takenaka se ducea s-o ia pe Manami și o ținea la ea până când terminam eu serviciul. Cele două s-au atașat foarte tare una de alta. Manami o iubea pe doamna Takenaka, îi spunea „bunicuță“ și îl iubea și pe Muku, fiind foarte mândră de faptul că i se dădea adesea sarcina de a-l hrăni. Aranjamentul ăsta a durat trei ani, dar la începutul anului în curs, doamna Takenaka s-a îmbolnăvit și a fost internată în spital.

Fiindcă eram atât de apropiate, mi s-a părut incorect să-i caut o înlocuitoare doar pentru că era indisponibilă vreme de câteva săptămâni, așa că am hotărât s-o iau eu pe Manami de la creșă până când își revenea doamna Takenaka. Aranjamentul a mers, în general, destul de bine, fiindcă cei de la creșă erau dispuși s-o țină pe Manami acolo până la ora șase, iar eu reușeam de obicei să-mi termin treburile la școală până atunci. Dar în zilele de miercuri, ședințele de catedră durau adesea până mai târziu, așa că în acele zile o luam pe Manami la ora patru și o lăsam să mă aștepte în cabinetul asistentei medicale. Domnișoarelor Naito și Matsukawa, v-ați jucat de mai multe ori cu ea atunci când era acolo, nu-i așa? Vă sunt cu adevărat recunoscătoare. Îi plăceau la nebunie acele după-amiezi. Mi-a povestit că voi, fetele, i-ați zis că seamănă cu personajul ei preferat de desene animate, Snuggly Bunny. Era cât se poate de încântată.

Nu plângeți, fetelor! Astea sunt amintiri fericite.

Lui Manami îi plăceau la nebunie iepurașii și tot ce era moale și pufos. Așa că, normal, era înnebunită după Snuggly Bunny – în privința asta nefiind diferită de majoritatea fetelor din Japonia, chiar și de liceene. Cam tot ce avea – rucsăcelul, batistuțele, pantofii, chiar și șosetele – era imprimat cu fețișoara lui. Mi se cocoța în poală în fiecare dimineață și îmi dădea bentițele ei Snuggly Bunny, rugându-mă s-o fac să semene cu Iepurașul, iar în weekendurile în care mergeam la cumpărături, vedea de fiecare dată vreun alt produs Snuggly Bunny care îi făcea ochii să strălucească.

Cu o săptămână înainte să moară Manami, ne-am dus împreună la mall. Era acolo o vitrină cu produse dedicate Zilei Sfântului Valentin, cu tot felul de ciocolate, inclusiv un asortiment întreg care avea un ambalaj deosebit de drăguț, probabil menit ca fetele să și-l facă una alteia cadou, în loc să-l dea băieților. Pe Manami a atras-o aranjamentul și a zărit imediat un baton de ciocolată albă în formă de Snuggly Bunny, ambalat într-un săculeț pufos, imprimat cu imaginea Iepurașului. Bineînțeles că Manami a vrut să i-l cumpăr, dar aveam regula că nu putea primi mai mult de un produs atunci când mergeam la cumpărături și-i cumpărasem deja un hanorac cu Snuggly Bunny în ziua aceea – cel roz, cu care era îmbrăcată în ziua în care a murit.

I-am spus că avea să primească iepurașul de ciocolată data următoare când mergeam la cumpărături și am început s-o îndepărtez de cofetărie.

În mod normal, m-ar fi urmat destul de liniștită. Dar dintr-un motiv sau altul, în ziua aceea a fost altfel. S-a așezat pe podea în mijlocul magazinului și a început să plângă, spunându-mi că nu voia hanoracul și că trebuia să-i cumpăr ciocolata. Dar regulile sunt reguli și n-aveam de gând s-o las să se comporte așa. Mi-am spus în sinea mea că aveam să-i cumpăr iepurașul de ciocolată altă dată, când aveam să fiu singură, pentru ca apoi să i-l dau de Sfântul Valentin. I-am reamintit regula noastră și i-am spus că trebuia să se poarte frumos. Ca mamă, a trebuit să învăț că există o diferență clară între a-ți iubi copilul și a-l răsfăța. Dar exact atunci a apărut de undeva domnul Shitamura. Probabil că tu, domnule, văzuseși toată scena, fiindcă ai venit și ți-ai dat cu părerea neîntrebat. Păreai să mă consideri nerezonabilă pentru că refuzam să-i cumpăr lui Manami ceva care nu costa decât șapte sute de yeni. Din fericire, Manami s-a jenat s-o vezi așezată pe jos și făcând o criză, așa că s-a calmat și s-a ridicat imediat.

– Bine, a spus ea umflându-și obrăjorii, dar data viitoare o să-l primesc cu siguranță!

Apoi ți-a zâmbit, ți-a făcut cu mâna și am plecat.

Bineînțeles, cum Manami s-a dus înainte de Sfântul Valentin, regret zi de zi că nu i-am cumpărat ciocolata aceea.

Ședința de catedră s-a terminat cu puțin timp înainte de ora șase în ziua aceea. Asistentele școlii au participat și ele, așa că nu era nimeni în cabinet. Dar câteva dintre voi, fetelor, ați fost suficient de amabile încât să aveți grijă de Manami până la șase, când se închidea școala, așa că ea nu s-a plâns niciodată că era singură sau că se plictisea și aștepta de fiecare dată, răbdătoare, să ies din ședință. Totuși, în ziua aceea, nu era în cabinet. Am căutat-o la toaletă, dar nu era nici acolo. Activitățile de afterschool tocmai se terminau și mi-a trecut prin minte că se putea ca Manami să fi încercat să dea de voi, fetelor, în sălile cluburilor, așa că am început s-o caut prin toată școala, fără să fiu deosebit de îngrijorată în acel moment. Am dat peste voi, domnișoarelor Naito și Matsukawa, și mi-ați spus că, pe la ora cinci, ați fost la cabinetul asistentei ca să vă jucați cu Manami, dar ea nu era acolo. V-ați gândit că nu venise în ziua aceea la școală. Apoi m-ați ajutat s-o caut.

Se întunecase deja, dar mai erau destule persoane în școală, iar în seara aceea toată lumea s-a alăturat căutărilor. Domnule Hoshino, tu ai găsit-o pe Manami – după antrenamentul de baseball. Ai spus că n-ai văzut-o în ziua aceea, dar ți-ai amintit că o văzuseși altă dată venind dinspre bazinul de înot, drept pentru care ai

mers acolo împreună cu mine, ca s-o căutăm. Fiind iarnă, poarta era încuiată, așa că am sărit gardul, dar lanțul era legat suficient de lejer încât cineva atât de mic precum era Manami să se poată, totuși, strecura. Bazinul era plin cu apă, chiar dacă orele de înot de anul ăsta se încheiaseră. Apa era cețoasă și întunecoasă – fusese păstrată pentru cazul în care ar fi fost nevoie să stingem un incendiu.

Am găsit-o pe Manami plutind la suprafață. Am tras-o afară cât am putut de repede, dar corpul ei era înghețat și i se oprise inima. Totuși, am continuat s-o strig și să-i fac manevre de resuscitare. În ciuda șocului de a vedea cadavrul lui Manami, domnul Hoshino s-a dus imediat să-i cheme pe ceilalți profesori. Manami a fost transportată la spital, unde s-a pronunțat decesul. Cauza morții s-a stabilit a fi fost înecul. De vreme ce nu existau răni sau vreun semn că ar fi fost atacată, poliția a conchis că ea căzuse în apă accidental.

Se făcuse deja întuneric atunci când am găsit-o pe Manami și eram îngrozitor de supărată, așa că n-aveam de ce să observ asta, dar îmi amintesc că am văzut botul lui Muku prin gardul care separa curtea doamnei Takenaka de bazin. Investigația poliției a descoperit firimituri de pâine în zonă, din tipul de pâine care e servit la creșa lui Manami. Câțiva elevi au declarat că o văzuseră pe Manami în apropierea bazinului și ne-a fost clar că ea avea obiceiul să meargă acolo

în fiecare săptămână. Vecinii aveau grijă de Muku câtă vreme doamna Takenaka era internată în spital, dar Manami n-avea de unde să știe asta și probabil că se gândise că animalul avea să moară de foame dacă nu-i aducea ea pâine. Era posibil să-și fi făcut griji că aș fi certat-o dacă aș fi aflat, așa că de fiecare dată mersese singură, încercând să evite să fie remarcată. Potrivit elevilor care au văzut acele mici excursii, nu pleca niciodată mai mult de circa zece minute.

Bineînțeles că eu habar n-am avut de toate astea. Ori de câte ori o întrebam ce făcuse în timp ce mă aștepta, ea îmi arunca o privire obraznică și-mi spunea că se jucase cu voi, fetelor. Ar fitrebuit să-mi dau seama că ascundea ceva, ar fi trebuit să-i pun mai multe întrebări. Dacă aș fi făcut asta, poate că ea nu s-ar mai fi dus niciodată în preajma bazinului de înot.

Manami a murit fiindcă eu, care ar fi trebuit să am grijă de ea, n-am fost suficient de vigilentă. Îmi pare extrem de rău și de șocul pe care li l-am produs tuturor celor de aici, de la școală. Deja a trecut mai bine de o lună și eu încă mă întind în fiecare dimineață pe saltea, așteptându-mă s-o găsesc pe Manami ghemuită lângă mine. După ce mergeam la culcare, se lipea mereu de mine în pat, ca să se asigure că ne atingeam pe undeva, iar dacă o împingeam ca s-o necăjesc, întindea mâna înapoi spre mine. Apoi cedam și o luam de mână, iar ea se relaxa și se lăsa cuprinsă de somn. Acum mă trezesc plângând în fiecare

dimineață când întind mâna și-mi dau seama că n-o să-i mai ating niciodată obrăjorii dolofani și părul moale.

I-am spus directorului că voiam să-mi dau demisia, iar el m-a întrebat dacă era din cauza a ceea s-a întâmplat cu Manami – ceea ce vă întrebați și dumneavoastră mai devreme, domnișoară Kitahara. Și e adevărat că m-am hotărât să demisionez din cauza morții lui Manami. Dar e la fel de adevărat și că, în alte circumstanțe, probabil că aș fi continuat să predau, ca să ispășesc ceea ce am făcut și să-mi iau gândul de la durerea mea. Deci, de ce îmi dau demisia?

Pentru că moartea lui Manami n-a fost un accident. A fost ucisă de niște elevi care sunt chiar din clasa asta.

Mă întreb cât de mult știți despre limitele de vârstă pe care le impune societatea asupra unor lucruri și aș vrea să știu ce părere aveți despre ele. De exemplu, câți ani trebuie să ai ca să poți cumpăra alcool și tutun? Domnule Nishio? Exact, douăzeci de ani. Mă bucur că sunteți conștienți de regulile astea. După împlinirea vârstei de douăzeci de ani, oamenii sunt considerați adulți din punct de vedere legal. În fiecare an, știrile de la televizor prezintă acel procent de cetățeni care beau prea mult și se fac de râs de Anul Nou, atunci când își sărbătoresc majoratul.

Ce-i drept, poate părea ciudat că acești tineri exagerează cu toții exact în acel moment al vieții lor și, desigur, faptul că apar camerele de filmare ca la comandă are cumva de-a face cu asta. Dar e la fel de adevărat și că, probabil, un asemenea spectacol n-ar fi apărut niciodată dacă n-am fi avut regula că oamenii n-au voie să bea decât după ce împlinesc douăzeci de ani. Faptul că societatea permite consumul de alcool începând cu vârsta de douăzeci de ani, nu înseamnă că le recomandă expres membrilor ei să bea – sau să se îmbete. Cu toate astea, fără îndoială că limita de vârstă legală pentru băut joacă un rol important în promovarea ideii că ratezi ceva dacă nu bei de îndată ce ești suficient de mare ca s-o faci – chiar dacă nici măcar n-ai mare chef să bei, la urma urmei. Totuși, bănuiesc că limita de vârstă își are rostul ei – fără ea, s-ar găsi elevi care să apară beți la ore, aici, la școala gimnazială. Și bănuiesc că unii dintre voi oricum nu dați doi bani pe lege și v-ați apucat deja de băut, poate că la îndemnul vreunui unchi sau prieten mai mare. Așa că e prea idealist, cred, să te gândești că oamenii pot fi lăsați să-și dezvolte simțul etic de unii singuri.

Dar poate că m-am exprimat prea vag. Poate că nu înțelegeți ce încerc să vă spun.

Sau, mai degrabă, vă preocupă atât de tare întrebarea legată de identitatea ucigașului, încât nu vă mai puteți gândi și la altceva. Poate că vă temeți puțin să vă aflați în aceeași încăpere cu o

persoană capabilă de o asemenea crimă, dar suspectez că e mai degrabă vorba de curiozitatea care a pus stăpânire pe voi. Îmi dau seama și după expresia fețelor voastre că unii dintre voi s-ar putea să fi ghicit cine sunt ucigașii și că unii dintre voi chiar știu asta cu certitudine. Totuși, trebuie să recunosc că mă șochează să văd ucigașii stând aici atât de calmi, în timp ce eu vă spun toate astea.

Dar poate că „șochează" nu e cuvântul potrivit. Cred că nu sunt deloc șocată. Fiindcă știu și că, de fapt, unul dintre cei doi ucigași vrea să-i fie cunoscut numele. În timp ce celălalt – cel care s-a făcut palid cu câteva minute în urmă, atunci când am spus că știu ce au făcut – arată de parcă ar fi gata să leșine. Dar voi doi n-aveți de ce să vă îngrijorați, întrucât nu intenționez să vă dezvălui numele acum, în fața clasei.

Știți cu toții câte ceva despre delincvența juvenilă, nu-i așa?

Legea a fost scrisă în ideea că tinerii sunt încă imaturi, încă pe cale de a deveni adulți, așa că, atunci când e cazul, statul, în locul părinților, trebuie să găsească modalitatea cea mai bună de a-i reabilita pe cei care comit infracțiuni. Pe vremea când eram eu tânără, asta însemna că un copil cu vârsta mai mică de șaisprezece ani, care comitea o infracțiune – fie ea și crimă –, era dat pe mâna Tribunalului Familiei și nu ajungea, de obicei, în vreo școală de corecție. Dar perspectiva asta a copiilor puri și inocenți pare depășită

acum. Legea delincvenței juvenile a intrat în vigoare în anii '90, o epocă în care copii de paisprezece-cincisprezece ani au început să comită cele mai oribile fapte în mod regulat. Pe atunci voi n-aveați decât câțiva ani, dar sunt sigură că mulți dintre voi au auzit de incidentul din Kobe, în care un tânăr, copil încă și el, a ucis alți câțiva copii, decapitându-l pe unul dintre ei. Sunt sigură că și voi, ceilalți, ați ști la ce mă refer dacă aș pomeni numele pe care criminalul l-a folosit în biletele de amenințare pe care le-a scris. Cazul ăsta și altele de același fel au lansat o dezbatere despre necesitatea de a se modifica Legea Delincvenței Juvenile, iar în aprilie 2001 a fost promulgată o nouă versiune, care include scăderea vârstei pentru răspunderea în fața legii, de la vârsta de șaisprezece ani la cea de paisprezece.

Dar cei mai mulți dintre voi au doar treisprezece ani. Atunci, ce înseamnă vârsta asta, mai exact?

Bănuiesc că vă amintiți de un incident mai recent, care s-a petrecut în urmă cu un an: otrăvirea unei întregi familii. Fata care a făcut asta era exact de vârsta voastră, avea treisprezece ani, și era în primul an de gimnaziu. În timpul vacanței de vară, a început să amestece un fel de otravă în mâncarea familiei și apoi să scrie pe blogul ei despre schimbările pe care le observa la victime. Dar se pare că efectele otrăvii au fost dezamăgitoare, astfel încât, într-o seară, fata

respectivă a ajuns să amestece cianură de potasiu în curry și astfel și-a ucis părinții, bunica și pe frățiorul mai mic, care era în clasa a patra. Poate că vă amintiți ultimul rând de pe blogul ei: „A mers cu cianură!" Ziarele și emisiunile de televiziune au fost pline de povestea asta săptămâni în șir. Așa e, domnișoară Sonezaki, întâmplarea respectivă a fost numită *Incidentul Lunatica* – sunt sigură că recunoașteți numele ăsta. În mitologia romană, termenul de „Lună" se referea la corpul ceresc omonim sau la zeița care-l guverna. Cuvântul „lunatic" a ajuns să însemne „nebun", „psihopat" sau chiar „persoană cu comportament nebunesc". Ziarele și televiziunile s-au agățat de cuvântul ăsta fiindcă ucigașa îl folosise chiar ea pe blog și a existat o speculație că avea personalitate multiplă – cum altfel putea o fată liniștită și serioasă să se transforme în zeița nebună a Lunii?

Întreaga poveste a ajuns un circ mediatic. Și bănuiesc că unii dintre voi știți ce s-a ales de ucigașă, ce fel de pedeapsă a primit. În ciuda publicității și a numelui extravagant dat cazului, pentru că fata era minoră, nu i s-a dat numele niciodată și nici n-a apărut vreo fotografie în presă. Nu s-au dat publicității decât rapoarte exagerate ale crimei și ipoteze vagi privind starea mintală precară a ucigașei, după care totul s-a stins fără ca adevărul să iasă vreodată la iveală.

Dar vi se pare acceptabil genul ăsta de relatări, de informații făcute publice? Tot ce au reușit ele să realizeze a fost popularizarea existenței acestui tip de criminal inuman, implantând o astfel de noțiune în mințile unora dintre tinerii noștri. În plus, a fost încurajată acea jalnică minoritate care deja admiră sau chiar venerează genul ăsta de criminali cu sânge-rece. Dacă mă întrebați pe mine, în cazul în care eliminăm numele și fotografiile infractorilor minori, ar trebui să împiedicăm și publicarea pseudonimelor sofisticate pe care și le iau ca să-și promoveze infracțiunile. Ucigașa despre care v-am vorbit își spunea „Lunatica" pe blog, dar, din moment ce n-a putut fi identificată în presă decât ca „Domnișoara A", poate că ar fi trebuit să se inventeze un pseudonim umilitor pentru numele ei de pe blog. Puteau să acopere „Lunatica", ori să-l înlocuiască cu „Ratata" sau cu „Idioata". La fel, în cazul acela de decapitare din Kobe, ar fi trebuit să râdem de utilizarea pretențioasă a unor caractere extravagante și de folosirea unor modele ridicole de semnătură în biletele nenorocitului aceluia de băiat.

Mă întreb ce imagine le apare în minte oamenilor atunci când ei încearcă să-și închipuie cum arată Lunatica. Gândiți-vă o clipă! Ce tânără frumoasă și-ar spune „Lunatica"? Dacă legea stabilește că nu poți publica fotografia unui asasin minor, de ce îi lasă pe oameni să-și imagineze pe cineva drăguț? Ar trebui să se

publice, în schimb, o fotografie falsă a unui lunatic hidos, diabolic, care rânjește. De ce să nu se arate exact ce fel de ființă umană e asta? Dacă alegem să-i cocoloșim și să facem caz de ei, oare nu le alimentăm, de fapt, narcisismul? Și oare n-o să apară și mai mulți puști tâmpiți care să-i idolatrizeze? Mai mult decât orice, atunci când un copil comite o asemenea infracțiune, oare nu e răspunderea lumii adulților să trateze chestiunea în modul cel mai discret cu putință și să-l facă pe infractor să înțeleagă cât de gravă e fapta sa, dincolo de orice putință de tăgadă? Fata aceea, Lunatica, o să petreacă niște ani într-o școală de corecție oarecare și probabil că la un moment dat o să scrie vreun soi de scuză, după care o să fie eliberată înapoi în societate, știind că a scăpat efectiv de acuzația de crimă.

Poate că nu știți, dar criticile cele mai aspre din perioada acelui incident n-au fost la adresa fetei, ci la adresa profesorului de științe de la școala ei gimnazială. Am să-i spun „T“ ca să-i protejez intimitatea, dar se știa foarte bine că T era un profesor neobișnuit de conștiincios, a cărui principală preocupare o constituiau realizările la învățătură ale elevilor săi și care se plânsese de mai multe ori de faptul că, în cadrul curriculumului științelor, apăruse obsesia siguranței până la punctul la care în clasă nu mai erau permise decât experimente complet inofensive.

Dacă îl cunoșteam? De fapt, cu doar câteva zile înainte ca incidentul să devină cunoscut, am avut ocazia să stau de vorbă cu el la Festivalul Național al Științelor pentru Școala Gimnazială. Fata aceea i-a spus lui T că și-a lăsat caietul în clasă și a întrebat dacă putea să meargă să-l ia. El tocmai discuta cu un părinte și, întrucât fata era o elevă silitoare și politicoasă, i-a dat cheile fără să se gândească prea mult. S-a aflat mai târziu că ea își cumpărase majoritatea chimicalelor folosite la cocktailul otrăvit de la farmacia locală și de pe internet, dar cianura de potasiu a luat-o de la școală – iar T a fost condamnat de toată lumea fiindcă tratase cu prea multă lejeritate folosirea unei substanțe atât de periculoase.

Lucrurile nu s-au oprit aici. Au existat chiar și zvonuri urâte – false – că el o tentase pe fată, că o îndrumase, drept pentru care a fost silit în scurt timp să-și părăsească postul. Încă are de suferit, cu toate că acum nu mai e în colimatorul presei. Soția lui, care n-a putut suporta defăimarea constantă, e internată pe undeva, suferind de epuizare nervoasă, iar băiețelul lui a luat numele de familie al mamei și s-a dus să locuiască în altă regiune, la o mătușă. În scurt timp, a venit de la inspectorat o informare pentru toți profesorii de științe, ordonându-ne să facem inventare ale tuturor substanțelor controlate sau potențial periculoase.

Sincer vorbind, n-ai nevoie de cianură de potasiu în laboratorul unei școli generale și, cu

toate că T o fi avut motivele lui s-o țină acolo, pot înțelege de ce îi e pusă la îndoială judecata pentru că a dat cheile cu prea mare ușurință. Totuși, cu toate că noi n-avem cianură de potasiu aici, la școală, avem o grămadă de alte lucruri care pot fi folosite ca să ucidă pe cineva. Ținem cheia de la dulapul cu chimicale într-un bufet la care elevii n-au acces, dar dacă cineva ar vrea să spargă geamul ușii, cine poate să spună ce s-ar întâmpla? Chiar și dacă elimini toate elementele chimice periculoase, tot îți rămân cuțitele din bucătăria cantinei și corzile de sărit din curtea școlii. Chiar și acelea pot fi folosite ca să sugrumi un om. Noi, profesorii, n-avem dreptul să vă confiscâm lucrurile, chiar dacă suntem destul de siguri că aveți un cuțit la voi. Poate că l-ați adus aici în scopul de a răni un coleg, dar dacă spuneți pur și simplu că îl aveți la voi ca să vă apărați de un bătăuș în drum spre școală, n-avem ce să vă facem. Iar dacă ne raportăm îngrijorările mai sus pe linie ierarhică, ni se spune doar „să fim mai atenți". Doar atunci când cuțitul provoacă un accident sau e folosit ca să rănească pe cineva, avem, în sfârșit, dreptul să vi-l luăm – dar deja e prea târziu și, inevitabil, cineva o să ne critice pentru că am fi putut împiedica tragedia dacă am fi știut de cuțit. Cine e cu adevărat vinovat aici? Chiar e vina profesorilor neglijenți?

Oare moartea lui Manami chiar a survenit din vina mea? Ce ar fi trebuit să fac ca s-o previn?

*

Înmormântarea lui Manami a fost una în cerc restrâns și cât se poate de liniștită. Știu că unii dintre voi ar fi vrut să participe și îmi pare rău că n-am putut să vă invit. O parte din mine își dorea să aibă un număr mare de oameni prezenți, care să-și ia rămas-bun de la ea, dar am simțit cu toată ființa mea că trebuia să-i permit tatălui ei să fie acolo. El și Manami nu se întâlniseră decât o singură dată, la sfârșitul anului trecut. Nici nu-mi dădusem seama că s-a întâmplat până într-o seară, când mă uitam la televizor împreună cu Manami, care a arătat brusc spre ecran.

– L-am cunoscut pe bărbatul ăsta ieri! a spus ea.

Am crezut că avea să mi se oprească inima. Am întrebat-o ce voia să spună, iar ea mi-a povestit că bărbatul acela stătuse cu o zi în urmă dincolo de gardul grădiniței la care mergea ea, privind-o în timp ce se dădea în leagăn. El îi atrăsese atenția și-i făcuse semn să se ducă la gard, iar ea se dusese. O surprinsese faptul că îi știa numele; o întrebase dacă era fericită, iar răspunsul afirmativ îl făcuse să zâmbească și să-i spună lui Manami că se bucura să audă asta. Apoi se îndepărtase.

Sunt destul de sigură că bărbatul acela era tatăl lui Manami. Paza grădiniței fusese întărită recent și chiar rezidenții din cartier erau acum verificați în cazul în care zăboveau prea mult în

preajma gardului. Totuși, cu greu ar fi putut tatăl lui Manami să ridice suspiciuni. Și chiar dacă îl oprea cineva, putea găsi vreo scuză, după care, imediat ce ar fi fost recunoscut, avea să fie invitat înăuntru, ca un profesor celebru ce era.

După ce am auzit povestea lui Manami, m-am întrebat cum se descurca tatăl ei și, pentru prima dată de când ne despărțiserâm – pentru prima dată în cinci ani – l-am sunat. Atunci am aflat că, în cele din urmă, începuse să aibă simptome de SIDA. Personajul din cartea pe care ați citit-o voi s-a îmbolnăvit aproape imediat, dar în realitate virusul are adesea o perioadă de incubație cuprinsă între cinci și zece ani. În cazul lui, durase aproape paisprezece ani, ceea ce, aparent, înseamnă remarcabil de mult. În orice caz, n-am prea știut ce să spun în momentul în care m-a anunțat, dar înainte să apuc să-i răspund, mi-a promis, pe un ton lipsit de viață, că nu va mai încerca s-o revadă pe Manami. În glasul lui nu se mai ghicea nici o urmă din bărbatul energic pe care îl vedeți voi la televizor. L-am întrebat dacă voia să meargă undeva împreună cu mine și cu Manami în vacanța de iarnă. N-a fost o ofertă făcută din milă unui muribund, ci pur și simplu voiam să petrecem ceva timp laolaltă, ca o familie adevărată. Dar, vorbind pe același ton lipsit de viață, el m-a refuzat.

Prima dată când tatăl ei a îmbrățișat-o pe Manami, ea era deja moartă. A venit s-o

priveghem împreună în seara morții ei, a ținut-o în brațe, a plâns și a dat vina pe păcatele lui din trecut pentru cele întâmplate. Se spune că nu poți să plângi decât până când îți seacă lacrimile, dar nouă n-a părut să ni se întâmple asta deloc. Ne-am trezit sperând în zadar să ni se termine lacrimile și regretând amarnic că nu ne-am făcut niciodată timp să fim împreună toți trei.

S-ar părea că v-am povestit o grămadă despre regretele mele în după-amiaza asta.

După înmormântare, au venit la noi acasă o grâmadă de oameni ca să-și ia rămas-bun. Educatorii ei, colegii de clasă și mulți alții. Le-am cerut să nu aducă bani, care se oferă în mod tradițional în semn de condoleanțe, dar au adus jucării Snuggly Bunny și dulciuri și le-au așezat în fața fotografiei lui Manami. Sunt sigură că doarme mai bine înconjurată de imaginea iepurașului ei preferat – sau asta îmi place să-mi spun.

Doamna Takenaka a venit să mă vadă săptămâna trecută, imediat după ce a ieșit din spital, la exact o lună de la moartea lui Manami. A îngenuncheat în fața altarului din casă, a plâns și i-a cerut iertare spiritului lui Manami. Citise în ziarele locale că Manami se strecurase în zona bazinului ca să hrânească un câine și era devastată la gândul că era, într-un fel, răspunzătoare de moartea fetiței. Din moment ce incidentul survenise în perimetrul școlii și pentru că eu eram atât de epuizată, îl lăsasem pe

director să verifice povestea înainte de a fi publicată, în loc s-o verific eu însămi. Dar după ce am văzut-o pe doamna Takenaka, am regretat. Iată, din nou – alte regrete.

Doamna Takenaka a adunat toate lucrurile pe care Manami le lăsase la ea acasă și mi le-a adus într-o sacoșă din hârtie. Un rând de haine și unul de lenjerie intimă, bețișoarele și lingura ei, animale de pluș și câteva jucărioare. Dar printre acele obiecte familiare, care erau acum amintiri dureroase, se afia și unul care nu-mi era atât de familiar: un săculeț de forma capului lui Snuggly Bunny, făcut din velur moale. Era cel pentru care se rugase Manami la magazin, cel pe care refuzasem să i-l cumpăr – dar ce căuta în sacoșa doamnei Takenaka? Manami îmi spunea de fiecare dată când primea ceva de la doamna Takenaka sau de la altcineva, fie și dacă era vorba doar de o bomboană. Săculețul, a spus doamna Takenaka, apăruse în cușca lui Muku, ceea ce poate fi o explicație pentru faptul că era deșirat pe alocuri. Dar ea se îngrijorase la gândul că acel săculeț i-ar fi putut lipsi lui Manami, așa că îl adusese ca să-l așeze pe altar, în ciuda stării de degradare în care se afla.

I-am mulțumit pentru toată bunătatea pe care i-o arătase lui Manami și pentru că venise să mă vadă înainte de a-și fi revenit complet, după care am condus-o acasă. În curtea invadată de buruieni, Muku se juca de zor cu o minge de baseball. Doamna Takenaka a spus că mingea

aterizase în curte venind dinspre școală, dar mi s-a părut improbabil ca până și cel mai bun aruncător din echipă să fi reușit o lovitură atât de bună, încât mingea să treacă de plase și de bazin și să aterizeze în curtea aceea. Doamna Takenaka mi-a explicat că, uneori, după orele de curs, văzuse elevi care curățau zona din jurul bazinului și care se jucau de-a aruncatul și prinsul mingii pe marginea lui. Ea era de părere că, probabil, mingea era a lor. Pedeapsa pentru infracțiunile minore din școală e sarcina de a face curățenie la bazin sau în barăcile de lângă sala de sport, iar eu uitasem că și unii dintre voi, chiar din clasa asta, primiseră o astfel de pedeapsă în ultimele câteva luni.

Oare Manami chiar fusese singură la bazin în ziua aceea? Brusc, am fost năpădită de îndoieli. Întoarsă acasă, m-am uitat mai atent la săculețul cu Snuggly Bunny. Oare chiar fusese al lui Manami? Și dacă da, cine i-l cumpărase? În timp ce îl țineam în mână, mi-am dat seama că era ciudat de greu. După ce l-am desfăcut, am descoperit ceea ce părea a fi un arc de metal, vizibil sub materialul subțire al căptușelii. Luptându-mă cu o suspiciune oribilă, m-am dus la școală a doua zi și am chemat doi elevi, după care am avut cu fiecare dintre ei câte o discuție între patru ochi.

Judecând după zgomotul care se aude pe hol, se pare că restul claselor au terminat orele de curs. Dacă vreunul dintre voi are activități de

club sau trebuie să ajungă la școala cu predare intensivă, ori dacă vreți să plecați, pur și simplu, vă rog s-o faceți. Știu că a fost neplăcut și că vorbesc de ceva vreme. Ceea ce trebuie să spun de acum înainte e și mai neplăcut, așa că dacă nu doriți să auziți, vă rog să plecați. Nimeni nu vrea s-o facă? Atunci, înțeleg că rămâneți cu toții din proprie voință.

De acum încolo, o să-i numesc pe cei doi ucigași „A" și „B".

*

A nu mi-a atras atenția cu nimic în mod special în primele luni în care a fost aici, la școală. Se pare că reușise să-i impresioneze pe câțiva băieți din clasa asta, dar eu nu știam și nu l-am remarcat până la examenele de la jumătatea primului semestru. A avut un scor perfect, de sută la sută, și, din moment ce a fost singurul din an, rezultatele lui au ajuns să fie cunoscute nu doar de colegii lui de clasă, ci și de cei din alte clase. Știu că cei mai mulți dintre voi erau mândri de el, dar am aflat că în celelalte clase s-au iscat unele bombăneli. Un comentariu făcut de un alt copil – să-i spunem „C" – a ajuns la urechile mele. Se pare că C fusese coleg la școala primară cu A și că a spus că acesta din urmă avea un avantaj incorect, de vreme ce „făcea experimente pe viu". M-a tulburat să aud asta, așa că l-am chemat pe C ca să stăm amândoi de vorbă în laborator. Înainte să fie de acord să-mi dezvăluie ceea ce știa, C a insistat să nu mai

spun nimănui. Apoi mi-a descris activitățile lui A din ultimul an de școală primară: cum aduna pisici și câini vagabonzi din cartier și cum, folosind un instrument pe care îl inventase și pe care îl numise Mașina de Execuție, tortura și, în final, omora animalele. La început, C a vorbit cu glas scăzut, privind în jos, la bancă, dar pe măsură ce depăna acea povestire, devenea din ce în ce mai surescitat.

– Le-a făcut fotografii animalelor moarte și *le-a postat pe site-ul lui*! a concluzionat el de parcă și-ar fi descris propriile isprăvi, și îmi amintesc că m-am cutremurat văzând cât de mult admira ceea ce făcuse A.

Înainte să plece, l-am convins să-mi spună adresa website-ului lui A și apoi m-am dus direct la calculatorul din cancelarie, ca să mă uit. Nu era nimic postat acolo în afară de un mesaj scris cu niște caractere oribile, care anunța că *O nouă mașinărie e în curs de dezvoltare*. Atunci când venise A la școala asta, nu existase nimic legat de așa ceva în dosarul trimis de la școala elementară, dar mi-am luat precauția să-l sun pe dirigintele lui din clasa a șasea.

– Nu, n-am auzit niciodată de așa ceva! A fost un elev serios și avea note excelente, a spus el, aparent neîngrijorat de apelul meu.

În săptămânile care au urmat, am stat cu ochii pe A, dar el era, după cum mi se spusese, un băiat serios, care părea să aibă o atitudine bună în privința școlii și a vieții în general – una peste

alta, un elev model – și în scurt timp am început din nou să-i dau foarte puțină atenție. Puteți să mă considerați naivă, dar bănuiesc că eram ocupată cu altele.

Anul trecut, într-o zi de pe la mijlocul lui iunie, eram singură în laborator și pregăteam un experiment pentru clasa a noua, când a venit să mă vadă A. El a examinat echipamentele de laborator cu aparent interes și apoi m-a întrebat ce am studiat la facultate. După ce i-am spus că sunt licențiată în chimie, m-a întrebat cât de bine mă pricepeam la echipamentele electrice. Făcusem și cursuri de fizică, dar, amintindu-mi că tatăl lui A deținea un atelier de reparații ale produselor electronice, i-am spus că mă îndoiesc că știu mai multe decât el.

Atunci, el mi-a arătat deodată un mic portmoneu din imitație de piele neagră, cu fermoar, care părea perfect obișnuit, genul de lucru pe care îl poți cumpăra de oriunde. M-am întrebat ce o fi vrut A să fac cu portmoneul, dar în momentul în care mi-am ridicat privirea, am văzut că rânjea la mine.

– Deschideți-l! m-a îndemnat el. E o surpriză înăuntru!

Știam că trebuia să fie vreun truc, așa că l-am luat din mâna lui A cu multă băgare de seamă. Portmoneul părea un pic cam greu pentru dimensiunile lui și eram sigură că avea ceva înăuntru. Spunându-mi în gând că n-avea de ce să mă șocheze vreo broască sau vreun păianjen,

am apucat capătul fermoarului, dar un șoc puternic mi-a trecut prin degete. O clipă, am crezut că era electricitate statică, dar mi-am dat seama că, într-o zi ploioasă de iunie, așa ceva era improbabil. În timp ce stăteam încremenită locului, uitându-mă la portmoneu și la degetele mele, A s-a pornit să vorbească:

– Destul de tare, nu? Mi-a luat mai bine de trei luni ca să-l fac!

Părea mândru de el. Totuși, șocul electric nu fusese atât de puternic pe cât mă așteptam.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

– Vrei să spui că m-ai folosit drept cobai?

– Ce mare scofală? m-a întrebat el pe un ton calm, zâmbind. Oare oamenii nu iau medicamente sau nu sunt supuși unor șocuri tot timpul, pentru experimente chimice și biologice? Atât timp cât controlezi cantitatea!

Mi-am adus aminte de spusele lui C și de faptul că pe website-ul lui A scria că noua lui mașinărie era în curs de dezvoltare.

– De ce te-ai ocupa de ceva atât de periculos? l-am întrebat eu. Ce ai de gând să faci cu portmoneul? Vrei să omori animale mici?

Încă îmi tremurau degetele în urma șocului.

El a avut o reacție exagerată de surpriză, ca un comic care mima uluirea.

– De ce trebuie să fiți atât de țâfnoasă? m-a întrebat. Nu-mi vine să cred că nu vă dați seama cât e de minunat! Haideți s-o lăsăm

baltă! O să-l arăt altcuiva, unei persoane care o să știe să-l aprecieze!

Mi-a smuls portmoneul din mână și a plecat.

La ședința de catedră din acea săptămână, am povestit că A meșterise un portmoneu cu un fermoar electrificat. Am explicat cât de periculos putea fi și am repetat și cele povestite de C despre activitățile din școala primară ale lui A. Dar ceilalți profesori au părut să creadă că vorbeam despre ceva asemănător șocului electrostatic, iar directorul a spus că trebuia doar să-i dăm un avertisment ferm lui A și să fim atenți. Am sunat acasă la A ca să vorbesc cu părinții lui. N-am vrut să-l acuz, ci doar să le spun părinților că experimentele lui puteau fi periculoase și să-i rog să supravegheze activitățile fiului lor. Mama lui n-a primit bine apelul.

– Sunt impresionată că aveți atât de mult timp liber ca să mă sunați în chestiunea asta! mi-a spus ea cu o voce mustind de ironie. Mai ales în condițiile în care aveți propriul copil de care să vă îngrijiți!

Am început să verific zilnic website-ul lui A. Eram sigură că atunci când îmi spusese că avea să-l arate „altcuiva", ceea ce voise să spună cu adevărat era că urma să posteze pe site date despre invenția lui. Dar site-ul continua să anunțe că dispozitivul era în curs de realizare.

Săptămâna următoare, A a apărut din nou cu portmoneul, cu un dosar gros și cu o foaie pe

care voia s-o semnez. Aceasta din urmă s-a dovedit a fi o fișă de înscriere la Festivalul Național al Științelor pentru Școala Gimnazială – cel promovat în posterul afișat în spatele clasei. Termenul-limită era la finalul lunii iunie. Din moment ce ar fi trebuit ca proiectele să fie finalizate înainte de vacanța de vară, pomenisem doar în treacăt în clasă despre acea competiție. Nici nu-mi trecuse prin cap că s-ar fi putut ca A să dorească să se înscrie cu portmoneul lui.

În spațiul lăsat liber pentru titlu, el scrisese *Portmoneu antifurt cu șocuri electrice*. La rubrica *Obiective*: *Să-mi protejez de hoți prețioasa alocație*. Toate spațiile erau completate, cu excepția numelui și semnăturii coordonatorului de proiect. În secțiunea din dosar în care erau specificate materialele, am văzut că A adăugase portmoneului o clemă de siguranță, care îi permitea posesorului să-l țină în mână, în timp ce oricine altcineva ar fi încercat să deschidă fermoarul ar fi fost electrocutat. Dosarul mai cuprindea și o explicație detaliată a proiectului și a procesului de producție, însoțită de ilustrații complicate.

La final, A scrisese despre problemele rămase nerezolvate, reduse în principal la faptul că portmoneul transmitea doar un singur șoc. A își propunea să continue să lucreze la proiect pe măsură ce obținea „cunoaștere specializată la nivel de facultate“ și încheia cu ceea ce mi s-a

părut a fi o înfloritură intenționat copilărească: *O să încerc să-mi îmbunătățesc invenția până când chiar și bunica mea o să poată s-o folosească liniștită!* Cererea de înscriere era scrisă de mână, cu toate că știam că A avea calculator acasă, și se vedea că totul fusese calculat cu grijă astfel încât să sugereze eforturile pline de zel ale unui elev de gimnaziu.

– Știu că nu m-ați ajutat cu adevărat la el, mi-a spus A după ce am aruncat o privire rapidă asupra cererii de înscriere. Dar trebuie să pun pe cineva să mi-o semneze și dumneavoastră îmi sunteți dirigintă și predați științe. Vă rog!

Am ezitat, uitându-mă la formular, iar el a continuat:

– L-am făcut doar în scopuri benefice. Nu vreau decât să protejez lucrurile copiilor. Dar dumneavoastră spuneți că e periculos. De ce să nu lăsăm specialiștii să decidă cine are dreptate?

Vorbele lui au sunat ca o provocare, aproape ca o declarație de război. În final, el a câștigat și eu am pierdut. Portmoneul antifurt cu șocuri electrice a primit Trofeul Guvernatorului la nivel regional și a mers mai departe, în competiția națională. Acolo a fost lăudat pe săturate și a primit o mențiune onorabilă la categoria *Școli gimnaziale*, echivalentul locului trei pe țară.

L-am invitat pe A în laborator ca să aflu adevărul cu privire la moartea lui Manami. În acel moment, chiar credeam că puteam obține

ceva cu asta. Bănuiesc că încercam să fac față propriilor sentimente de vinovăție.

El a venit pe la prânz, după o jumătate de zi petrecută la școală, cu un zâmbet inocent pe față. I-am întins săculețul cu Snuggly Bunny.

– Deschide-l! E o surpriză înăuntru, i-am spus eu, repetând invitația pe care mi-o făcuse el, dar evident că a refuzat să-l atingă.

Ce păcat! Electrificasem săculețul, crescând puterea până la nivelul unui pistol cu aer comprimat. Nu era greu de făcut. Cu un pic de cercetare, oricine putea să realizeze așa ceva – adevărata întrebare era de ce și-ar fi dorit cineva o asemenea armă.

A și-a dat seama de ce îl chemasem și a început să-mi spună întreaga poveste pe un ton aproape triumfător, ca și cum așteptase ocazia toată ziua. Portmoneul cu care mersese la Festivalul Științelor era, după cum bănuisem, prototipul Mașinăriei lui de Execuții.

După ce finalizase primul model, îl încercase mai întâi cu partenerii lui de jocuri video. Ei fuseseră impresionați, dar nu îndeajuns încât să-l satisfacă pe inventator. Doar nu le arătase un Hopa-Mitică! Erau incapabili să înțeleagă ce realizase el, așa că se hotărâse să-și arate invenția cuiva care putea s-o aprecieze. Atunci mi-o adusese mie. Reacția mea îl satisfăcuse, dar o înțelesese greșit. Nu portmoneul mă înspăimântase, ci însuși A, întregul lui mod de a privi lumea. Dar el fusese convins că portmoneul

fusese cel care mă îngrozise, și înainte să plece din laborator mă provocase dinadins, gândindu-se că aveam să împrăștii vorba despre invenția lui periculoasă în fața altor profesori și a colegilor lui. Se înșelase din nou. După cum am spus, raportasem incidentul, dar nimeni nu păruse interesat aproape deloc. Lui A îi trecuse prin cap, desigur, că își putea prezenta invenția pe site-ul propriu, dar se temea că nimeni n-avea s-o înțeleagă, drept pentru care hotărâse să le-o ducă unor oameni care o puteau aprecia așa cum se cuvine.

Iată cum ajunsese să se înscrie la Festivalul Științelor. Juriul era alcătuit în general din profesori cu titluri impresionante, care predau la universități tehnice, iar A se așteptase ca acei experți să fie consternați de prototipul letal pe care îl crease el și să-l caracterizeze – dimpreună cu cel care-l inventase – drept o amenințare. Astfel, A ar fi atras atenția pe care și-o dorea cu atâta disperare. Dar nu dorise ca proiectul să-i fie respins din acele motive în rundele locale, preliminare, așa că alcătuise materialele însoțitoare astfel încât să sugereze că un simț al dreptății copilăresc – deci, potrivit vârstei – justifica inventarea acelui portmoneu în care se aflau pericole ascunse. Dar se pare că își făcuse treaba prea bine, atât el, cât și invenția lui corespunzând perfect așteptărilor juriului până în fazele finale, naționale, ale competiției.

Unul dintre membrii juriului de la nivel național, un profesor cunoscut, care apare la televizor în emisiunile-concurs de cultură generală, venise la A pe când acesta stătea în sală, lângă exponatul lui, și-i spusese cât era de impresionat. Se pare că acel profesor afirmase că el personal n-ar fi putut realiza așa ceva. În marea de asistenți-roboți de un tip sau altul, portmoneul cu șocuri electrice menite să împiedice infracțiunile atrăsese atenția ca fiind altceva.

Dar A înțelesese greșit din nou. Se gândise că era ridicat în slăvi pentru abilitățile lui tehnice, o confuzie de înțeles la un copil. Încă nu era recunoscut drept ticălosul periculos care se dorea a fi, dar obținuse o oarecare satisfacție din interviurile pe care le acordase ziarelor locale. Văzându-i fotografia publicată și citind despre succesul lui, fusesem, pe undeva, ușurată. Simțeam că el nu dorise decât un pic de recunoaștere și de atenție, iar acum, după ce le primise, se putea dezvolta într-o direcție pozitivă. Hotărâsem că-mi făcusem griji degeaba și că totul se rezolvase în cele din urmă.

Într-o zi de la sfârșitul verii trecute, ziarul local a publicat un articol lung despre proiectul lui A și despre Festivalul Științelor. Dar în aceeași zi a izbucnit Incidentul Lunatica și povestea a umplut primele pagini ale ziarelor. În zilele care au urmat, televiziunea și revistele săptămânale n-au vorbit decât despre asta.

Reușita lui A a fost recunoscută în fața întregii școli la ceremonia de deschidere a noului semestru, dar faptul că fusese lăudat de către profesorul cel vestit și că se scrisese despre el în ziar abia dacă a fost amintit. Nimeni nu vorbea despre altceva în afară de Incidentul Lunatica. Ce-l interesa pe A că se spuseseră lucruri bune despre el? Nimeni nu observase, măcar. Și ce era atât de nemaipomenit la Lunatica aia? Cianură de potasiu? Nu era ca și cum o descoperise ea – cine nu poate folosi o otravă letală ca să omoare oameni? El inventase propria armă letală! N-ar fi trebuit ca asta să-i aducă mult mai multă atenție? Dar cu cât presa se agita mai tare în legătură cu Lunatica, cu atât A devenea mai gelos și cu atât se afunda mai tare în lucrul la Mașina lui de Execuții.

De când a intrat la școală, B a fost un copil prietenos, sociabil. Era plăcut și manierat, exact cum te-ai aștepta să fie un băiat crescut cu multă grijă de părinți și de două surori mai mari. După ce mi-am încheiat convorbirea cu A, l-am sunat pe B ca să încerc să-l conving să ne întâlnim la bazinul de înot. Bineînțeles că, auzind în ce loc îi propuneam întâlnirea, B mi-a ghicit intențiile, așa că mi-a cerut să vin la el acasă. După ce am ajuns, B mi-a spus că voia să ni se alăture și mama lui. Ea a părut surprinsă de apariția mea bruscă, fapt din care mi-am dat seama că habar n-avea ce făcuse fiul ei. Am fost de acord să asiste și ea la discuție, iar apoi am început să

stăm de vorbă despre experiențele lui B de când începuse școala gimnazială.

În primul semestru, el se înscrisese în clubul de tenis. Îl interesa să încerce un sport, iar tenisul i se păruse „tare". Dar odată începute activitățile clubului, B descoperise că sistemul era deja stratificat în mod incorect. Copiilor care jucaseră tenis în școala primară li se permitea aproape imediat să intre pe teren, dar ceilalți erau trimiși la un curs de antrenament de fitness și, cu toate că trecuseră deja câteva săptămâni, nici măcar nu atinseseră o rachetă. B era în cel de al doilea grup, dar întrucât acesta includea mai bine de jumătate dintre copii, nu fusese deosebit de supărat. După câteva luni de practică, i se permisese să joace și începuse să-i placă și cum arăta mergând spre și dinspre școală cu husa rachetei de tenis în mână.

La începutul vacanței de vară, antrenorul lor, domnul Tokura, îi împărțise din nou în grupuri în funcție de abilități și postase un regim de antrenament pentru fiecare. Grupurile includeau „abilități defensive", „abilități ofensive" și așa mai departe, dar B se trezise din nou pus laolaltă cu copiii care aveau de deprins „abilități de fitness". Mai rău de-atât, în timp ce grupurile celelalte aveau câte șase membri, în grupul de fitness al lui B nu mai erau decât alți doi copii: D, care încetase să vină la antrenamente aproape imediat după ce se formaseră noile grupuri, și E,

un băiat micuț, subțirel și palid, cunoscut sub numele deloc măgulitor de „Kathy".

Zi după zi, B și Kathy alergau în ture în jurul școlii. Convins că nivelul lui de condiție fizică nu era cu nimic mai prejos decât cel al puștilor din celelalte grupuri, B se simțea din ce în ce mai frustrat. Într-o zi, o fată din alt club îl întrebase de ce alerga tot timpul, dacă era în clubul de tenis. Complet umilit, B se dusese la domnul antrenor Tokura și-i ceruse să-l transfere în alt grup. Antrenorul îl întrebase dacă avea obiecții față de alergarea în sine, sau dacă îl deranja să fie văzut alergând împreună cu Kathy. Bineînțeles că adevăratul motiv era cel de-al doilea, dar B nu-i putea spune antrenorului ce simțea.

– Dacă o să-ți faci mereu griji în legătură cu ceea ce gândesc oamenii, n-o să devii niciodată mai dur. Rezistă! îl îndemnase antrenorul. Terminăm antrenamentele de grup într-o săptămână.

Dar mama lui B telefonase a doua zi la școală ca să anunțe că fiul ei renunța la tenis și, la scurt timp după aceea, el începuse să frecventeze cursurile unei școli cu predare intensivă foarte competitive din oraș.

Notele lui B nu fuseseră niciodată mai mult decât mediocre, dar după ce începuserăm semestrul al doilea, B se ridicase un pic în clasamentul clasei. Rezultatele lui la mijlocul semestrului fuseseră cu aproape cincisprezece puncte peste cele din primul semestru și, chiar și

la școala cu predare intensivă, unde elevii erau împărțiți după nivel, B sărise în două luni din grupul cel mai slab, Clasa 5, în Clasa 2, a doua din partea superioară a clasamentului. F, ale cărui note erau cam la fel ca ale lui B, începuse din noiembrie să meargă la aceeași școală cu predare intensivă. Acolo, F intrase în Clasa 4.

Pubertatea e o perioadă în care abilitățile unui copil – fie ele școlare, sportive sau artistice – pot începe să se dezvolte deodată într-un ritm alert. Văzând acele succese, copilul își poate apoi spori încrederea de sine în domeniul respectiv, ceea ce încurajează un efort și un succes mai mare. Bineînțeles, se întâmplă de multe ori și ca elevul să-și supraaprecieze abilitățile – sau, precum un sportiv care are un eșec, poate adesea să progreseze rapid doar ca să atingă un plafon de la care rata de creștere se reduce drastic.

Apoi se întâmplă ceea ce contează cu adevărat. Unii copii, convinși că și-au atins nivelul maxim al abilităților, încetează să mai încerce și-și permit să urmeze o curbă descendentă spre mediocritate. Alții rămân calmi și-și continuă eforturile, indiferent de rezultate, reușind să se mențină la nivelul respectiv. Dar alții se ambiționează, învinq obstacolele și reușesc, în cele din urmă, să ajungă la nivelul următor. Aceia dintre noi care suntem diriginți ai unor copii ce se pregătesc pentru examenul de admitere la liceu, ne-am obișnuit să-i auzim pe părinți spunând că odorul lor ar avea succes dacă

„doar s-ar strădui". Dar, de cele mai multe ori, copilul despre care vorbesc ei a ajuns la acel moment critic și a luat-o pe panta descendentă. Nu e vorba că nu s-a străduit; pur și simplu, el nici măcar nu mai e în joc.

Iar B ajunsese în acel moment al dezvoltării lui.

Până la vacanța de iarnă, notele lui încetaseră să crească și chiar scăzuseră un pic. La începutul celui de-al treilea semestru, avusese, în fața întregii clase, o discuție de încurajare cu profesorul lui de la școala cu predare intensivă – ceva scos direct dintr-o reclamă de televiziune.

– Ți-ai permis să sărbătorești muuult prea devreme! Câteva note de zece și ai început să te relaxezi, iar acum te-ai întors la bunele și bătrânele note de șapte și de opt!

Experiența aceea i se păruse umilitoare Lui B. Cu ce drept îl jignea omul acela doar pentru că îi scăzuseră un pic notele? Dar nu ăsta fusese lucrul cel mai rău. Atunci când profesorul anunțase noua distribuție a grupurilor, B era încă la nivelul 2, în timp ce F urcase până în vârful clasamentului. B se înfuriase, iar în ziua aceea, după terminarea orelor de curs, se dusese direct la sala de jocuri video, ca să-și calmeze nervii și ca să cheltuiască banii pe care îi primise de Anul Nou.

Era absorbit complet de un joc, când își dăduse seama, deodată, că era înconjurat de un grup de liceeni. Aceștia încercaseră să-i ia

portofelul, el se opusese, iar în momentul în care un polițist de stradă trecuse din întâmplare pe acolo și văzuse agitația, îl luase pe B în detenție, pentru protecția lui. Din câte îmi amintesc, poliția mă sunase acasă undeva după ora unsprezece seara. Îl sunasem imediat pe domnul Tokura, antrenorul de tenis. Fără îndoială că B fusese șocat să-l vadă pe el în locul meu, diriginta și coordonatoarea lui. Îl întrebase pe Tokura de ce nu venisem eu și, după cât se pare, acesta îi spusese că nu venisem „pentru că eram femeie". B înțelesese din asta că situația mea de acasă mă împiedicase să fiu alături de el – presupusese că nu venisem fiindcă eram mamă necăsătorită și copilul meu era mai important decât elevii mei.

Se părea că în mașină, pe drum spre casa lui B, domnul Tokura continuase cu criticile începute în perioada antrenamentelor de tenis:

– Așadar, profesorul de la școala cu predare intensivă te-a umilit în fața clasei și tu te-ai dus direct la centrul de jocuri! Îți faci prea multe probleme referitor la ceea ce cred oamenii. După ce termini școala, o să trebuiască să înveți să reziști la mult mai mult decât o mică dojană!

Reacția lui B – care socotise că antrenorul îl abuzase verbal – fusese, în mod tipic, copilărească, dar pe mine mă impresionase felul în care domnul Tokura evaluase situația și-i oferise lui B sfatul potrivit.

În timp ce băiatul își spunea povestea, acolo, în living, mama lui ofta și murmura, plină de milă, ceva despre nenorocirile „bietului ei fiu". N-a putut să nu mă dezguste prostia ei, dar m-am trezit și că eram îngrozitor de geloasă pe ea, fiindcă avea un copil asupra căruia să-și reverse toată afecțiunea asta nepotrivită. În orice caz, cu toate că B fusese, într-un fel, victima acelui incident, școala noastră le interzice cu strictețe elevilor să meargă la centrul de jocuri în orice situație. Drept pedeapsă pentru infracțiunea lui, B trebuise să curețe platforma bazinului de înot și vestiarul timp de o săptămână, după orele de curs.

La începutul lui februarie, A a reușit să tripleze voltajul care ajungea în fermoarul portmoneului, drept pentru care era nerăbdător să facă o probă. Cam în aceeași perioadă, a observat că B, care stătea chiar lângă el în clasă, începuse să mâzgălească *Mori! Mori! Mori!* în caiet. L-a oprit pe B într-o zi, după ore, și l-a întrebat dacă voia să vadă un film porno pe care reușise să pună mâna. B auzise de filmele lui A și a fost de acord pe loc. La puțin timp după ce au început să-și petreacă timpul împreună, A l-a întrebat pe B dacă avea pe cineva „de pedepsit". Bineînțeles că B a fost un pic uluit, dar A i-a povestit despre portmoneul lui și despre faptul că reușise să-i crească randamentul.

– Am inventat un lucru care să-i pedepsească pe cei răi, așa că avem nevoie de un ins rău pe

care să-l probăm!

Desigur, B știa de portmoneu și de succesul lui A la Festivalul Științelor. Fusese impresionat, ca toți ceilalți copii din clasă. Dar acum, când i se dădea șansa să vadă acea invenție în acțiune, a spus primul nume care i-a venit în minte: domnul Tokura. Însă A a respins imediat ideea, arătând cât de laș era de fapt. N-ar fi acționat fără să se ascundă în spatele invenției lui, și refuza să se ia de cineva atât de puternic ca Tokura. Apoi B m-a propus pe mine – probabil că din cauza furiei pe care încă o simțea fiindcă îl trimisesem pe antrenorul de tenis la secția de poliție, în loc să mă duc eu. A a respins și ideea asta – dându-și seama, fără îndoială, că era improbabil să mă las păcălită și a doua oară de jucărioara lui. Și, chiar mai rău de-atât, A știa că n-aveam de gând să fac caz sub nici o formă, ceea ce însemna că n-ar fi obținut rezultatul pe care și-l dorea atât de mult.

În acel moment, B și-a amintit că, în timp ce curăța platforma, o văzuse pe Manami la bazinul de înot.

– Ce zici de fetița lui Moriguchi? a întrebat el, iar A a fost, în sfârșit, de acord.

A știa că o aduceam pe Manami la școală în după-amiezile de miercuri. B i-a furnizat informații suplimentare importante: că Manami venea singură la bazin ca să-i dea de mâncare câinelui și că, la mall, ea mă bătuse la cap în legătură cu un săculeț cu Snuggly Bunny, dar că

eu refuzasem să i-l cumpăr. Pomenirea acelui săculeț i-a atras atenția lui A.

Miercurea următoare, după orele de curs, A și B s-au ascuns în vestiarul de lângă bazin și au așteptat-o pe Manami. Au văzut-o ieșind pe platformă, scoțând o bucată de pâine din hanorac și hrănindu-l pe Muku prin gard. Băieții au venit în spatele ei și B a vorbit primul:

– Bună! i-a spus el. Tu ești Manami, nu-i așa? Suntem elevi în clasa mamei tale. Ne-am întâlnit la Happy Town acum câteva zile.

Manami a fost prudentă la început. A și-a dat seama că era îngrijorată la gândui că ei mi-ar fi putut spune că au văzut-o la bazin, așa că i-a vorbit pe un ton liniștitor:

– Îți plac câinii, nu? Ei, bine, și nouă! De asta venim aici uneori – ca să hrănim cățelușul.

Auzind că băieții cei mari veneau și ei să-l hrănească pe Muku, Manami s-a relaxat și a lăsat garda jos. În acel moment, A a scos la iveală săculețul cu Snuggly Bunny, pe care-l ținuse la spate.

– Mămica ta nu ți-a cumpărat săculețul ăsta în ziua aceea, nu-i așa? Ți l-a luat cumva mai târziu?

Manami a dat din cap în semn că nu.

– Adevărul e că ne-a trimis pe noi să ți-l cumpărăm. Așa că iată-l, un cadou în avans de Sfântul Valentin, din partea mamei tale!

A a întins mâna și i-a pus săculețul la gât lui Manami, iar ea a părut încântată de cadou.

– Haide, deschide-l! a adăugat A. Ai ciocolată înăuntru!

În momentul în care mâna ei a atins fermoarul, Manami s-a prăbușit la pământ și a rămas acolo, nemișcată. Pe fața lui A s-a lățit un zâmbet plin de satisfacție. B era în stare de șoc, nevenindu-i să creadă ce văzuse.

– Te-am prins, l-a auzit el șoptind pe A.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat cu voce tremurătoare, în timp ce îl ținea pe A de umăr. Ce-ai făcut? Nu se mișcă!

– Haide, du-te și povestește-le tuturor despre asta! i-a răspuns A.

I-a dat la o parte mâna lui B și apoi s-a îndepărtat, având întipărită pe față o expresie satisfăcută.

Rămas singur, B a început să creadă că Manami murise. Dar tremura de groază și nu se putea convinge să se uite la cadavrul ei. În loc de asta, s-a trezit holbându-se în ochii lui Snuggly Bunny, al cărui cap alcătuia săculețul fatal. Dacă se descoperea că asta a ucis-o, lumea avea să-și dea seama că el, B, fusese complice la crimă. Ferindu-și privirea, a tras săculețul de la gâtul lui Manami și l-a aruncat peste gard, cât a putut de departe. Apoi a pus la cale un plan. Putea să facă să pară că fetița căzuse în bazin. A ridicat-o pe Manami și a aruncat-o în apa rece și întunecată. Apoi a fugit cât l-au ținut picioarele.

Ajungând la finalul poveștii, B a adăugat că abia dacă își amintea evenimentele pe care mi le-

a descris, din cauza șocului prin care trecuse în acele momente, dar că simțea că a fost sincer cu mine – că mi-a spus adevărul.

Deci așa a murit cu adevărat Manami.

A și B au continuat să vină la școală, în ciuda faptului că acum știam adevărul. N-au văzut semne că poliția ar fi urmat să apară în clasă. A s-a mirat; de fapt, după ce și-a terminat mărturia, chiar m-a întrebat, cu expresia aceea aproape extatică pe față. De ce n-am dezvăluit nimic autorităților, dacă aveam suspiciuni? Dar i-am spus că nu se schimbase nimic, că moartea lui Manami ar fi continuat să fie considerată un accident și că n-aveam nici cea mai mică intenție s-o transform în crima senzațională pe care și-o dorea el. Apoi a mai fost și mama lui B, care ascultase cu gura căscată mărturia fiului ei. I-am spus că eu, ca mamă, aș fi vrut să-i ucid și pe A și pe B. Dar am adăugat că eram și profesoară și, cu toate că recunoșteam datoria de a raporta astfel de infracțiuni și de a mă asigura că vinovații primeau pedeapsa corespunzătoare, aveam datoria de profesor să-mi protejez elevii. I-am spus mamei lui B că, din moment ce poliția stabilise că moartea lui Manami fusese un accident, nu intenționam să redeschid cazul și să agit apele. Vă puteți imagina că a fost un mic discurs destul de nobil.

M-am dus acasă, dar n-a trecut mult și am primit un apel de la tatăl lui B, care aflase toată povestea după ce se întorsese de la serviciu. Voia

să discutăm despre o formă de compensație bănească, „de alinare", a spus el, dar nici n-am vrut să aud. Dacă aș fi luat bani de la familia lui, B ar fi simțit că toată afacerea se liniștise de tot. Dar eu voiam ca el să se gândească la ceea ce făcuse și să ducă o viață mai morală de acum încolo, fără a-și uita vreodată crima. Iar dacă tatăl considera necesar să-i fie alături într-o mai mare măsură fiului său, pentru că pe acesta din urmă îl apăsa trecutul – cu atât mai bine!

Acum apare o întrebare rezonabilă. Cum justific faptul că i-am lăsat liberi, când e posibil ca A să ucidă din nou?

Cu siguranță că ați fost atenți – cred că asta e o abilitate pe care o deprindeți de la jocurile pe computer. Totuși, trebuie să recunosc că mi-e greu să înțeleg de ce ați luat-o razna cu toții atunci când vorbeam despre HIV, însă ați putut asculta fără să clipiți relatarea unui asasinat. Dar înțelegeți greșit problema atunci când vă faceți griji că A o să ucidă „din nou". Vedeți voi, la urma urmei nu A a ucis-o pe Manami. B a ucis-o. În seara aceea, după ce a plecat doamna Takenaka, m-am înapoiat la școală și am măsurat voltajul din săculeț. Fără să intru în prea multe detalii, aflați că am descoperit că săculețul nu putea opri nici măcar inima unui bătrân cu probleme cardiace și nici pe cea a unui copil de patru ani. L-am testat și eu și pot să vă dau asigurări că șocul a fost mult mai puțin dureros decât cel pe care l-am simțit atunci când am

atins un fir uzat de la mașina mea de spălat. Sunt convinsă că Manami era doar leșinată. Așa cum am spus mai devreme, cauza morții ei a fost înecul. A doua zi, după ce s-a raportat că fusese găsită în bazin, A s-a dus la B și l-a întrebat de ce se amestecase și de ce făcuse un lucru atât de nenecesar. Bănuiesc că mi-aș dori să-l întreb pe B același lucru, cu toate că din alte motive. Chiar dacă n-a avut curaj să vină să ceară ajutor, de ce n-a fugit, măcar?

Dacă fugea, Manami încă ar fi fost în viață!

Nu vreau să fiu o sfântă.

Nu sunt nobilă ținând secret identitățile lui A și B. N-am raportat la poliție pur și simplu pentru că n-am încredere că legea o să-i pedepsească. A a intenționat s-o ucidă pe Manami, dar nu i-a provocat, de fapt, moartea; în timp ce B n-a dorit s-o omoare, dar a omorât-o. Dacă îi dau pe cei doi pe mâna poliției, probabil că n-o să fie nici măcar condamnați și închiși la școala de corecție, ci o să fie eliberați condiționat și totul o să se uite. Aș dori să-l pot electrocuta pe A. Să-l pot îneca pe B, așa cum a făcut el cu fiica mea. Dar nici pedeapsa n-o s-o aducă înapoi pe Manami. Iar dacă cei doi mor, ei nici n-o să se mai poată căi pentru faptele lor. Am vrut ca ei să înțeleagă valoarea, teribila importanță a vieții omenești și, după ce vor fi înțeles, să devină conștienți de consecințele faptelor lor – și să trăiască apăsați de conștiință. Așadar, cum puteam să obțin toate astea?

Cunosc pe cineva care trăiește cu o asemenea greutate pe umerii săi. Mi-a oferit o sursă de inspirație.

Dacă vă amintiți, discuția a pornit de la ideea de hipocalcemie, însă calciul nu e singurul lucru care ne lipsește. În trecut, japonezii aveau un simț rafinat al gustului, dar se spune că în prezent din ce în ce mai puțini copii își dau seama măcar de diferența dintre curry iute și cel potrivit, o problemă pe care se presupune că o cauzează deficiența de zinc. Deci, mă întreb în legătură cu voi toți – cât de sensibile vă sunt limbile? A și B, mai exact – limbile lor. Se pare că ați terminat cu toții de băut laptele, dar a remarcat vreunul dintre voi o aromă ciudată? Un gust de fier, poate? Vedeți voi, am adăugat niște sânge în cutiile care au ajuns la A și la B în dimineața asta. Nu al meu. Sângele celui mai nobil bărbat pe care îl cunosc – tatăl lui Manami – Sfântul Sakuranomi.

După reacțiile voastre, îmi dau seama că majoritatea ați înțeles.

Nu știu sigur cât de repede o să aibă efect micul meu experiment, dar îi îndemn pe A și pe B să-și facă analize de sânge peste câteva luni. Perioada de incubație a virusului HIV e între cinci și zece ani, ceea ce ar trebui să le ofere suficient timp ca să se gândească la valoarea vieții. Am speranța că voi, A și B, o să ajungeți să înțelegeți ce grozăvie ați făcut și că o să implorați spiritul lui Manami să vă ierte. Iar voi,

ceilalți, o să le fiți colegi de clasă și anul viitor, așa că mă aștept să aveți mare grijă de ei. Mă îndoiesc că o să-i trimiteți noii voastre profesoare mesajele acelea frivole despre lipsa de valoare a vieții.

Încă nu m-am hotărât ce să fac mai departe. Adevărul e că, după ziua de azi, s-ar putea să nu mai am libertatea să mă hotărăsc. Dar dacă e să se întâmple ceva cu mine, sper doar că orice nenorocire o să întârzie suficient de mult încât să apuc să văd rezultatele a ceea ce am făcut.

Ce spuneți? Dacă nu apar niciodată rezultatele?

Ei, bine, atunci le sugerez lui A și lui B să fie atenți la mașinile care își schimbă brusc direcția.

Sper să-mi petrec vacanța de primăvară alături de tatăl lui Manami. Suntem împreună de când cu „accidentul" și, cu toate că el n-o să mai fie mult timp aici, pe pământ, am decis să trăim laolaltă, liniștiți, în acest răstimp. Vă doresc o vacanță plăcută și productivă și vă mulțumesc pentru anul petrecut împreună.

Liber!

2.

MARTIRUL

Acum câteva luni vă vedeam în fiecare zi, doamnă profesoară Yūko, dar acum nu știu cum să vă găsesc sau unde să expediez scrisoarea

asta. Ați stat acolo, în fața noastră, și ne-ați spus că n-aveați încredere că legea i-ar fi pedepsit pe băieții care i-au răpit viața fetiței dumneavoastră, că aveați să vă ocupați personal de ei – și apoi ați dispărut. Cam nesocotit din partea dumneavoastră, după părerea mea. Dacă vă puseserăți în gând să faceți asta, atunci trebuia să rămâneți și să suportați consecințele. Ar trebui ca acum să fiți aici și să vedeți ce se întâmplă cu cei doi.

Am hotărât că trebuia să aflați restul poveștii, să știți ce s-a întâmplat după ce ați plecat, așa că am încercat să vă scriu o scrisoare lungă, în care să vă spun totul. Apoi mi-am dat seama că nu știam unde s-o expediez sau ce să fac cu ea – până când mi-am amintit de un premiu pentru scriitori debutanți, pe care îl promovau în revista aceea pe care o citeați mereu în cancelarie. Adolescenții câștigă mereu la chestiile astea, așa că m-am hotărât să mă înscriu cu scrisoarea la concurs. E o șansă mică, dar cine știe…

Un lucru mă îngrijorează, totuși. Revista avea de mai multe luni o rubrică a domnului profesor Sakuranomi, dar în aprilie s-a oprit. Așa că și dacă o să câștig concursul și o să-mi fie publicată scrisoarea, e posibil să n-o mai citiți. După cum am spus – șanse mici.

În orice caz, vreau să înțelegeți că nu fac asta fiindcă am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Doar că trebuie să vă întreb ceva.

Asta trebuie să vă întreb: simțiți în aer? Simțiți în atmosferă? Dacă e încărcată sau proaspătă, inertă sau fiuidă. Sunt convinsă că aurele tuturor oamenilor de pretutindeni se unesc, ca să creeze dispoziția. Cred că sunt prea sensibilă la genul ăsta de lucruri – probabil pentru că nu m-am simțit niciodată în largul meu cu propria aură. Uneori simt că nu pot să respir și nu mă pot gândi decât la senzația de aer din jurul meu.

În orice caz, dacă ar fi să alegeți un cuvânt care să descrie aerul din clasa noastră după ce a venit noul profesor, acela ar fi… „bizar".

*

Nu l-am mai văzut pe Naoki din ziua în care ați plecat, după ce ne-ați spus ce le făcuserăți lui și lui Shūya. Dar a fost singurul absent din Clasa B în prima zi din noul an școlar. Toți ceilalți erau acolo, chiar și Shūya. Bănuiesc că ăsta a fost lucrul cel mai surprinzător care s-a întâmplat – faptul că el era prezent. Nimeni nu i-a spus nimic, ne-am mulțumit să stăm pe lângă el, șușotind. Iar lui nu părea să-i pese absolut deloc. S-a așezat în bancă și a început să citească dintr-o carte, dar aceasta avea supracopertă, așa că nu mi-am dat seama ce era. Nu e vorba că o făcea pe durul sau ceva de genul ăsta – așa a făcut în fiecare zi de când am început gimnaziul. Dar exact asta era atât de ciudat – nu părea să se fi schimbat nimic.

Afară era plăcut și ferestrele fuseseră deschise larg, dar aerul din clasă părea stătut și încărcat. Apoi a sunat primul clopoțel și a intrat în clasă noul diriginte. E tânăr și destul de energic; s-a dus direct la tablă și și-a scris numele.

– Mi se spune „Werther" de când eram la școală, așa că vreau să-mi spuneți și voi la fel! ne-a cerut el, iar nouă încă ni se pare destul de ciudat, dar am să-l numesc astfel în scrisoarea mea. Să nu vă faceți probleme, a adăugat el, numele e același, dar asta nu înseamnă că m-am ales și cu partea cu *Suferințele*[1].

N-a râs nimeni.

– Ce? N-ați citit romanul? ne-a întrebat el gemând și luându-și o postură de parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru.

Bineînțeles că pricepuserăm: caracterele numelui său japonez înseamnă „vrednic", *worthy* în engleză, așa că vreun tocilar s-a prins că în germană era „Werther" și s-a gândit că ar fi fost fain să pretindă că purtătorul acelui nume era tipul din *Suferințele tânărului Werther*. Noi înțeleseserâm pe dată. Foarte amuzant. Dar oare el nu-și dăduse seama de ceea ce se întâmpla în acea încăpere? Nu simțea aerul?

– Ups, era să uit! Trebuie să facem prezența! Deci știu că lipsește Naoki – m-a sunat mama lui să-mi spună că e răcit – dar restul sunteți aici?

Alt semn rău: încerca deja să ne devină amic, strigându-ne pe prenume. Dumneavoastră n-ați

făcut niciodată asta; mereu ne-ați tratat cu respect. Apoi și-a început direct prezentarea.

– N-am fost un elev prea grozav la gimnaziu, a spus el. Fumam, iar dacă mă enerva vreun profesor, îi dezumflam cauciucurile de la mașină sau altele de genul ăsta. Dar dirigintele din clasa a opta m-a făcut să mă îndrept. Era genul de tip care își lăsa baltă toată lecția dacă se întâmpla ceva cu vreunul dintre elevii lui sau dacă simțea că apăruse o problemă serioasă, care trebuia discutată – și pun pariu că am pierdut cel puțin cinci ore de engleză doar din cauza micilor mele crize!

Aici a râs, dar mă îndoiesc că îl asculta cineva. Probabil că toată lumea se gândea, ca și mine, la „răceala" lui Naoki.

Știam cu toții că Naoki nu era bolnav – cel puțin nu în sensul în care credea Werther. Dar cred că am fost un pic ușurată să aud că Naoki avea încă de gând să revină la școală – că nu se transferase în altă parte. În tot acest timp, o grâmadă de copii îi aruncau priviri furișe lui Shūya, care râmăsese extrem de calm și se uita la profesor ca un elev premiant – cu toate că se vedea că nici el nu asculta. Werther n-a părut să bage de seamă nimic și și-a văzut de ale lui.

– Asta e prima zi a primei mele slujbe ca profesor, așa că voi, colectivul Clasei B, sunteți primii mei elevi! Și, din moment ce eu sunt nou, vreau să vă dau și vouă șansa s-o luați de la început, așa că am hotărât ca nici măcar să nu

citesc dosarele pe care le-a lăsat diriginta din primul an de gimnaziu despre fiecare dintre voi. Vreau să simțiți asta ca pe un nou început și să mă considerați un frate mai mare, o persoană cu care puteți discuta orice.

Ora de dirigenție se lungește mereu în prima zi de școală, după ceremonia de deschidere, iar Werther vorbise o eternitate. Dar a ajuns într-un târziu la o concluzie: a luat o bucată nou-nouță de cretă galbenă și a scris pe tablă, cu litere uriașe:

TOȚI PENTRU UNUL ȘI UNUL PENTRU TOȚI!

Nu știu ce părere aveați despre noi – luați individual, vreau să spun. Și nu-mi pot imagina ce ați fi putut scrie despre Naoki și Shūya în dosarele acelea. Dar dacă Werther s-ar fi deranjat să le citească, pariez că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Naoki era absent în fiecare zi și nici unul dintre noi nu-i adresa vreun cuvânt lui Shūya, dar lucrurile erau destul de liniștite spre jumătatea lui mai. Nu era ca și cum am fi fost cu toții răutăcioși cu Shūya sau ca și cum l-am fi urât sau ceva de genul ăsta, ci mai degrabă ne purtam ca și cum toată lumea ar fi decis că el nici măcar nu exista. Am devenit cu toții pricepuți în a-l evita, exact în felul în care ne obișnuiserăm să ignorâm și atmosfera înăbușitoare din clasă.

Într-o seară, au dat la televizor o emisiune despre o școală gimnazială și au zis că nu știu ce clasă hotărâse să folosească ora de dirigenție ca oră de lectură. Au spus că acele zece minute pe zi îmbunătățiseră atitudinea și capacitatea de concentrare a elevilor și că puștii chiar progresaseră la învățătură. În timp ce mă uitam, m-am gândit la Shūya.

A doua zi, în spatele sălii de clasă aveam o „bibliotecă“ nouă. Werther adusese niște rafturi și o grâmadă de cărți de la el de acasă.

– Știu că sunt cam îndoite, dar vreau să începeți cu toții să citiți în fiecare dimineață și să obțineți tot ce se poate obține de la viață! ne-a spus Werther.

Ca tot ce spunea, și vorbele acelea au sunat cam tembel, dar nu ni s-a părut o idee rea... asta, până când ne-am dus să ne uităm la titlurile cărților. Trebuie să vă spun că majoritatea începuserâm să ne obișnuim cu Werther până în acel moment – și chiar să-l plăcem un pic. Arată destul de bine, la urma urmei. Dar după aceea n-am mai putut să-l luăm în serios. Vedeți dumneavoastră, un raft întreg al bibliotecii era plin de cărți scrise de prietenul dumneavoastră, domnul profesor Sakuranomi, tatăl lui Manami.

Bănuiesc că Werther n-a putut să nu observe că nu eram chiar impresionați de mica lui bibliotecă. Probabil că de aceea a luat o carte de

pe raft în timp ce noi rezolvam probleme în ora lui de matematică și a început să ne citească.

... Nu m-a interesat niciodată religia, dar în timp ce colindam prin lume, din țară în țară, cumva am început să port cu mine o Biblie. Există un verset în Matei 18, care vorbește despre un om ce are o sută de oi. Acum, dacă se pierde o oaie, ciobanul le lasă pe munte pe celelalte nouăzeci și nouă și pleacă în căutarea celei pierdute; iar dacă o găsește, e mai fericit că a dat de oaia cea rătăcită decât pentru faptul că celelalte nu s-au abătut din drum. Ei, din punctul meu de vedere, asta e definiția unui profesor adevărat...

După ce a citit acel pasaj, Werther a închis cartea.

– Haideți să lăsăm astăzi matematica deoparte și să facem o ședință, a spus el pe un ton foarte scăzut, ca și cum ar fi vorbit în biserică sau într-un loc asemănător. Mă întreb dacă n-am putea să ne punem cu toții mințile la contribuție și să ne gândim ce să facem în privința lui Naoki.

Bănuiesc că și-a dat seama deodată că Naoki era o oaie rătăcită. În orice caz, ne-a pus să închidem cărțile de matematică fără ca măcar să verificăm rezultatele problemelor.

Naoki fusese „răcit“ în prima săptămână de școală, dar după aceea Werther nu mai spunea decât că „nu se simțea bine“.

– Trebuie să recunosc că v-am mințit în legătură cu motivul pentru care Naoki n-a venit la școală. Nu chiulește. Vrea să fie aici, dar,

cumva, îi lipsește voința să vină – e un fel de blocaj psihologic.

N-am prea înțeles diferența dintre „vrea să vină“ și „are voința să vină“, dar așa a prezentat Werther situația, cu toate că nu era clar dacă explicația îi aparținea, sau dacă nu cumva repeta ceea ce îi spusese mama lui Naoki.

– Vă rog să mă iertați că n-am fost pe deplin sincer cu voi în privința asta! a spus Werther.

Cred că exact atunci mi-a părut un pic rău de el. Bine, bine, Naoki avea un blocaj psihologic, dar Werther era singurul din încăpere care nu știa cum îl dobândise.

Nu cred ca vreun elev din clasa noastră să-i fi spus altcuiva lucrurile pe care ni le-ați relatat dumneavoastră înainte să plecați. În ziua aceea, după ore, am primit cu toții același mesaj pe telefon, unul despre care nu ne-am dat seama niciodată cine anume l-a trimis: „Dacă spui ce au făcut A și B, ești C“.

Toate astea au dus la ideea măreață a lui Werther:

– Vreau să ne gândim cum putem crea un mediu care să facă să-i fie mai ușor lui Naoki să vină la școală! ne-a cerut el.

Bineînțeles că nimeni n-a spus nimic. Până și Kenta, care de obicei încuraja o mulțime dintre glumele idioate ale lui Werther, s-a mulțumit să stea și să se uite la bancă. Dar Werther a ales să nu observe – sau să presupună că ne gândeam cu toții intens la spusele lui – și a dat tonul,

detaliindu-și ideile. Ca de obicei, mă îndoiesc că îi păsa cu adevărat de ceea ce credeam noi.

– Ce-ar fi să copiem notițele voastre din clasă și să i le livrăm lui Naoki acasă?

Asta a generat mormăieli dezgustate, venite din mai multe colțuri ale clasei.

– De ce nu? l-a întrebat Werther pe Ryoji, luându-se de el fiindcă mormăise cel mai tare.

– Pentru că, a bâiguit Ryoji fără să-și ridice privirea, casa mea e în cealaltă parte a orașului față de a lui.

N-a fost foarte rău pentru o scuză inventată din zbor.

– Nici o problemă! i-a spus Werther. Ce ziceți dacă procedăm așa? Voi luați notițe cu rândul și apoi, o dată pe săptămână, eu și Mizuki i le ducem lui Naoki acasă.

De ce eu? Pentru că sunt șefa clasei și anul ăsta (Yūsuke e adjunct, apropo) și pentru că locuiesc în același cartier cu Naoki. M-am asigurat că Werther nu și-a dat seama despre părerea pe care o aveam în legătură cu planul lui, dar bănuiesc că a înțeles de la început că nu eram încântată. La un moment dat, mă întrebase direct de ce eram atât de rece cu el – nu-mi dau seama de motivul pentru care ar fi spus așa ceva, dar poate că îl pusese pe gânduri faptul că fusesem singura care refuzase categoric să-i spună „Werther". În fine, imediat după aceea mă întrebase dacă *eu* aveam vreo poreclă. Îi spusesem că nu, că toată lumea îmi spunea

„Mizuki“ – dar apoi deschisese gura Ayako, care, practic, strigase:

– Mizuho!

Și avea dreptate, așa îmi spunea toată lumea în primii ani la școala primară. „Mi-zu-*ho*!“, spuneau, lungind ultima silabă ca s-o accentueze.

– Îmi place! spusese Werther. Așa rămâne! De acum încolo o să-ți spun „Mizuho“. Și voi, ceilalți? Soarta ne-a adus împreună în clasa asta. Haideți să ne cunoaștem mai bine, să dărâmăm toate zidurile dintre noi!

Deci, după asta, din cauza lui Werther, am redevenit „Mizuho“.

Am început să-i ducem notițele acasă lui Naoki în a doua vineri din mai. Eu știam exact unde locuia și chiar fusesem în casă de mai multe ori, fiindcă una din surorile lui mai mari avusese cumva grijă de mine pe vremea când aveam șase sau șapte ani.

Mama lui Naoki ne-a întâmpinat la ușă. N-o mai văzusem de mult, dar arăta exact la fel – machiaj perfect, haine frumoase. Îmi aduc aminte că, ori de câte ori mergeam acolo ca să mă joc cu sora lui, mama vorbea non-stop despre Naoki, chiar și atunci când el nu era în cameră: că ne servea clătite fiindcă erau preferatele lui; că el o găsise plângând într-o zi din cauză că tăiase ceapă și-i întinsese batistuța lui; că luase premiul al treilea la concursul de caligrafie.

Am crezut că trebuia doar să-i dâm notițele și apoi să plecăm, dar am ajuns să intrâm și să luăm loc în living. Mama lui Naoki nu arăta foarte încântată, dar se părea că Werther plănuise asta încă de la început.

Cunoșteam și livingul. Acolo mă jucasem de-a Othello cu sora lui. Camera lui Naoki era exact deasupra locului în care ne jucam, iar mama lui striga uneori spre tavan, spunându-i fiului ei să ne aducă un pachet de cărți de joc. Sora care avusese grijă de mine e plecată acum la Tokyo, la facultate, și n-aveam de unde să știu dacă Naoki era sau nu sus. Mama lui ne-a servit cu ceai și apoi s-a așezat ca să stea de vorbă cu Werther.

– Predecesoarea dumneavoastră e de vină pentru dificultățile emoționale ale lui Naoki, i-a spus ea dirigintelui nostru. Dacă toți profesorii ar fi la fel de dedicați și de entuziaști așa cum, în mod evident, sunteți dumneavoastră, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată!

În timp ce mă uitam la ea, mi-am dat seama că Naoki nu-i spusese ce ne povestiserăți și ce-i făcuserăți lui în acea ultimă zi în care ne fuseserăți dirigintă. Dacă el i-ar fi spus totul mamei, ea n-ar mai fi fost acum atât de plină de sine și n-ar mai fi putut să șadă liniștită și să vă bârfească. Pentru că Naoki nu-i suflase un cuvânt, asta însemna că acum el stătea și suferea acolo, sus, de unul singur. În orice caz, a continuat să se plângă de dumneavoastră – „Moriguchi, aia“ și „Moriguchi, ailaltă“ – fără să

pomenească despre ceea ce i se întâmplase fiicei dumneavoastră. Mă îndoiesc că știa măcar că Naoki fusese implicat.

Naoki n-a coborât deloc și în cele din urmă mi-am dat seama că nu ne aflam acolo decât ca să-i ascultâm ei tânguielile. Dar Werther stătea și dădea din cap, având pe față o expresie tâmpită, de milă, de parcă spusele ei ar fi fost lucrul cel mai minunat pe care îl auzise în viața lui. Nici nu mi-am dat seama dacă măcar o asculta.

– Doamnă, a spus el după ce, în cele din urmă, ea s-a oprit pentru o clipă, vreau să lăsați problemele lui Naoki în seama mea!

Exact atunci s-a auzit un zgomot de la etaj și m-am uitat din nou la tavan. Cu siguranță că Naoki auzise întreaga discuție.

Totuși, n-a apărut la școală a doua zi și nici în ziua următoare. Pe de altă parte, asta ni s-a părut destul de normal – la fel de normal ca faptul că ne prefăceam cu toții că Shūya nu era de față, când, de fapt, era. Ni se părea cea mai bună soluție în acel moment.

În prima zi de luni din iunie, au început din nou să ne împartă lapte. Ministerul Sănătății publicase rezultatele programului-pilot de promovare a produselor lactate printre elevii la gimnaziu din toată țara – Ora Laptelui –, iar prefectura hotărâse să continue cu un program propriu.

În calitate de șefi ai clasei, eu și Yūsuke am avut sarcina de a împărți cutiile, dar, în timp ce ne învârteam prin clasă, simțeam că aerul devenea mai greu, simțeam cum reveneau amintirile neplăcute. Din fericire, nimeni nu *era obligat* să bea laptele. Prefectura ne prezentase beneficiile, dar o mulțime de părinți se plânseseră că respectivelor odrasle nu le plăcea laptele sau că erau alergice la el. Sunt uluită că există atâtea mame și atâția tați dispuși să-și răsfețe în așa hal puștii, dar, în ziua aceea, asta însemna că n-aveam nume pe cutii și că eram liberi să bem sau nu – iar dacă te uitai în jur, singura persoană din încăpere care sorbea dintr-un pai era chiar Werther.

– Hei, hei, ce s-a întâmplat? Nu știți că laptele vă face bine?

A terminat de băut ultimele picături și a mototolit cutia de carton. Yumi a făcut greșeala să-și ridice privirea și să și-o țintească în ochii lui.

– Eu o iau acasă pe a mea, a murmurat ea.

– Bună idee! a exclamat Werther râzând. Un energizant pentru momentele în care aveți nevoie de el!

Ne-a privit pe toți punând cutiile cu lapte în genți.

Shūya era de serviciu pe clasă în după-amiaza aceea. Exact atunci când se întorcea ca să scoată mătura din dulap, s-a auzit un zgomot de lichid împroșcat. Yūsuke își aruncase cutia cu lapte

spre el și țintise perfect. Cutia explodase pe tot spatele lui Shūya. Eu stăteam în bancă, lucrând la jurnalul clasei, așa că nu mi-am dat seama imediat ce s-a întâmplat. În clasă nu mai erau decât câțiva copii și cu toții se holbau la Yūsuke.

Nu știu exact ce sentimente aveau față de Shūya, dar și dacă l-ar fi urât din străfundul inimii, nici unul n-ar fi avut curajul să facă așa ceva. Curaj? Nu sunt sigură că e cuvântul cel mai bun. Dar bănuiesc că părea să fie curaj, venind din partea unui puști atletic și sociabil ca Yūsuke. Shūya nu s-a întors cu fața atunci când Yūsuke a întrebat:

– Nici măcar nu-ți pare rău, nu-i așa?

Nici după aceea Shūya nu i-a aruncat vreo privire lui Yūsuke, ci s-a mulțumit să se uite în jos, la laptele care i se prelingea pe pantaloni. Apoi și-a luat geanta și a ieșit din sală. Fără să scoatem o vorbă, l-am privit plecând.

Ăsta a fost începutul pedepsei lui Shūya.

Cred că lui Yūsuke îi plăcea foarte mult de dumneavoastră.

Îmi dau seama acum că n-ați fost genul de profesoară care să facă mare caz de elevii ei. Erați mai interesată să descoperiți adevărata valoare a fiecăruia dintre noi. N-ați făcut niciodată mare tam-tam pe tema asta, dar remarcați de fiecare dată când cineva lua nota maximă la un examen, avea vreo realizare în cadrul clubului sau era ales pentru vreo funcție în cadrul școlii... Aveați obiceiul să anunțați

realizările elevului respectiv la începutul orei de dirigenție sau al celei de științe și să vă asigurați că îl aplaudam.

I-ați făcut să bată din palme pentru mine de mai multe ori la orele de dirigenție. „Șefa clasei" e, de fapt și de drept, menajera clasei, o persoană care nu se face niciodată remarcată și nici nu primește mulțumiri, dar v-ați propus să le spuneți tuturor că făceam treabă bună și să le cereți să-mi arate aprecierea lor. A fost stânjenitor să stau acolo, în picioare, dar a fost și plăcut.

Werther, pe de altă parte, nu face niciodată așa ceva. Vorbește mereu de „numai unul" sau de „numărul unu" – nu știu ce cântec de care e obsedat. În prima zi de școală, atunci când au fost prezentați noii profesori la careu, chiar a fredonat din el în momentul în care i-a venit timpul să vorbească.

– Nu vreau să mă concentrez numai asupra elevilor celor mai buni sau asupra sportivilor de top. Vreau să-l apreciez pe fiecare pentru efortul pe care îl depune în tot ceea ce face. Vreau să fiu un profesor care își privește corect fiecare elev!

La începutul lunii mai, echipa noastră de baseball a învins-o pe cea a unei școli private care câștiga de obicei campionatul și a ajuns până în semifinale. A fost prima victorie de acest fel a școlii noastre, iar ziarul local chiar a publicat un articol însoțit de fotografii ale echipei și, colac peste pupăză, eroul meciului,

asul aruncător, a fost Yūsuke al nostru. După încheierea campionatului, el a fost inclus în echipa all-star și intervievat pentru un alt articol de ziar. Toată lumea a căzut pe spate (poate cu excepția lui Shūya) și pentru prima dată de la începutul anului școlar, clasa n-a mai arătat ca o casă mortuară. Dar las' pe Werther să strice totul!

În ciuda afirmației că voia să-i trateze pe toți la fel, nu părea să-l intereseze de nimeni altcineva în afară de „numărul unu". A făcut chiar mare caz de Yūsuke și ne-a ignorat pe toți ceilalți. Dacă ați fi fost acolo, știu că l-ați fi lăudat și dumneavoastră pe Yūsuke, dar sunt sigură că ați fi accentuat și faptul că nu câștigase de unul singur, că baseball-ul era un sport de echipă și că, oricât de bun aruncător ar fi fost el, nu putea juca singur. Ne-ați fi cerut să aplaudăm întreaga echipă. Oare Werther de ce n-a putut să facă la fel?

Nu cred că elevii și-au dat seama pe loc, dar pun pariu că Yūsuke și, odată cu el, fiecare copil din clasă pe care l-ați evidențiat vreodată, au simțit că lipsea ceva în modul în care Werther se ocupa de tot. Simțeai frustrarea și furia din sala de clasă, simțeai că puștii aveau nevoie să defuleze acea tensiune. Dar nu și-a vărsat nimeni nervii asupra lui Shūya – cel puțin, nu deocamdată.

Mă duceam în fiecare vineri acasă la Naoki împreună cu Werther. În acea primă zi, mama

lui ne obligase să luăm loc în living ca să se plângă de dumneavoastră, dar după aceea, în zilele în care am continuat să venim, ea a scurtat vizitele din ce în ce mai mult și ne-a ținut în picioare în holul de la intrare. În cele din urmă, a încetat să ne mai primească în casă sau chiar să desfacă lanțul cu care încuia, mulțumindu-se să ia plicul prin ușa abia întredeschisă. În timp ce vorbeam cu ea, îi aruncam ocheade scurte și vedeam că încă se preocupa de machiaj, dar mi s-a părut că avea buzele puțin umflate.

Sora cea mai mare a lui Naoki se căsătorise și se mutase la Tokyo, iar tatăl lui ajungea de obicei târziu acasă de la serviciu, așa că, în cea mai mare parte a timpului, în casă nu erau decât Naoki și mama iui – iar el trăia având pe conștiință un secret îngrozitor.

I-am spus lui Werther că nu credeam să reușim să-l vedem pe Naoki oricâte vizite i-am fi făcut și că deja păream să-l urmărim sau ceva de genul ăsta. Pentru o clipă, Werther a avut o expresie urâcioasă, dar apoi s-a silit să zâmbească.

– Nu, Mizuho, mi-a răspuns el, doar că ajungem într-un punct critic pentru noi amândoi. Dacă mai rezistăm puțin, sunt sigur că o să înțeleagă și ei ce încercăm să facem.

Era clar că n-avea de gând să renunțe la vizite, dar nu-mi dădeam seama ce voia să spună prin „noi amândoi“ sau „punct critic“. Nu știam sigur nici dacă Werther îl cunoscuse vreodată pe

Naoki, având în vedere că acesta din urmă nu venise la școală nici măcar o dată anul ăsta. Dar mi s-a părut că era prea târziu ca să întreb toate astea.

Lunea următoare, Werther a apărut la ora de matematică ducând un carton alb și a spus că voia să scriem mesaje pentru Naoki „ca să-i ridicăm moralul" și ca să-l convingem să vină înapoi la școală. Știam că aura sălii de clasă avea să se schimbe, dar n-a fost exact așa cum m-am așteptat. În timp ce lucrau la „felicitarea de însănătoșire" pentru Naoki, câteva fete chicoteau, iar câțiva băieți râdeau de-a dreptul. Nu știam de ce, dar, atunci când a ajuns la mine, cartonul era deja aproape plin de un șir de mesaje ciudate:

Mai bine să nu-ți faci griji! Oricum, imaginează-ți fericirea! Repede, toată lumea câștigă! Iar tu... o să câștigi și tu. Asta, dacă nu cumva o să pierzi! Să ții minte totul! Așadar, nu uita vreodată! Să nu uiți că toată lumea știe! Iar ai uitat? Nu, să fii convins că toată lumea știe! Unde te crezi? La balamuc? E timpul să-ți amintești!

Abia acum, când scriu toate astea, îmi dau seama de sensul acelor cuvinte. Cum de am putut să fiu atât de proastă? Iar colegii mei, mai mult ca sigur, se distrau în timp ce lucrau.

Vă amintiți că, în acea ultimă zi în care ne-ați fost dirigintă, ne-ați vorbit despre legea

delincvenței juvenile? Chiar dacă e menită să protejeze copiii, aveam deja îndoieli în privința ei chiar înainte să aud ceea ce aveați de spus.

Cum ați comenta cazul acela din orașul H, cel al băiatului care a ucis o femeie și pe bebelușul ei? Îmi amintesc că le-am văzut pe rudele victimei vorbind la televizor despre asta zile în șir, despre cât a fost de absurdă crima, despre cât erau de fericiți cei doi pe când trăiau, despre cât de brutal a fost băiatul care i-a ucis. Îmi amintesc că m-am gândit că nici nu e nevoie de proces într-un asemenea caz. Poți, pur și simplu, să-l dai pe criminal pe mâna membrilor familiei victimei și să-i lași pe aceștia să-i facă ce vor. Oamenii care sunt răniți cel mai tare ar trebui să aibă dreptul să-i judece pe cei care i-au rănit, așa cum ați făcut dumneavoastră cu Naoki și cu Shūya, și n-ar mai fi nevoie de proces decât atunci când nu rămâne nimeni în urma victimelor. Dar nu doar băiatul acela rău m-a deranjat. N-am putut să-i suport pe avocați, felul în care ei se ridicau în picioare și în care spuneau tot ce le trecea prin cap, ca să-l apere pe băiat. Oricine își putea da seama că mințeau. Sunt sigură că toate legile acelea există pentru un motiv anume și știu că avocații trebuie să se ridice în picioare, să argumenteze și să pară importanți, dar atunci când îi vezi la televizor nu poți să nu te gândești că ți-ai dori să-i ai cu tine în cameră, ca să le poți da ceea ce merită. Sau poate că n-ar fi imposibil să afli unde locuiesc și

să te duci să le arunci câteva pietre în geam. Cel puțin așa simt eu.

Iar cazul descris mai sus e unul în care nici măcar nu le cunosc pe victime și nici nu cunosc vreun membru al familiei lor. E vorba despre ceva ce n-am văzut decât la televizor – ceva ce s-a întâmplat departe de aici. Însă dacă eu simt așa, sunt sigură că la fel simt mulți alții...

Dar în timp ce vă scriam toate astea, m-am răzgândit. Mi-am dat seama că trebuie să existe un proces, indiferent de cât de groaznică e crima. Nu pentru criminal, ci pentru omul obișnuit, ca să fim siguri că înțelege ce s-a întâmplat și ca să-l împiedicăm să ia legea în propriile mâini.

Bănuiesc că oricine își dorește să fie recunoscut pentru faptele sale; oricine își dorește să fie lăudat. Dar nu e ușor să faci ceva bun sau remarcabil. E mult mai ușor să-i condamni pe cei care fac rău decât să faci chiar tu ceea ce se cuvine. Dar, chiar și atunci, e nevoie de o doză de curaj ca să fii *primul* care iese în față și dă vina pe altcineva. Dacă nu ți se mai alătură nimeni? Dacă nu se mai ridică nimeni ca să-l condamne pe răufăcător? Pe de altă parte, e ușor să te alături celor care condamnă odată ce a luat altcineva inițiativa. Nici nu trebuie să te expui; tot ceea ce ai de făcut e să strigi: „Și eu!"

E chiar mai bine de-atât: mai ai și avantajul de a simți că faci bine luându-te de cineva rău – asta poate fi chiar un mijloc de a te elibera de stres. Totuși, odată ce faci asta, s-ar putea să te

trezești că îți dorești din nou acel sentiment – că ai nevoie să acuzi pe altcineva doar ca să simți din nou acea energie. Poate că ai început cu niște tipi cu adevărat răi, dar a doua oară s-ar putea să fii nevoit să cauți mai jos în lanțul trofic, să fii din ce în ce mai creativ în acuzații.

Iar în momentul ăsta te cam ocupi deja cu vânătoarea de vrăjitoare – exact ca în Evul Mediu. Cred că noi, oamenii obișnuiți, s-ar putea să fi uitat un adevăr esențial – nu prea avem, de fapt, dreptul să judecăm pe nimeni altcineva.

După ziua în care Yūsuke l-a lovit în spate pe Shūya, în banca acestuia din urmă au început să fie îngrămădite aproape tot timpul cutii cu lapte. Cel mai rău a fost atunci când cineva a ținut acolo o cutie timp de o săptămână sau mai mult, iar laptele s-a acrit, sau când au fost îngrămădite prea multe, ceea ce le-a făcut să se deschidă. Colegii au pus cutii cu lapte și în pantofarul lui Shūya, precum și în dulapul lui. Dar el se mulțumea să le arunce fără să spună o vorbă, de parcă ar fi fost o parte a programului său școlar zilnic. Caietele și hainele de antrenament îi dispăreau adesea, iar cineva a scris *Asasin* pe fiecare pagină a manualelor lui. Cei mai mulți dintre noi îl ignorau în continuare, însă câțiva puști cu probleme la cap îl hărțuiau nonstop.

Dar într-o zi am primit cu toții același mesaj pe telefoane: „Fii tu Judecătorul! Adună puncte pentru fiecare lovitură pe care i-o dai lui Shūya Criminalul!“

Acel mesaj a venit de la aceeași persoană care ni l-a trimis și pe primul, după ultima dumneavoastră oră de dirigenție cu noi. Sistemul era simplu: de fiecare dată când îl hărțuiai cu ceva pe Shūya, îi trimiteai detaliile expeditorului și el îți acorda puncte. Calcula punctajele în fiecare sâmbătă, iar persoana cu cele mai puține puncte era catalogată drept *prieten al ucigașului* și, începând de lunea următoare, avea parte de același tratament ca și Shūya.

Știți că n-am nici un fel de milă față de Shūya, dar chestia asta mi s-a părut complet imbecilă, așa că am hotărât imediat s-o ignor. Și eram destul de sigură că la fel aveau să procedeze mulți alți copii. Dar după câteva zile, s-a întâmplat să le zăresc pe două dintre cele mai liniștite fete din clasă, Yukari și Satsuki (le știți... ideea lor de distracție înseamnă o întrunire a clubului de artă), stând în picioare lângă dulapurile pentru încălțăminte și trimițând un mesaj – și atunci mi-am dat seama că raportau că tocmai îndesaseră cutii cu lapte în pantofii lui Shūya.

Dacă până și astea două jucau acel joc, însemna că aveam să rămân singura fără puncte.

Așa că lunea următoare, pe când mă îndreptam spre școală, am fost puțin stresată, dar ziua a trecut fără să se întâmple ceva neobișnuit. Se pare că și alți copii refuzaseră să participe – se hotărâseră să nu marcheze puncte

împotriva lui Shūya. Poate că lumea n-o lua, totuși, razna.

Într-o zi, spre sfârșitul lui iunie, Werther a anulat ora de mate ca să țină o ședință, cu toate că nu mai erau decât câteva zile până la examene. Ne-a spus că voia să vorbim ceva și apoi a început să fluture o foaie de hârtie în fața noastră.

– Am găsit asta într-unul dintre caietele voastre de teme, ne-a spus el.

I-am auzit pe copiii din prima bancă înghițind în sec, dar, din locul în care stăteam, nu puteam să văd nimic.

– *Există agresori în clasa asta!* a spus Werther pe un ton cu adevărat dramatic, citind cuvintele de pe foaie.

Trebuie să recunosc că am fost destul de impresionată de curajul cuiva de a scrie asta – ceea ce însemna că și altcineva dorea ca lucrurile să se schimbe. Dar mi-am dat seama și că oricine ar fi scris, nu se gândise că acele vorbe aveau să fie citite cu voce tare în fața întregii clase. El – sau ea – probabil că era deja lac de apă.

– N-am de gând să spun al cui e caietul, a adăugat Werther uitându-se prin clasă, dar vreau să discutăm acum problema ca un colectiv. Îmi dau seama, știți voi, am tot simțit că ceva e în neregulă. Nu-i lucru curat atunci când un elev bun ca Shūya îmi spune pentru a treia oară luna asta că „și-a pierdut caietul" și că trebuie să-și cumpere altul. Și nu e vorba doar de caiete, el și-

a „pierdut“ și pantofii și echipamentul pentru ora de educație fizică. Așa că tocmai mă pregăteam să-l întreb pe Shūya ce se întâmplă. Dar înainte să am ocazia s-o fac, un sufiet brav mi-a trimis mesajul ăsta, cerând ajutor… și nu pot să vă spun cât de fericit sunt că l-am primit. Însă trebuie să vă spun că ceea ce se întâmplă aici nu se numește „agresiune“. Genul ăsta de hărțuire nu e agresiune – e pur și simplu gelozie. Dovada stă în faptul că nimeni n-a îndrăznit să-l atace direct; doar își fac de cap tot timpul cu lucrurile lui. Shūya e unul dintre cei mai buni elevi din an și mi s-a spus că anul trecut a câștigat un premiu în cadrul unei competiții naționale. Deci e destul de normal ca unii dintre voi să fiți geloși pe el și să mergeți până într-acolo încât să-l hărțuiți din cauza asta. De aceea nu intenționez să încerc să aflu cine anume e hărțuitorul. Problema e a întregii clase. Dar am ceva să vă spun – indiferent dacă ați fost sau nu implicați în asta. E clar că Shūya e un elev strălucit, dar asta nu înseamnă că e în vreun fel mai bun decât voi. Să fie elev bun și să ia note mari e ceea ce *Shūya* face bine – ăsta e darul lui special. Dar fiecare dintre voi are propriul dar și, în loc să vă faceți griji în privința lui Shūya, vreau să vă găsiți acel dar și să petreceți un timp dezvoltându-l. Sunt convins că unii dintre voi nu știu care ar putea fi. Dacă ăsta e cazul, vă rog să veniți la mine și să stăm de vorbă. Nu sunt decât

câteva luni de când ne-am cunoscut, dar v-am studiat cu atenție și cred că am unele idei…

Exact în acel moment s-a auzit tonul unui mesaj, iar Takahiro a băgat mâna în bancă, încercând să-și închidă telefonul.

– Rahat…, a murmurat el.

Nu era o problemă că avea telefon, dar trebuia să le închidem în timpul orelor. Werther i l-a luat și și-a continuat tirada:

– Încerc să discut lucruri serioase cu voi, ne-a spus el. Dar un glumeț care nu e în stare să respecte regulile, poate întrerupe totul. Închideți telefoanele! Și un copil de clasa întâi știe asta!

Predica a mai durat o vreme, dar s-a părut că întreruperea lui Takahiro era mai gravă decât agresiunea. Așa că dacă autorul biletului chiar căutase ajutor la Werther, probabil că deja ofta în sinea lui.

Dar adevăratul coșmar nici măcar nu începuse încă. Procesele vrăjitoarelor erau pe cale să se declanșeze.

N-a durat mult – de fapt, a fost chiar în aceeași zi, după ore. Anul ăsta nu m-am înscris în nici un club, dar am stat până mai târziu ca să-mi fac tura de curățenie a clasei. Tocmai mă pregăteam să-mi iau pantofii din dulapul de lângă ușa din față, când m-a oprit Maki. Ea nu s-a schimbat deloc de când ați plecat: e tot tovarășa și sluga lui Ayako.

– Ayako are ceva de vorbit cu tine, mi-a spus Maki. Poți să vii înapoi în clasă?

Eram destul de sigură că acel „ceva“ n-avea să fie plăcut, dar dacă refuzam, tot trebuia să mă confrunt cu problema mai târziu, așa că am urmat-o înapoi în clasă. În momentul în care am intrat pe ușă, Maki m-a îmbrâncit din spate și am căzut în genunchi. Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Ayako stând în picioare, în fața mea. Atunci mi-am dat seama că erau cinci sau șase copii care făcuseră cerc în jurul meu.

– Tu ai trăncănit la Werther, nu-i așa, Mizuho? m-a întrebat Ayako.

Se înșela, dar mă gândisem că s-ar putea întâmpla așa ceva.

– Nu, i-am răspuns, privind-o drept în ochi. N-am fost eu.

– Mincinoaso! a urlat ea. N-avea cine altcineva să fie! Dar cât de mult te înșeli! Ce ai vrut să zici cu „agresiune“? Asta-i o porcărie! Ceea ce facem noi e doar să pedepsim un ucigaș. N-ai pic de milă față de doamna profesoară Moriguchi? Sau ești îndrăgostită de criminalul ăla?

N-avea rost să încerc să am o discuție rațională cu ea, așa că m-am mulțumit să clatin din cap în semn de negare, respingând tot ceea ce spusese.

– Deci nu ești îndrăgostită de el? Ei, bine, atunci trebuie s-o dovedești! a spus ea, întinzându-mi o cutie cu lapte. Lovește-l cu asta și o să te credem!

Am luat cutia de la Ayako și l-am observat deodată pe Shūya întins pe podea în cealaltă

parte a clasei, cu mâinile și cu picioarele legate cu scotch. Ayako și ceilalți s-au întors spre mine, cu rânjete răutăcioase pe fețe.

Știam că a doua zi urma să am parte de același tratament dacă nu aruncam cu lapte în el, sau, mai rău, probabil că aveau să înceapă să-mi facă mie tot ce le era frică să-i facă lui Shūya.

Atunci ni s-au intersectat privirile. N-aș putea să spun exact ce gândea Shūya, dar am știut că ochii lui nici nu mă implorau, nici nu încercau să mă enerveze – erau doar calmi. În timp ce îl priveam țintă în ochi, am înțeles: nu se gândea la nimic, nu simțea absolut nimic. Era imaginea perfectă a unui asasin fără suflet. Știu că dumneavoastră spuneți că Naoki a fost cel care a ucis-o pe Manami, dar dacă Shūya n-ar fi fost acolo, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

„Asasin! Asasin! Asasin!"

Dintr-odată, n-am mai avut îndoieli.

M-am ridicat în picioare și am făcut câțiva pași spre el. Apoi am țintit spre pieptul lui, am închis ochii și am aruncat cutia cu toată puterea. Am auzit-o spărgându-se și, în clipa aceea, am simțit o formă stranie de extaz venind de undeva, din străfundul meu.

„Vreau să-i fac rău nenorocitului ăstuia! Vreau să plătească! Vreau să-i plătesc cu aceeași monedă!"

Toate astea îmi treceau prin mine ca un curent electric, învârtindu-mi-se încontinuu în cap... până când s-au oprit, într-un târziu, la auzul

râsetelor copiilor. Oare ce era atât de amuzant? Am deschis ochii și am văzut. Laptele se scurgea pe chipul lui Shūya, pe care se umfla și un punct roșu. Îi ratasem pieptul, dar îl pocnisem direct în față.

– Frumos, Mizuho! mi-a spus Ayako în șoaptă și au continuat să râdă și mai tare.

Dar nu reușeam să înțeleg ce li se părea atât de amuzant – nu câtă vreme Shūya continua să mă privească țintă în ochi. Iar acum cred că știu ce spunea privirea lui.

„Chiar ai dreptul să mă judeci?“

Dintr-odată, mi s-a părut a fi un soi de sfânt persecutat de gloata fără minte.

– Îmi pare rău! am izbucnit, dându-mi seama imediat că Ayako mă auzise.

– Ia stai așa! a strigat ea. Mi se pare că te-am auzit *cerându-i iertare* criminalului ăstuia? Mizuho nu e mai bună decât el! Haideți să-i dăm ceea ce merită!

Ayako poate fi foarte dramatică, de parcă ar fi Ioana d'Arc, nu alta... cu toate că mă îndoiesc că a auzit de ea.

Într-o secundă, mi-au imobilizat mâinile la spate. Știam că unul dintre băieții din clasă m-a apucat, dar nu știam exact cine. Mă durea. Îmi era frică. Voiam să mă ajute cineva – cam asta era tot ce-mi trecea prin minte.

Ayako și-a continuat spectacolul:

– Începând de astăzi, tu și băiatul ăsta sunteți una și aceeași persoană!

Apoi m-au împins la podea și am căzut cu fața la câțiva centimetri de cea a lui Shūya.

– Pup! Pup! Pup! au început să scandeze ceilalți, bătând din palme.

Voiam să țip la ei să înceteze, dar eram încremenită de frică. Băiatul care îmi imobiliza brațele m-a apucat de ceafă cu cealaltă mână și mi-a împins-o înainte până când s-a lipit de a lui Shūya și am auzit un clic.

– Uite, Ayako, am făcut-o!

În timp ce vorbea Maki, mi s-au eliberat brațele, m-am întors și am văzut întregul grup adunat în jurul lui Maki, ca să se uite la telefonul ei. Continuau să râdă.

– A fost primul tău sărut, Mizuho? m-a întrebat Ayako, luând telefonul din mâna lui Maki și împingându-mi-l în față, ca să văd poza de pe ecran, care ne arăta pe Shūya și pe mine cu buzele lipite. Acum depinde de tine ce facem cu ea, Mizuho! a mai adăugat Ayako.

Doamnă profesoară Moriguchi, știu că Naoki și Shūya sunt criminali, dar asta nu înseamnă că eu pot ierta niște copii care fac așa ceva.

Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă în după-amiaza aceea. Îmi miroseau hainele a lapte, așa că m-am dezbrăcat și am făcut un duș. Apoi m-am închis în camera mea și n-am ieșit nici măcar ca să cinez.

Aveam senzația vagă că încă îmi ținea cineva mâinile la spate, iar râsetele acelor colegi îmi răsunau în urechi. Nu mă puteam opri din

tremurat. Voiam ca noaptea să nu se mai termine niciodată, sau să cadă vreo rachetă nucleară și să distrugă totul – și n-am putut nici măcar să dorm, fiindcă scena aceea îngrozitoare revenea imediat ce închideam ochii.

Pe la miezul nopții, am auzit sunetul unui mesaj-text. M-am temut că mi se trimisese faimoasa fotografie, dar m-am uitat la ecran și am văzut că era un număr pe care abia dacă l-am recunoscut: cel al lui Shūya. Voia să știe dacă ne puteam întâlni la un magazin din apropiere. M-am gândit o clipă și m-am hotărât să mă duc.

Shūya stătea în picioare lângă bicicletă, la marginea parcării. Habar n-aveam ce să-i spun sau cum să mă uit la el, măcar, așa că am rămas față în față cu el, cu bicicleta între noi. Fără să scoată o vorbă, Shūya a băgat mâna în buzunarul blugilor, a scos o foaie de hârtie, a despăturit-o și mi-a întins-o. Luminile stradale erau destul de puternice, dar nu puteam să văd ce era. A trebuit să mijesc din ochi și, într-un târziu, mi-am dat seama că mă uitam la niște numere. Cu puțin efort, am văzut că erau rezultatele unor analize de sânge – cu numele lui Shūya scris în partea de sus și cu o dată din săptămâna anterioară.

– Am găsit asta în cutia poștală atunci când am ajuns acasă, a spus el împăturind hârtia și băgând-o la loc în buzunar.

– Știam, am spus eu.

Mi-a aruncat o privire surprinsă – nu privirea unui ucigaș de copii, ci una plină de sentimente,

pe care nu i-o mai văzusem de multă vreme.

– Am tot vrut să-ți spun ceva, a adăugat el.

S-a dus la automat și a cumpărat două cutii cu suc. Apoi le-a pus în coșul bicicletei și mi-a spus să mă urc în spate. Până și o parcare goală în toiul nopții era un loc prea public pentru tot ce avea de spus.

Mă întrebam cum arătăm mergând amândoi pe o bicicletă prin orașul întunecat. Nu că avea cine să ne vadă – n-am trecut aproape deloc pe lângă oameni sau mașini – dar mă simțeam un pic stresată, cu toate că nu era nimic între noi.

Shūya avea spatele mai lat decât aș fi crezut – am presupus că slăbise. În timp ce mergeam prin beznă, părea că venise să mă salveze, în timp ce lumea se apropia de extincție. Dar dacă el apăruse din întuneric ca să mă salveze, atunci trebuia să-i spun.

După vreo cincisprezece minute de mers, clădirile au început să se împuțineze, iar Shūya a oprit în fața unei case cu etaj, de lângă râu. Părea goală și eram destul de sigură că el nu locuia acolo, dar s-a dat jos de pe bicicletă, a scos o cheie și a descuiat ușa. Cu siguranță, și-a dat seama că ezitam, fiindcă s-a întors ca să-mi explice că fusese casa răposatei lui bunici și că părinții o foloseau acum ca să depoziteze diverse lucruri de la atelier.

Odată intrați, a aprins lumina și am putut să văd grămezile de cutii aliniate pe hol. Probabil că împiedicau vântul să intre, pentru că aerul era

greu și umed, așa că am hotărât să ne așezăm pe treapta de la intrare, imediat după ușă. Shūya mi-a dat o cutie cu suc de grepfrut, pe care am răsucit-o în mâini, începând să-i povestesc ce făcusem în ziua aceea.

*

În ziua în care ne-ați făcut acele dezvăluiri despre Naoki și Shūya, a existat o singură parte a poveștii pe care chiar n-am putut s-o cred – finalul. Desigur, a fost partea cea mai înspăimântătoare, iar persoana care m-a înspăimântat ați fost chiar dumneavoastră, doamnă profesoară Moriguchi.

După ce ați plecat, Naoki a ieșit în fugă din clasă și toată lumea s-a luat după el. Tocmai mă pregăteam să ies și eu, când am observat lada de lângă tablă, cu toate cutiile cu lapte aliniate în casetele cu numele noastre. Primul meu gând – reflex de șefă a clasei – a fost să mă întreb cine era de serviciu pe clasă, dar apoi mi-am dat seama că nimeni n-ar fi dorit să atingă cutiile, gândul acela trecându-mi prin minte în clipa în care am căutat din priviri cutiile lui Naoki și Shūya.

Ați vorbit foarte mult în acea zi despre perspectiva logică asupra lucrurilor. Probabil că de aceea am început să-mi pun întrebări legate de logica *dumneavoastră*. Pe undeva, înțelegeam durerea și tristețea pe care cu siguranță că le simțeați, dar știam că n-aveam cum să-mi dau seama cu adevărat de ceea ce era în sufletul

dumneavoastră. Am și eu oameni pe care-i iubesc, ca toată lumea, dar sunt cu toții în viață, și chiar dacă încerc să-mi imaginez cum m-aș simți dacă ei ar muri, asta ar rămâne doar o închipuire. Însă eram destul de sigură că aveați capacitatea de a fi rațională, indiferent de cât de mult i-ați fi urât pe Naoki și pe Shūya.

În ziua aceea, am găsit o sacoșă de plastic în dulapul cu articole pentru curățenie și am împachetat cele două cutii ca să le duc acasă. Mi-am dat seama că nu puteam lăsa acolo celelalte cutii, cu cele două lipsă, așa că am dus restul la coșul de gunoi din spatele sălii de sport. M-am întâlnit pe drum cu câțiva profesori, dar ei n-au spus nimic. De ce ar fi devenit bănuitori văzând-o pe șefa clasei ducând gunoiul? După ce am ajuns acasă, am desfăcut cutiile și am testat laptele rămas în ele cu o substanță care reacționează la sânge (ciudat, știu, dar aveam așa ceva la îndemână).

Rezultatele au fost exact acelea la care mă așteptam.

– Mulțumesc că n-ai zis nimănui, mi-a spus Shūya după ce am terminat de povestit.

Nu știam ce să spun. Nu ținusem secretul de dragul lui – doar că n-aveam nici un prieten apropiat căruia să-i pot spune. Însă Shūya avea dreptate: dacă spuneam cuiva din clasă, atacurile împotriva lui s-ar fi întețit.

– Dar în rest ai crezut tot ce a spus Moriguchi? m-a întrebat el, iar eu am încuviințat din cap. Și

nu ți-e teamă să fii singură cu mine aici? a adăugat el, ceea ce m-a făcut să dau iarăși din cap, în semn că nu, de data asta. Nu te deranjează să stai de vorbă cu un ucigaș de copii?

L-am privit în ochi. Dacă el era un ucigaș de copii, atunci ceilalți din clasă, care îl tratau ca pe un animal, cum erau? Mă temeam mai mult de mine, care aruncasem cu lapte în Shūya, decât de el. Încă avea falca un pic umflată.

– Îmi pare rău, i-am răspuns, întinzând mâna ca să ating semnul roșu.

O parte din mine voia să mă facă să simt ceea ce făcusem atunci când îl lovisem. Căldura pielii lui mi-a transmis un fior prin tot corpul.

Nu cred că am simțit acel șoc fiindcă avusesem cutia de suc rece în mână sau fiindcă obrazul lui era fierbinte din cauza umflăturii. Mi-am dat seama că îl considerasem un demon lipsit de sânge, dar că, în clipa în care l-am atins, am realizat că era doar un băiat ca oricare altul.

– De ce mi-ai arătat rezultatele analizelor?

Voiam să-l întreb asta de ceva vreme.

– Pentru că eu cred că semănăm foarte mult, mi-a răspuns el.

Am pus degetul pe deschizătura cutiei și m-am uitat la el, neștiind ce să spun. Deci nu apăruse din noapte ca să mă salveze pe mine!

– Stai așa, mi-a spus el. Ai de gând să bei toată aia?

M-am uitat la cutie. Aș fi putut să beau tot, dar mi s-a părut că am înțeles ce voia să spună – și mi-am dat seama că eram bucuroasă.

– Nu. Nu cred că pot, i-am răspuns.

Mi-am lăsat jos cutia, iar el mi-a întins-o pe a lui. Era încă plină pe jumătate și am luat câteva înghițituri, după care i-am dat-o înapoi. A băut și el, iar după aceea mi-a întins-o din nou – și după ce am terminat de băut tot sucul din cutie, ne-am sărutat o vreme. Nu v-am spus, doamnă profesoară, că mie, de fapt, îmi place de altcineva, dar experiența trăită împreună cu Shūya a fost ceva diferit. În acel moment, simțeam că el era singura persoană din lume care se afla de partea mea.

M-a dus înapoi la magazin și, pe când ne luam rămas-bun, mi-a spus că trebuia să vin la școală a doua zi. Nu voiam să mă duc, dar mă temeam că altminteri aveam să ajung să mă încui în casă pentru tot restul vieții. Iar acum, cu Shūya lângă mine, am simțit că puteam suporta cruzimea.

– O să vin! i-am promis.

*

În clipa în care am intrat pe ușă a doua zi de dimineață, câțiva băieți au început să fluiere și am auzit chicoteli dintr-un grup de fete care se uitau la tablă. Cineva desenase acolo o inimă și scrisese pe ea numele meu și pe cel al lui Shūya. Mi-am lăsat capul în jos, așa cum făcea Shūya mereu, după care m-am dus direct în banca mea,

dar cineva desenase aceeași inimă și pe capacul pupitrului, cu un marker permanent.

– Mizuho! Bună dimineața!

Era Ayako, ce-și flutura spre mine mâna în care ținea telefonul mobil, dar am ignorat-o și am deschis cartea pe care mi-o adusesem.

A fost la fel și în momentul în care a apărut Shūya. I s-a făcut aceeași primire și s-a uitat și el la tablă. Avea aceeași privire inexpresivă ca de obicei, dar, după ce s-a dus la banca lui – pe care era desenată, de asemenea, o inimioară – și-a lăsat ghiozdanul și s-a dus la Takahiro, care continua să fluiere.

– Ai ceva să-mi spui, ucigașule de copii? a întrebat Takahiro, rânjind la Shūya.

Acesta nu i-a răspuns. Doar l-a privit ciudat și apoi s-a mușcat de vârful degetului mic și l-a trecut peste obrazul lui Takahiro. A fost ca o linie simbolică – marcând sfârșitul pedepsei și începutul contraatacului său. Câțiva copii din apropiere au început să țipe, dar apoi în sala de clasă s-a lăsat liniștea.

– Tu o țintuiai la pământ pe Mizuki, nu-i așa? i-a șoptit Shūya la ureche lui Takahiro. Încercai s-o impresionezi pe *ea*? a adăugat, uitându-se la Ayako.

Apoi s-a dus la ea și a întins mâna. De la deget spre încheietură i se scurgea un firicel de sânge. Ayako își acoperise fața cu palmele, dar Shūya s-a aplecat și i-a luat telefonul în mâna lui plină de sânge. Ea a început să țipe.

– Te porți ca o mare șmecheră, i-a spus el, și-i pui pe toți să-ți facă treburile murdare, dar ești prea proastă ca să-ți dai seama că cineva te manipulează exact în același fel.

După ce a spus asta, s-a dus și s-a proptit în fața lui Yūsuke, care privise întreaga scenă din banca lui din spatele clasei, ca și cum nimic n-ar fi avut vreo legătură cu el.

– Iar ăsta ai fi tu, nemernicule, cel care trage sforile! Tu o faci pe Ayako să se ia de mine, a spus Shūya, aplecându-se apoi și sărutându-l pe Yūsuke pe buze, drept pentru care toată lumea din clasă a încremenit, iar Yūsuke părea gata să vomite. Ți-a plăcut? l-a întrebat Shūya, cu un zâmbet larg înflorindu-i pe față. O faci pe nobilul și vorbești despre dreptate, dar știai că fetița lui Moriguchi se ducea la bazin. Dacă ai fi spus cuiva, probabil că azi ea ar fi fost în viață. Faci toate astea pentru că te simți vinovat, nu-i așa? Te-a făcut să te simți mai bine să-ți bați joc de mine? Oamenii ca tine au o denumire. Li se spune „ipocriți". Consideră că ăsta e primul și ultimul tău avertisment – dacă o ții tot așa, următorul sărut o să fie cu limba.

După asta, nimeni nu l-a mai deranjat vreodată pe Shūya.

În iulie, după ce au început examenele finale, eu și Shūya ne-am întâlnit aproape zilnic la casa aceea. Le spuneam părinților că mă duceam să învăț împreună cu o prietenă și, de vreme ce nu le făcusem niciodată vreo problemă, nu-mi

spuneau nimic nici atunci când se întâmpla să ajung acasă mai târziu. Shūya mi-a povestit că tatăl lui se recăsătorise pe când eram în clasa a cincea și că acum aveau un bebeluș acasă, așa că folosea casa bunicii ca să învețe, iar ai lui abia dacă băgau de seamă atunci când el lipsea câte o săptămână întreagă.

În spate era o cameră pe care Shūya o numea „laboratorul lui". El nu părea să învețe acolo pentru examene. În schimb, lucra la o invenție care semăna foarte tare cu un ceas de mână. L-am întrebat ce era, dar n-a vrut să-mi spună. Cu toate astea, îmi plăcea să stau acolo și să mă uit la el cum lucra la acea chestie. A terminat pe la jumătatea lui iulie și atunci mi-a spus pentru prima dată că era un detector de minciuni, unul care avea în curea senzori ce detectau variațiile de puls la cel care-l purta. Ori de câte ori se schimba ceva, afișajul se lumina și pornea o alarmă.

– Probează-l! m-a îndemnat el.

L-am pus la mână, dar eram destul de speriată. Dacă mă electrocuta?

– Ți-e frică să nu te electrocuteze? m-a întrebat Shūya, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

– Nu, nu neapărat, am răspuns eu.

Bip, bip, bip, bip… ecranul detectorului a emis o lumină și a început să sune ca o alarmă de ceas deșteptător ieftin.

– A mers! a strigat Shūya. Fantastic!

– Fantastic! am repetat și eu, simțindu-mă destul de impresionată.

Reacția mea a părut să-l facă pe Shūya să se simtă stânjenit. A început să râdă. Apoi m-a luat de mână și m-a tras spre el.

– Asta e tot ce mi-am dorit! a spus. Să mă remarce și pe mine cineva, atât!

Mi-am dat seama că vorbea despre ceea ce se întâmplase cu Manami. Era pentru prima dată când spunea ceva despre asta. Cu mâna rămasă liberă, mi-am apucat încheietura la care aveam montat aparatul lui Shūya.

– Știi cum fac copiii mici ca să te convingă să le dai ceea ce își doresc? m-a întrebat el. Ei, poate că ar fl trebuit să fac și eu la fel ca să atrag atenția. Cineva ar putea să spună: „Am găsit o pisică moartă pe câmp!“, iar eu aș putea să răspund: „Chiar așa? Ei, bine, de fapt, eu am omorât-o!“, iar replica ar fl: „Nu...!“, drept pentru care aș insista: „Dar e adevărat! Uneori ucid pisici și căței!“, reacția celuilalt fiind ceva de genul: „Nu... Tu vorbești serios, chiar faci așa ceva?!“ și eu i-aș da înainte: „Dar nu doar că le ucid!“, și celălalt m-ar întreba: „Cum adică?“, iar eu i-aș explica: „Folosesc Mașina de Execuții pe care am inventat-o!“, reacția fiind: „Glumești! Asta e fantastic!“ și eu aș conchide: „Deschide-o! E o surpriză înăuntru!“ Mizuki, tu crezi că sunt un ucigaș? Mizuki! Ce-ar trebui să fac acum...?

Shūya plângea și eu nu știam ce să spun. Așa că l-am luat în brațe. Nu-mi dădeam seama de

ce, dar alarma detectorului de minciuni a pornit din nou.

Am ajuns acasă aproape de revărsatul zorilor.

Werther a fost foarte încântat atunci când a remarcat că agresiunile încetaseră. Shūya începuse să zâmbească din nou și a obținut notele cele mai mari din clasă la examenele finale. Toată lumea presupunea că Yūsuke avea să fie ales reprezentantul clasei, dar apoi unii copii au început să spună că ar fi putut chiar să voteze cu Shūya. Werther părea în al nouălea cer. L-am văzut chiar făcându-i cu ochiul lui Shūya pe coridor, în timp ce acesta era lăudat de unul dintre profesorii de engleză. Mi-a venit să vomit.

Dar Werther încă avea o mare problemă: Naoki. Dacă acesta nu revenea în curând la școală, nu mai putea absolvi și, în consecință, nu mai putea să meargă mai departe, la liceu și la facultate.

Nu știu exact ce părere aveți dumneavoastră despre asta, dar m-am întrebat cum anume trebuie să acționăm ca să ajungem să recunoaștem că nu putem face un lucru atunci când chiar nu-l putem face. Știu că nu vă place ca elevii să renunțe înainte ca măcar să fi încercat – știu că nu e bine așa –, dar mai cred și că trebuie să fii cu adevărat curajos ca să recunoști că nu poți să faci ceva atunci când chiar nu poți. Cred că vreau să spun că mi-aș fi dorit ca Werther să fi fost îndeajuns de curajos încât să recunoască

faptul că nu fusese în stare să-l convingă pe Naoki să revină la școală.

Sau poate că măcar ar fi putut să încerce să vorbească despre asta cu un alt profesor și, împreună cu profesorul respectiv, să-i sugereze lui Naoki să se ducă la altă școală sau ceva de genul ăsta...

Fiindcă motivul pentru care Naoki nu putea veni la școală era chiar la noi în clasă.

După ore, în ziua de dinaintea terminării primului semestru, eu și Werther ne-am făcut obișnuita vizită acasă la Naoki. Era cam ora șase seara, dar soarele încă se afla sus pe cer, iar eu transpirasem stând în fața ușii.

Adusesem cu mine o scrisoare pe care i-o scrisesem lui Naoki în ziua aceea, fiindcă nu mi se părea corect ca Shūya să cunoască rezultatele analizelor de sânge, iar Naoki, nu. Bineînțeles că nu credeam că mergea doar să-i spun ce știam și să-l conving să se întoarcă. Nici nu mă prea interesa dacă se întorcea sau nu. Doar voiam să-i dau un singur motiv – unul cu adevărat important – ca să nu mai fie îngrijorat.

Mama lui Naoki abia dacă a întredeschis ușa atunci când Werther i-a întins notițele vârâte într-un plic, precum și coala de carton pe care ne semnaserăm cu toții, plicul și coala fiind împachetate împreună, ca un cadou. Am fost uimită că Werther nu adusese coala aceea de carton mai înainte și mi-am dorit ca el să fi uitat cu totul de ea.

Brațul mamei lui Naoki abia dacă a ieșit prin ușa abia crăpată, iar eu am văzut că purta o cămașă groasă, cu mânecă lungă. Poate că avea aerul condiționat pornit, dar portul acelei cămăși tot părea un pic ciudat într-o zi atât de călduroasă. N-am reușit să-i văd bine fața, însă am încercat să-i întind pachetul înainte ca ea să închidă ușa – dar exact atunci, Werther și-a proptit piciorul în deschizătura ușii și a început să țipe:

– Naoki! Dacă ești acolo, ascultă-mă! Nu ești singurul care a avut un semestru greu. Unii dintre colegii tăi l-au agresat pe Shūya. A fost un lucru destul de urât! Însă am reușit să-i conving că greșeau. N-a fost ușor, dar am reușit! Au înțeles! Deci ce zici de asta, Naoki? Știu că suferi, dar cred că pot să te ajut! De ce nu vrei să încerci? Putem să facem față împreună problemelor tale. Și știu că te pot ajuta să le rezolvi! Vreau să ai încredere în mine! Vreau să vii mâine la școală, să vii la serbarea de sfârșit de an. Te așteptăm!

Stând acolo și ascultându-l, m-am enervat rău. Îngrozitor de rău. Werther se înșela foarte tare – în toate privințele. Declarase că Shūya nu fusese agresat, că ceilalți elevi erau, de fapt, invidioși pe el, iar acum, după ce totul se terminase, îi spunea „agresiune“. M-am uitat în sus, la fereastra lui Naoki, și am văzut că draperia se mișca puțin.

Werther se ambalase atât de tare, încât deja părea un pic nebun. Avea ochii ieșiți din orbite și defazați în momentul în care a făcut o plecăciune către mama lui Naoki și a închis ușa. Se vedeau deja vecini care se uitau la noi de la ferestre, dar Werther s-a mulțumit să le zâmbească și s-a întors spre mine.

– Mizuho, mi-a spus el, vreau să-ți mulțumesc că ai venit cu mine în tot acest timp!

Mi se adresase mie, dar cu o voce mai ridicată decât ar fi fost necesar – suficient de tare încât să-l audă toată strada. Era aproape ca și cum montase o scenetă încă de la început, iar eu fusesem publicul lui de la primul act și până la lăsarea cortinei. Fusesem adusă ca martor, ca să pot depune mărturie că făcuse toate acele „vizite acasă", că fusese un profesor absolut devotat. Am pipăit scrisoarea pe care o adusesem și pe care încă o aveam în buzunarul de la fustă, iar apoi am mototolit-o.

În noaptea aceea, Naoki și-a ucis mama.

*

Au întrerupt serbarea de sfârșit de semestru și consilierul psihologic școlar a convocat o ședință cu noi în după-amiaza aceea.

– Azi-noapte, unul dintre colegii voștri a fost implicat într-un incident foarte grav. Încă n-avem toate detaliile, dar vrem să știți că nu sunteți în nici un pericol.

Cam asta a fost tot ceea ce ne-a transmis directorul – dar toată lumea știa deja, oricum.

Discutaserăm despre asta în clasă și știam că Naoki făcuse ceva îngrozitor, însă voiam să aflăm mai multe. În sală se simțea o agitație stranie. Ne-am întors în clasă după ceremonie, dar Werther n-a pomenit nimic despre acel subiect. Îmi dădeam seama că voia să stea de vorbă cu noi, așa că bănuiesc că școala i-o fi închis cumva gura. Apoi s-a terminat și ora de dirigenție și toată lumea a fost trimisă acasă – în afară de mine. Mie mi s-a spus să rămân. Asta nu m-a surprins, din moment ce fusesem acasă la Naoki cu doar câteva ore înainte să se întâmple tragedia. Înainte să plece, Shūya îmi dăduse un talisman, ca să-mi poarte noroc.

Am așteptat câteva minute, iar apoi Werther s-a întors în clasă.

– Nu trebuie să-ți faci nici un fel de probleme, Mizuho, mi-a spus el lăsându-și mâinile pe umerii mei și privindu-mă în ochi. Orice întrebare ți s-ar pune, trebuie doar să spui adevărul.

M-am uitat și eu la el, complet nemișcată.

– Pot să vă rog ceva? am întrebat într-un târziu, iar Werther a încuviințat din cap. Dar înainte să vă întreb, ați putea să vă puneți ăsta?

El a părut sceptic, dar i-am spus că era un talisman și că toți copiii purtau așa ceva. Apoi i-am întins detectorul de minciuni în formă de ceas pe care mi-l strecurase Shūya înainte să plece și l-am urmărit punându-și-l la mână.

– Așadar, ați mers acasă la Naoki în fiecare săptămână pentru că vă făceați cu adevărat griji în privința lui? Sau doar ca să vă simțiți dumneavoastră bine?

– Despre ce vorbești? E ridicol, Mizuho! Ai fost acolo – știi foarte bine. Am făcut asta pentru Naoki!

Bip, bip, bip, bip… Werther s-a uitat la ecranul luminos al ceasului, în timp ce sunetul acela îngrozitor a umplut încăperea.

– Ce-i chestia asta? a mârâit el.

– Nu vă faceți griji! i-am răspuns eu. E doar Judecata de Apoi.

L-am urmat pe Werther în zona de birouri a școlii. Directorul ne aștepta, împreună cu profesorul de an și cu doi polițiști. Eu și Werther ne-am așezat unul lângă altul, iar ei ne-au cerut să spunem tot ce știam despre Naoki – deși tot nu ne-au dezvăluit nici un amănunt legat de ceea ce se întâmplase. Le-am spus pur și simplu povestea mea, așa cum îmi sugerase Werther.

– Am fost în fiecare vineri acasă la Naoki împreună cu domnul profesor Yoshiteru, ca să-i duc colegului meu copii ale notițelor luate în clasă. Mama lui ne întâmpina mereu, dar pe Naoki nu l-am văzut nici măcar o singură dată. La început, mama lui părea destul de bucuroasă să ne vadă, dar în ultimul timp am avut senzația că o sâcâiam. Chiar dacă e foarte cald, poartă mereu haine cu mânecă lungă și uneori îmi dau seama că are vânătăi pe față, sub machiaj. M-am

gândit că era posibil să le fi căpătat de la Naoki – poate pentru că încerca să-l convingă să meargă la școală de fiecare dată când apăream la ei acasă. Ea n-a spus nimic, dar mi-am dat seama că vizitele noastre începuseră să-l streseze pe Naoki. Nu e genul de copil care să se înfurie sau să rănească pe cineva, dar mă gândesc că se simțea încolțit ori de câte ori ne auzea venind și că n-avea unde și cum să se defuleze. Mama lui l-a răsfățat destul de tare și cred că el a încercat să-i facă rău atunci când n-a reușit să-și dea seama ce altceva ar fi putut să facă. S-ar putea spune că e un pic cam slab. Dar cred că toți ceilalți profesori și-au dat seama de asta. Singurul care n-a realizat nimic a fost domnul profesor Yoshiteru – care a fost convins că putea rezolva de unul singur toate problemele lui Naoki. Dar, pe măsură ce noi doi îi făceam acele vizite, Naoki se simțea tot mai prins în capcană și-și revărsa furia din ce în ce mai tare asupra mamei lui. De aceea i-am spus domnului profesor Yoshiteru că ar fi fost bine să întrerupem vizitele, dar nu l-a interesat ce credeam eu. În loc de asta, a înrăutățit și mai mult lucrurile ieri, atunci când a început să zbiere spre fereastra lui Naoki, suficient de tare încât să-l audă tot cartierul. A fost de parcă voia să-l transforme pe Naoki într-o ciudățenie. Cred că Naoki își considera casa un fel de sanctuar, din moment ce nu putea să facă față școlii. Dar domnul profesor Yoshiteru a încercat să-l

determine să iasă din singurul loc în care se simțea în siguranță. Era aproape ca și cum domnul profesor Yoshiteru îl hăituia. Însă oricum el nu se gândește niciodată la ce e mai bine pentru noi. Suntem doar o oglindă pe care o folosește ca să-și admire propria reflecție. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost atât de preocupat de propria persoană.

*

Știu că e greu de crezut, dar toate astea s-au întâmplat într-un singur semestru – în cele patru luni de când ne-ați părăsit. Acum e vacanța de vară și mă întreb dacă Werther o să se întoarcă sau nu la începutul semestrului viitor. În cazul în care e suficient de nerușinat încât să apară, atunci trebuie să rezolv unele lucruri.

De vara trecută, am început să colecționez tot felul de chimicale. Dacă lucrurile ajung să fie prea îngrozitoare, am de gând să folosesc acele chimicale ca pe o cale de scăpare. Dar am început să mă gândesc că ar fi bine să le încerc pe altcineva mai întâi, ca să văd dacă au efect. Ceea ce-mi doresc cu adevărat e un pic de cianură de potasiu și s-ar putea ca acum să fie cel mai bun moment ca să pun mâna pe ea, fiindcă profesorii își fac mai multe griji în legătură cu scandalul și cu propria reputație decât cu cheile de la dulapuri. Pun pariu că dacă i-aș cere-o domnului profesor Tadao, mi-ar da-o fără să-mi pună întrebări.

N-ar trebui să fie greu să-i strecor un pic de cianură lui Werther, dacă se întoarce la toamnă. E singurul care bea laptele și cred că oricum nu m-ar interesa dacă ar mai bea și altcineva…

Dar cred că s-ar putea să vă întrebați de ce îl urăsc atât de tare pe Werther. Pentru că sunt îndrăgostită de Naoki încă din clasa întâi. El e prima și singura mea iubire. Bănuiesc că sentimentele mi s-au declanșat atunci când idioata aceea de Ayako a început să-mi spună „Mizuho“. Era geloasă pentru că e atât de proastă, iar eu știu mereu toate răspunsurile – așa că a inventat porecla asta tâmpită și ceilalți s-au luat după ea. Apoi am fost „Mizuho“ pentru toată lumea, în afară de Naoki, care a continuat să-mi spună „Mizuki“. Nici măcar nu mi-am dat seama de ce el nu s-a luat după Ayako – poate că doar era obișnuit cu „Mizuki“, pur și simplu –, dar asta mi-a fost de ajuns ca să mă conving că Naoki era singurul meu prieten pe lume.

Una dintre surorile lui Naoki mi-a spus că, atunci când l-a întrebat de ce a ucis-o pe mama lor, el i-a răspuns că voia să fie arestat de poliție.

Doamnă profesoară Moriguchi, vă supărați dacă vă adresez o ultimă întrebare?

Ce părere aveți acum despre răzbunarea dumneavoastră?

3.
BINEVOITOAREA

Era dimineața zilei de 20 iulie, cu câteva zile înainte să plec acasă în vacanța de vară din anul doi de facultate, când am primit deodată un telefon de la tatăl meu.

Avea două vești: prima, că mama mea fusese ucisă, iar a doua, că ucigașul era frățiorul meu mai mic, Naoki.

Asta complica un pic lucrurile. Dacă mama ta e ucisă, în calitate de rudă a victimei, tu trebuie să-l urăști pe criminal, dar dacă acela e frățiorul tău mai mic, trebuie să înduri critica inerentă faptului că ești rudă cu un criminal și, în același timp, să te întrebi ce șanse are fratele tău să se reabiliteze și să le ceară iertare victimelor – una dintre ele fiind, întâmplător, chiar tu.

Cum faci toate astea deodată?

Un lucru e sigur: presa și curioșii n-o să te lase în pace doar pentru simplul motiv că totul e o chestiune privată, de familie. În cel mai scurt timp, casa noastră a fost înconjurată, iar privirile din ochii oamenilor nu erau pline de milă, nici măcar răutăcioase în mod deosebit – ci, pur și simplu, din cale afară de curioase.

Crimele nu sunt atât de rare în Japonia pe cât erau cândva. De fapt sunt atât de banale, încât cei mai mulți dintre oameni încep să caște atunci când e prezentată vreuna la știri, la televizor.

Dar crimele mai pot stârni interes în situația în care oferă o imagine a mecanismelor unei familii disfuncționale, fiindcă îți permit să vezi cât de tare o pot lua razna lucrurile.

Iubire disfuncțională, disciplină disfuncțională, educație disfuncțională, relații interumane disfuncționale. La început, toată lumea se întreabă cum de i s-a putut întâmpla așa ceva unei familii atât de frumoase; dar după ce îți bagi puțin nasul, disfuncțiile ies la iveală și atunci îți dai seama că era clar că nenorocirea respectivă avea să se întâmple și că totul nu era decât o chestiune de timp.

Îmi imaginez că există oameni care văd genul ăsta de lucruri la televizor și-și fac griji în privința propriilor familii. Eu nu mi-am făcut griji. Mi se părea mereu că nouă n-ar fi putut să ni se întâmple așa ceva. Familia Shitamura era una normală – cea mai „obișnuită" familie pe care ți-o puteai imagina. Dar ni s-a întâmplat: am avut propriul nostru asasinat în familie. Așadar, ce ne-a făcut disfuncționali?

Ultima oară am fost acasă de Anul Nou.

Pe 1 ianuarie, eu, mama, tata și Naoki am fost la altarul din cartier pentru prima vizită festivă a anului. Apoi ne-am întors acasă și ne-am așezat să mâncăm, în timp ce ne uitam la televizor, din bucatele tradiționale pregătite de mama. În timp ce lucram împreună la bucătărie, îi povestisem mamei despre prietenii pe care mi-i făcusem la clubul de tenis, iar Naoki ne-a povestit la masă

despre un comic care venise să prezinte un număr la serbarea școlară.

A doua zi, sora noastră mai mare a venit în vizită împreună cu proaspătul ei soț și ne-am dus cu toții la mall ca să vedem soldurile de după Anul Nou. Notele lui Naoki se îmbunătățiseră simțitor în timpul celui de-al doilea semestru, așa că mami și tati i-au cumpărat laptopul pe care și-l dorea, iar eu am reușit să-i fac să se simtă vinovați și să-mi ia și mie o poșetă.

A fost la fel ca de oricare alt An Nou: o sărbătoare obișnuită, pentru o familie obișnuită. M-am gândit de o sută de ori la tot ce am făcut și am spus și nu-mi vine nici o idee despre vreun indiciu cu privire la ce avea să urmeze.

Ce s-ar fi putut întâmpla în cele șase luni care au trecut de atunci, ca lucrurile să deraieze atât de îngrozitor?

Cadavrul mamei avea o singură plagă înjunghiată în zona abdomenului și o contuzie la ceafă. Ni s-a spus că fusese înjunghiată cu un cuțit de bucătărie și apoi împinsă pe scări. Ni s-a spus… o, totul părea atât de ireal, și nici după ce am văzut-o la morgă n-am putut crede cu adevărat că murise – sau că Naoki îi făcuse asta.

De ce s-a întâmplat așa ceva? Dacă nu pot înțelege, n-o să fiu în stare să accept moartea mamei mele. Dacă nu pot înțelege, n-o să fiu în stare să accept vinovăția fratelui meu. Dacă nu

pot înțelege, eu, tata și sora mea n-o să fim în stare să alcătuim în continuare o familie.

Am început să aflu de disfuncțiile din familia mea la două zile după moartea mamei, iar primii care au început să-mi explice au fost polițiștii. Se pare că Naoki nu fusese niciodată la școală de la începutul clasei a opta. De fapt, în zilele noastre nu e atât de rar ca puștii să refuze să meargă la școală sau chiar să fugă de acasă, dar cu adevărat tulburător în comportamentul lui Naoki e faptul că numai mama știa lucrul ăsta. Ar putea fi de înțeles să nu știu eu ce anume se întâmpla, din moment ce locuiesc departe, sau chiar să nu știe sora mea, care e însărcinată și locuiește în alt oraș, dar e incredibil că tatăl meu n-a știut nimic, când el era chiar acolo, cu ei în casă. Înțeleg că face o navetă grea și că lucrează până târziu aproape seară de seară, dar cum poți să nu observi faptul că fiul tău nu merge la școală – timp de patru luni întregi?

Atunci când polițiștii l-au întrebat despre asta, el a răspuns că, după părerea lui, totul avea legătură cu un incident care a survenit în timpul celui de-al treilea semestru al anului trecut. De obicei, tata e destul de tăcut, dar după tot ce s-a întâmplat, pare să fie o altă persoană. În timpul interogatoriului poliției, a bătut câmpii încontinuu ca răspuns la întrebările care i s-au pus. N-o să repet tot ce a zis, dar iată un scurt rezumat.

Fiica dirigintei lui Naoki a căzut în bazinul de înot al școlii și s-a înecat. Fratele meu era acolo atunci când s-a întâmplat asta, dar n-a reușit s-o salveze. Profesoara a simțit că Naoki era cumva răspunzător de moartea fiicei ei, ceea ce l-a tulburat teribil pe Naoki și, cu toate că profesoara și-a dat demisia, el n-a mai fost în stare să se ducă la școală.

Ei, bine, n-am nici o îndoială că un copil atât de fragil emoțional cum e Naoki ar avea probleme să facă față unei asemenea situații. Cred chiar că s-ar putea să se fi închis în el, să se fi îndepărtat de toată lumea din motivul ăsta. Dar nu sunt sigură că înțeleg cum duce asta la uciderea mamei mele.

În perioada în care el a încetat să meargă la școală și să iasă din casă, oare ce făcea toată ziua? Oare cum interacționa cu mama? Acum, că ea e moartă, numai el știe. Dar încă nu mi se permite să-l văd. Deci, cum aș putea să aflu răspunsuri la întrebările mele?

Dar apoi mi-am adus aminte de vorbele pe care le rostise mama atunci când îmi cumpărase un jurnal, pe vremea când mă pregăteam să plec și să locuiesc singură la Tokyo.

– Vreau să știi că, ori de câte ori te simți îngrijorată sau tristă, poți vorbi cu mine. Dar atunci când nu poți sau nu vrei s-o faci, ar trebui să încerci să scrii aici. Imaginează-ți că vorbești cu persoana în care ai cea mai mare încredere pe lumea asta. E uluitor cât de mult poate creierul

omenesc să-și aducă aminte, cât de multe ne rămân în cap în timpul vieții, dar atunci când scrii despre ceva, poți apoi să uiți acel ceva – nu mai trebuie să-l ții în tine. Amintește-ți de lucrurile bune, iar pe cele rele scrie-le aici și după aceea uită de ele!

Se pare că profesoara ei preferată din școala generală îi dăruise un jurnal și-i spusese cam același lucru – ca metodă de a alina o elevă care își pierduse ambii părinți unul după altul.

Așa că am scotocit prin casă și am găsit jurnalul mamei.

13 martie

Yūko Moriguchi, diriginta lui Naoki, a venit ieri în vizită.

Nu mi-a plăcut femeia asta de când am dat prima oară ochii cu ea. Chiar i-am scris directorului ca să-i spun că eram dezamăgită de faptul că o mamă singură se ocupa de o clasă de adolescenți impresionabili – și la ce mi-a servit? Părerea unei mame nu contează prea mult la o școală publică. Dar am avut dreptate în privința ei, iar dovada a venit anul ăsta, în ianuarie, când Naoki s-a luat la bătaie cu niște băieți de liceu și l-a ridicat poliția, ca să-l protejeze. Într-o asemenea situație, diriginta e responsabilă. *Ar fi trebuit* să se ducă la secție și să-l ajute. Dar Moriguchi asta era prea ocupată cu propriul copil și a trimis alt profesor în locul ei. Dacă directorul l-ar fi transferat pe Naoki la un alt

diriginte la un moment dat, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

A apărut un articol în ziarul local despre fiica lui Moriguchi, care s-a înecat în bazinul de înot al școlii. Îmi pare rău, bineînțeles, că femeia și-a pierdut fetița, dar trebuie să spun că de la bun început mi s-a părut ciudat faptul că o aducea cu ea la serviciu. Mă îndoiesc că situația ar fi fost tolerată dacă mama ar fi lucrat în altă parte decât într-o școală. Se poate spune chiar că regulamentele prea laxe pentru funcționarii publici și propria ei atitudine greșită au cauzat moartea fiică-sii.

Dar, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, a venit aici pe neașteptate și a început să-i pună tot felul de întrebări lui Naoki și să facă tot felul de insinuări. Mai întâi l-a întrebat cum se descurca la școală și, cu toate că ea știa deja cam totul despre asta, Naoki i-a povestit toate cele de la început. Cum s-a înscris în clubul de tenis, dar a fost obligat să renunțe pentru că nu-l putea suferi pe antrenor, cum după aceea a început să meargă la școala cu predare intensivă și cum a ajuns să aibă de-a face cu liceenii ăia la centrul de jocuri video și a fost pedepsit de școală, deși el fusese victima.

După felul în care povestea, îți dădeai seama că fusese entuziasmat și bucuros să înceapă gimnaziul, dar că lucrurile ieșiseră prost. Nimic din toate astea nu se întâmplase din vina lui, dar era nefericit. În timp ce îl ascultam, mă înfuriam

din ce în ce mai tare pe Moriguchi. Ce căuta aici? Venise doar ca să-i stârnească din nou lui Naoki toate acele amintiri neplăcute? Dar nici asta nu i-a fost de ajuns. A început să-l întrebe ce știa despre moartea fiicei ei.

Într-un târziu, nu m-am mai putut abține.

– De ce îi puneți toate acele întrebări?! am urlat, practic, la ea. Nimic din toate astea n-are de-a face cu Naoki!

Dar, până să apuc să termin, Naoki a spus ceva ce aproape că m-a făcut să leșin.

– N-a fost vina mea, a murmurat el.

La începutul celui de-al treilea semestru, Naoki se împrietenise cu un coleg de clasă pe nume Shūya Watanabe. Citisem despre el în ziar atunci când câștigase un premiu pentru portmoneul antifurt pe care îl inventase și, în acel moment, mă bucurasem că Naoki își făcea prieteni potriviți. Dar Shūya ăsta s-a dovedit a fi un băiat îngrozitor.

A hotărât că voia să-și încerce invenția pe cineva, să vadă cum reacționa la șocul electric pe care îl instalase pe fermoar și l-a silit pe Naoki să aleagă victima. Naoki e prea bun la suflet ca să-l fi ales pe vreunul dintre colegii lor, așa că a propus unul sau doi profesori. Dar pe băiatul Watanabe nu-l interesa nici unul dintre aceștia, așa că, în final, Naoki a pomenit-o pe fiica lui Moriguchi. Sunt sigură că Naoki s-a gândit că era o propunere lipsită de riscuri – că Shūya nu i-ar fi făcut așa ceva unei fetițe.

Dar n-aveam de-a face cu un băiat normal – Watanabe ăsta chiar e soi rău. A sărit în sus de bucurie din pricina propunerii lui Naoki și a început imediat să pună la cale un plan. În cele din urmă, în după-amiaza aceea, l-a târât pe Naoki după el și au așteptat-o pe fetiță la bazinul de înot.

Aproape că îmi vine să leșin atunci când îmi imaginez cum trebuie să fi fost totul pentru Naoki. Se pare că el a fost cel care a vorbit cu fetița atunci când ea a venit ca să-i dea de mâncare unui câine din vecinătate – Watanabe se baza pe abilitățile sociale încântătoare ale lui Naoki ca s-o atragă. Odată ce fetița a căpătat încredere, Watanabe i-a dat un săculeț în forma personajului aceluia, iepurașul. I-a pus șnurul la gât și i-a spus să deschidă săculețul.

Drept să spun, am și văzut acel săculeț: eu și Naoki le-am întâlnit pe mamă și pe fiică la mall, exact atunci când fetița se ruga de Moriguchi să i-l cumpere. Bănuiesc că Moriguchi credea că îi dădea o lecție fiică-sii, dar dacă în ziua aceea ea i-ar fi cumpărat pur și simplu copilului obiectul cerut, ar fi putut evita scena din magazin și l-ar fi lipsit pe Watanabe de momeală. Pe toți zeii, își putea permite să i-l cumpere din salariul ei, chiar ca mamă singură!

Fetița a atins fermoarul și s-a prăbușit la pământ – iar Naoki a fost silit să asiste la moartea ei. Nici nu-mi pot imagina cât de îngrozit trebuie să fi fost. Dar cred că a fost

chiar mai îngrozitor să-și dea seama că în tot acel timp Watanabe plănuise s-o ucidă.

După ce s-a terminat totul, el i-a spus lui Naoki că era liber să spună cui dorea, după care s-a întors și a plecat. Dar a alergat Naoki să-l pârască? Nu, era un prieten prea loial! A hotărât să-l acopere pe Watanabe făcând ca totul să pară un accident – așa că a aruncat trupul fetiței în bazin. I-a spus lui Moriguchi că în acele clipe fusese atât de tulburat, încât nu-și amintea mai mult de atât.

– Ei, bine, a spus Moriguchi pe tonul acela condescendent al ei, de vreme ce poliția a decis că a fost un accident, n-am de gând să agit apele!

Să agite apele? Pentru cine? Era numai vina lui Watanabe! El pusese totul la cale, iar Naoki n-a fost altceva decât complicele lui inocent, o victimă ca oricare alta. Poate că Moriguchi se hotărâse să nu spună nimănui, dar eu m-am înfuriat atât de tare, încât aproape că eram gata să mă duc la poliție și să spun întreaga poveste.

Dar Naoki chiar a aruncat trupul în bazin. Așa ceva nu-l face un fel de complice la crimă? A încercat să acopere crima altcuiva – s-ar putea ca și asta să fie o infracțiune. Nu-l puteam lăsa să fie amestecat într-un astfel de incident și să ajungă să fie acuzat de complicitate la asasinat. Așa că, oricât de mult mi-a dîsplăcut, a trebuit să mă prefac că îi eram recunoscătoare lui Moriguchi, dar – pe sub un ușor surâs de

ușurare – i-am aruncat priviri ucigătoare în ziua aceea, atunci când a plecat.

N-aveam de gând să-i povestesc soțului meu despre asta, dar în acea după-amiază am început să mă gândesc că ar fi fost bine să-i oferim lui Moriguchi o formă de compensare, un fel de alinare. Voiam ca totul să se termine și nu-mi doream ca ea să apară mai târziu, cu mâna întinsă.

Dar dacă aveam de gând să implic o sumă mare de bani, asta însemna că trebuia să-l implic și pe soțul meu. Așa că, după ce el a venit de la serviciu, i-am povestit în mare ce se întâmplase și l-am silit s-o sune pe Moriguchi. S-a dovedit că ea a refuzat banii – ceea ce mă face să mă întreb ce căutase aici.

Soțul meu a fost de părere că ar fi trebuit să spunem totul poliției. Oare își ieșise din minți? L-am avertizat că Naoki avea să fie acuzat de complicitate, dar el a spus că trebuia să facem asta oricum – chiar și pentru binele lui Naoki. Cred că atitudinea lui e un maximum la care te poți aștepta din partea unui bărbat – a unui tată – într-o asemenea situație, dar deja îmi părea rău că-i spusesem. Ca de obicei, era treaba mea să-l protejez pe Naoki.

De la început am avut îndoieli în legătură cu versiunea fiuiui meu despre întreg acel incident. Mi se pare mai probabil ca bietul Naoki să fi fost pe acolo din întâmplare și ca oribilul ăla de Watanabe să-l fi silit să se ia după el și să spună

că totul fusese plănuit de ei doi din capul locului. Sau poate că a fost Moriguchi! Poate că ea a inventat totul. Poate că fiica ei chiar a alunecat și a căzut în bazin, iar ea e adevăratul criminal, fiindcă a adus fetița la școală. Dar pentru că nu suporta adevărul, s-a agățat de Naoki și de Watanabe, care s-a întâmplat să fie pe acolo, și i-a obligat să spună o astfel de minciună. Pun pariu că asta e mai aproape de adevăr.

Cum ar fi putut el să fie implicat? Mi-aș fi dat seama că era ceva în neregulă… și știu că mi-ar fi spus adevărul fără ca Moriguchi să i-l smulgă cu cleștele.

Asta trebuie să fie. Toată treaba a fost inventată de acea femeie jalnică. Ceea ce înseamnă că Watanabe e și el o victimă.

E numai vina lui Moriguchi.

22 martie

Astăzi e ultima zi a anului școlar.

Mi-am dat seama că Naoki e deprimat din cauza vizitei lui Moriguchi, dar el s-a dus la școală în fiecare zi, așa că am încercat să nu mă îngrijorez.

Astăzi, după ce a ajuns acasă, a urcat direct în camera lui. N-a coborât la cină și s-a dus direct la culcare, fără să spună noapte bună. Bănuiesc că era epuizat de tensiunea acumulată, care a ieșit la iveală toată deodată.

O să aibă un pic de timp să se odihnească în vacanță, dar mă întristează să mă gândesc la faptul că Moriguchi o să continue să-i fie dirigintă și după ce el se întoarce în aprilie, pentru un nou an școlar.

27 martie

Din prima zi de vacanță, am observat că Naoki a început să se poarte un pic ciudat, aproape ca și cum ar fi devenit deodată obsedat de curățenie sau ar fi dezvoltat o tulburare obsesiv-compulsivă.

Primul semn a fost atunci când mi-a cerut să servesc cina în farfurii individuale, nu într-un castron mare pentru toți. Iar asta, din partea unui băiat care se bucura mereu să mănânce resturile de pe farfuria mea sau a oricui altcuiva. Apoi a părut să aibă câte un nou anunț în fiecare zi: dorea ca lenjeria lui să fie spălată separat și nu voia să intre nimeni în baie după el.

Am văzut asemenea lucruri la televizor și am decis că totul era doar o fază, ceva care avea de-a face cu pubertatea, așa că am făcut tot ce mi-a cerut. Nu sunt sigură că asta e calea cea mai bună, dar e clar deja că nu vrea ca eu să ating nimic din ceea ce poartă sau folosește el.

Niciodată n-a trebuit să presteze nici un fel de munci casnice, dar acum, deodată, își spală singur toate vasele și toate rufele. Doar pe ale lui, desigur... În timp ce scriu asta, îmi dau seama că un astfel de comportament pare,

probabil, cel al unui fiu care dintr-odată a devenit un copil-model, dar ori de câte ori îl văd efectiv făcând atâta curățenie, nu pot să nu fiu teribil de îngrijorată. Petrece o oră întreagă frecând câteva căni și farfurii. Apoi pune rufele albe și pe cele colorate la un loc în mașina de spălat, adaugă mult prea mult dezinfectant și rulează ciclurile de spălare de mai multe ori. Se comportă ca și cum toți microbii din mediul înconjurător ar fi devenit dintr-odată vizibili pentru el.

Totuși, dacă s-ar limita la asta, bănuiesc că aș putea s-o accept ca pe o formă extremă de TPOC[2] și să încerc să aflu ce se poate face într-o astfel de privință. Dar problema lui Naoki e mai rea de-atât. În același timp, curăță totul în jurul lui și face exact pe dos cu propria persoană.

E din ce în ce mai murdar. Refuză să facă orice ca să-și curețe corpul. Îi tot spun că trebuie să aibă grijă de el, dar a încetat să se mai pieptene sau să se spele pe dinți. Îi plăcea la nebunie să facă baie, dar acum nici nu se mai apropie de cadă. Azi mergea pe hol și l-am împins încetișor, în glumă, spre ușa băii, dar el s-a întors și, pe un ton pe care nu i l-am mai auzit niciodată, a țipat:

– Nu mă atinge!

Chiar a fost prima dată când a ridicat tonul la mine. Am încercat să-mi spun că trece printr-o fază rebelă, dar, în același timp, comportarea lui m-a întristat teribil.

Însă după câteva minute, el a venit să mă caute ca și cum nimic nu s-ar fl întâmplat și a început să vorbească despre lucruri pe care și le amintea de acum mulți ani. A fost atât de ciudat! Nu știu cât timp mai pot suporta.

31 martie

O vecină a venit astăzi pe la noi și ne-a adus niște prăjiturele pe care le-a cumpărat în timpul unei excursii la Kyoto. Lui Naoki nu i-au plăcut niciodată prea tare dulciurile astea, dar am hotărât să-i duc oricum câteva sus, la el în cameră, în cazul în care ar fi interesat.

N-am fost surprinsă atunci când a refuzat, dar apoi a apărut în bucătărie un pic mai târziu și a spus că s-a răzgândit și că ar vrea să le încerce. Am făcut un ceai și ne-am așezat. Trebuie să recunosc că eram stresată.

El a mușcat o bucățică, iar apoi și-a îndesat prăjitura în gură și a înghițit-o pe toată dintr-o singură îmbucătură. Apoi, din cine știe ce motiv, a început să plângă.

– N-am știut niciodată că sunt atât de delicioase! a spus el. Niciodată n-am știut!

Abia atunci când l-am văzut plângând, mi-am dat seama că toată curățenia și neglijarea propriei persoane n-au de-a face cu pubertatea, cu vreo fază rebelă, cu TPOC sau cu orice altceva. Totul e din pricina a ceea ce s-a întâmplat cu fiica lui Moriguchi.

– Poți să mânânci câte vrei, i-am spus eu.

A luat altă prăjitură din cutie și i-a desfăcut ambalajul. De data asta, a mâncat-o încetișor, cu înghițituri mici – și sunt destul de sigură că se gândea la fetița aceea în timp ce mesteca prăjitura, bocind un copil care n-o să se mai bucure niciodată de o asemenea delicatesă. Chiar că e un scump!

Bănuiesc că asta nu i se întâmplă doar atunci când mănâncă prăjituri. Cred că se gândește la ea tot timpul, orice ar face. Tot spălatul ăla compulsiv e, probabil, modul lui de a încerca să șteargă amintirea aceea îngrozitoare; și, în același timp, se neglijează pe sine însuși și se complace în jeg pentru că se simte vinovat să trăiască în confort când ea nu mai poate să simtă absolut nimic.

Încă se pedepsește pentru ceea ce s-a întâmplat.

Cel puțin, simt că înțeleg de ce s-a purtat atât de ciudat în acele câteva zile – și îmi pare rău că n-am realizat mai devreme prin ce trece. Mi-a cerut ajutorul în tot acest timp și eu am fost prea oarbă ca să văd.

Asta mă face cu atât mai mult să înțeleg că adevărata ticăloasă e îngrozitoarea aia de Moriguchi, cu acuzațiile ei false și cu jocurile malefice ale minții ei. Dacă trebuia să găsească o cale să scape de propria vinovăție, n-ar fi putut măcar să aleagă pe cineva la fel de deformat sufletește ca ea? E de-a dreptul oribil că încearcă să-și pună păcatele în spinarea unui băiețel dulce

precum Naoki! E limpede că și-a dat demisia pentru că n-a putut să scape de propriile sentimente. Ar fi trebuit să dea ochii cu aceeași clasă de copii la începutul anului următor, așa că singura soluție a fost să plece. Mă cam bate gândul să-i scriu directorului și să-i cer să găsească un tânăr entuziast care s-o înlocuiască.

Naoki trebuie să înceteze să-și mai facă griji. Acum are nevoie să uite întreaga poveste. Și cea mai bună cale de a uita lucrurile dureroase care se întâmplă în viață e să le scrii într-un jurnal ca ăsta.

Dacă mă gândesc bine, profesoara mea preferată din școala generală m-a învățat s-o fac. De ce eu am fost atât de norocoasă și am avut o profesoară atât de minunată, iar Naoki s-a ales cu o ratată ca Moriguchi? Exact asta e: o ratată.

Naoki a avut un pic de ghinion, atâta tot. Dar norocul e pe cale să i se schimbe. Sunt sigură de asta.

3 aprilie

Azi m-am dus la papetărie și am cumpărat un jurnal cu încuietoare și cheiță. Încuietoarea îți dă senzația că fereci cu adevărat toate lucrurile pe care le reversi pe pagină.

Acum câteva minute, i-am dus lui Naoki jurnalul sus, la el în cameră, și i-am spus că știu că ține înlăuntrul lui tot felul de probleme.

– Dar nu trebuie să le păstrezi în tine, i-am spus. Și nu trebuie nici măcar să mi le spui mie.

Scrie-le aici!

E adolescent, așa că mi-a fost teamă ca nu cumva să considere că jurnalul e o chestie pentru fete, dar l-a luat fără să spună nimic. Apoi a început din nou să plângă.

– Mulțumesc, mami! Nu sunt prea priceput la scris, dar o să încerc.

Plângeam și eu deja, dar acum mă simt mai bine și încerc să nu-mi fac griji. Sunt sigură că Naoki o să-și revină curând. Sunt sigură că pot să-l ajut să uite de toată situația asta neplăcută.

Sunt sigură.

8 aprilie

Aici, în jurnalul meu, scriu de obicei lucrurile rele, pe care încerc să le uit, dar astăzi simt că trebuie să scriu despre ceva care mă face foarte fericită.

A venit Mariko pe la noi ca să-mi spună că e gravidă! E doar în luna a treia și încă nu se vede, dar îți dai seama din expresia de pe chipul ei – încrezătoare, fericită și pregătită să devină mamă.

A adus profiteroluri, care sunt preferatele lui Naoki, și aveam de gând să petrecem un pic împreună, doar noi trei, dar atunci când am urcat la el ca să-l aduc, a refuzat să vină. A spus că i se pare că a răcit și că nu vrea să-i dea răceala surorii lui.

Mariko mi s-a părut un pic dezamăgită, dar a spus că Naoki e mult mai atent decât soțul ei și

apoi a început să se plângă de faptul că el fumează în preajma ei, cu toate că știe că nu e bine pentru o femeie însărcinată.

A continuat să bombăne, dar eu n-o ascultam cu adevărat. Îmi dădeam seama că îl descifrasem greșit pe Naoki. Mă concentrasem atât de mult asupra comportamentului său, încât îl pierdusem din vedere pe Naoki însuși. Nu era doar băiețelul meu scump; crescuse și se maturizase până la punctul în care putea să-i acorde o reală considerație lui Mariko. Chiar am fost foarte fericită în momentul în care am înțeles asta.

Am fost și mai fericită atunci când el s-a aplecat peste fereastră și i-a făcut cu mâna surorii lui, care tocmai pleca.

– Felicitări, Mariko! a strigat el.

– Mersi, Naoki! a strigat și Mariko, făcându-i și ea cu mâna în timp ce se îndepărta.

Uitându-mă la amândoi, mi s-au risipit toate îndoielile pe care le aveam cu privire la talentele mele materne. Copiii ieșiseră așa cum trebuia.

Am crescut în cea mai minunată familie cu putință. Tata era sever, mama era o soție-model; ne-au avut pe fratele meu și pe mine – familia perfectă. Toate rudele și toți vecinii noștri aveau grijă să ne spună cât de mult ne admirau și ne invidiau pe toți patru. Tata o lăsa pe mama să conducă gospodăria, în timp ce el muncea ca un câine, zi și noapte, ca să nu ne lipsească nimic; și

datorită eforturilor lui, eram ceva mai avuți decât toate familiile din jurul nostru.

Mama a fost severă cu mine, având grijă de educația mea și asigurându-mi genul de creștere – maniere, etichetă, toate micile detalii – care să-mi permită să rămân cu capul sus indiferent de locul în care aș fi trăit ca adult sau de bărbatul cu care m-aș fi căsătorit. Fratele meu, de pe altă parte, a fost răsfățat, cocoloșit și lăudat. A fost învățat să aibă încredere în sine și să facă exact ce-i dictau părerile și preferințele proprii. Mama era hotărâtă să ne asigure o viață de familie care să-i permită tatălui meu să-și concentreze toată energia asupra muncii, așa că a luat asupra ei rezolvarea oricărei probleme care ar fi putut apărea.

Dar bănuiesc că exact din cauza faptului că eram atât de favorizați de soartă, tragediile au venit peste noi una după alta. Pe vremea când eram la gimnaziu, tata a murit într-un accident de mașină, iar mama s-a îmbolnăvit și l-a urmat în scurt timp. Fratele meu e cu opt ani mai mic decât mine, așa că era doar un băiețel atunci când am fost luați de rude – și, datorită diferenței de vârstă, eu am început din acel moment să mă port cu el de parcă aș fi fost o mamă-surogat. Urmând exemplul mamei mele, eram severă cu mine, dar îl tratam pe fratele meu cu mare atenție și indulgență. Îmi place să cred că de aceea a reușit să intre la o universitate de prestigiu, să-și găsească o slujbă într-o mare

companie, să-și ridice o casă elegantă și să prospere în viață.

Asta poate să explice și de ce simt că nimic nu poate da greș dacă urmez exemplul mamei mele.

Naoki a continuat să aibă simptome de TPOC combinate cu auto-neglijare – nu știu o variantă mai bună de a-i descrie starea – dar, după ce i-am dat jurnalul, a părut să fie binedispus mai des.

Acum, când privesc retrospectiv, încep să-mi dau seama că și cele două fiice ale mele au avut asemenea faze. Mariko era la gimnaziu pe vremea când a anunțat deodată că voia să renunțe la orele de pian, iar Kiyomi era cam de aceeași vârstă atunci când a început să refuze să poarte hainele pe care i le cumpăram eu.

Naoki a avut ghinionul să fie amestecat în nenorocirea cu înecul exact în acel moment sensibil al dezvoltării lui. Cred că încă încearcă să-și dea seama ce să facă mai departe, ce o să se aleagă de viața lui. Trebuie să țin minte asta și să încerc să-mi păstrez calmul. Dacă eu continui să laud fiecare lucrușor pe care îl face și-i arăt iubire necondiționată – exact așa cum eu și mama am făcut cu fratele meu –, atunci sunt sigură că o să-l aduc înapoi pe scumpul meu Naoki. Sau, mai curând, sunt sigură că o să-l aduc înapoi pe Naoki, dar mai matur decât e în momentul de față.

Are nevoie doar să se odihnească și să se recupereze cât încă mai e în vacanța de

primăvară.

14 aprilie

Acum câțiva ani a început să se audă foarte des de tineri care dispar din societate, cei numiți *hikikomori* – „închiși" – sau NEET[3]. Se spune că se înmulțesc din ce în ce mai mult de la an la an și că asta o să constituie o problemă socială majoră.

Dar ori de câte ori aud așa ceva, mă întreb dacă adevărata problemă n-o reprezintă chiar denumirile astea, ideea de a da un nume copiilor care încetează să meargă la școală sau să-și caute un loc de muncă. Cred că ne găsim sentimentul de stabilitate, locul în viață, integrându-ne în societate, ajungând să aparținem unui loc și însușindu-ne titlul aferent ocupației noastre – mamă, profesor, doctor. Să nu aparții nici unui loc, să n-ai nici un fel de ocupație – asta înseamnă, de fapt, să nu fii cu adevărat un membru al societății. Așa că mi se pare că mai toți oamenii normali, dacă se trezesc într-o asemenea situație – fără un post sau un titlu –, devin extrem de anxioși și fac tot ce le stă în puteri ca să-și asigure cât se poate de repede un loc în lume.

Dar în momentul în care începi să le spui tinerilor ălora așa – *hikikomori*, NEET sau mai știu eu cum –, denumirile astea devin titlurile lor, sentimentul lor de apartenență. Se pot simți în regulă acasă, destul de împăcați cu situația și

de liniștiți, știind că sunt retrași în toată regula, cu propria condiție și funcție în societate recunoscute ca atare. Atunci, de ce ar vedea necesar să facă efortul să meargă la școală sau să-și caute de lucru?

Odată ce societatea acceptă astfel de denumiri și de statute, nu prea mai avem ce să facem în privința asta – dar tot nu pot să-i înțeleg pe părinții care se simt în largul lor numindu-și propriul copil *hikikomori* sau NEET. Cum de mai pot ține capul sus în public? Nu există decât o singură explicație: sunt decișI să dea vina pe școală ori pe societate pentru starea în care se află copilul lor, sau pe orice altceva în afară de situația din propria casă.

Dar se amăgesc. Școala sau societatea pot avea de-a face într-o oarecare măsură cu problema, dar personalitatea unui copil se formează în primul și în primul rând acasă și trebuie să presupui că, la un nivel sau altul, cauza primară e tot acolo.

Un copil devine *hikikomori* din cauza a ceva din viața sa de familie. Dacă așa stau lucrurile, atunci Naoki *cu siguranță că nu e un* hikikomori.

Noul semestru a început exact acum o săptămână, dar el încă nu s-a dus la școală. În prima zi mi-a spus că avea un pic de febră, așa că l-am lăsat să stea acasă și n-am făcut mare caz de asta. Am sunat la școală și mi-a răspuns un tânăr, care m-a informat că el e noul diriginte. A fost satisfăcător să aflu că directorul a văzut în

sfârșit lucrurile așa cum le văd eu; m-am dus direct în camera lui Naoki, ca să-i dau vestea flului meu.

– Cu siguranță că un asemenea tânăr o să fie mai înțelegător, i-am spus eu.

Dar el a fost „febril" și a doua zi, și în următoarea, nedând semne că ar fi avut vreo intenție să meargă la școală. Am încercat să-i pipăi fruntea, dar el mi-a dat mâna la o parte și, practic, s-a răstit la mine, iar atunci când i-am dat termometrul, a inventat o altă scuză:

– Nu e chiar febră. O durere de cap, mai degrabă.

Sunt sigură că nu e cu adevărat bolnav. Dar nici nu-i chiulangiu. Perspectiva de a merge la școală i-a adus din nou în minte acel incident, și cred că asta îl ține acasă.

Naoki e de-a dreptul epuizat sufletește. Are nevoie de odihnă. De aceea, o să-l duc la doctor și o să-i obțin o scutire medicală. Dacă stă acasă fără să aibă un diagnostic, vecinii o să înceapă să-i spună *hikikomori*.

Poate să nu-i placă ideea, dar trebuie să mergem neapărat la doctor. O să pun piciorul în prag în privința asta.

21 aprilie

Astăzi l-am dus pe Naoki la un psiholog din orașul învecinat.

Știam că o să se opună. Dar n-am vrut să fiu unul dintre acei părinți care pierd controlul

asupra propriului copil – genul care se mulțumește să-l numească *hikikomori*.

– Dacă nu mergi cu mine la doctor, i-am spus, atunci vreau să te duci chiar acum la școală! Dar dacă mergi și îl convingem pe doctor să-ți dea o scutire așa cum trebuie, o să încetez să insist că trebuie să mergi la școală. Știu că poate nu-ți dai seama, dar problemele psihologice sunt considerate afecțiuni reale în zilele noastre. Haide să mergem și să vorbim cu doctorul, iar apoi mai vedem!

Naoki s-a gândit o clipă.

– Nu trebuie să-mi ia sânge? m-a întrebat.

Îi e frică de injecții încă de când era mic și m-a făcut să-l iubesc și mai mult în clipa în care mi-am dat seama că asta îl îngrijora cel mai tare. Încă e copil.

– Nu-ți face griji, o să le spun să nu-ți facă nici o injecție, i-am promis eu, după care el a început să se pregătească să meargă.

Atunci mi-a trecut prin minte că Naoki nu mai părăsise casa din ultima zi a semestrului trecut.

La clinică i-au făcut o examinare fizică rapidă și apoi a primit aproape o oră de consiliere. Totuși, indiferent de ce l-au întrebat, el s-a mulțumit să stea cu privirea ațintită în podea și n-a spus nimic. Părea incapabil să explice cum se simțea, atât fizic, cât și psihologic, așa că a trebuit să intervin și să-i povestesc doctorului ce se întâmplase.

I-am spus că Naoki a fost acuzat pe nedrept de crimă de către diriginta lui de anul trecut și că nu se mai simte în largul lui să meargă la școală. Am pomenit și de problemele legate de curățenia compulsivă și de toate celelalte.

Doctorul ne-a spus că Naoki suferă de „ataxie autonomă". A spus că n-ar trebui să-l silesc să meargă la școală – că lucrul cel mai important acum e să evit să-i produc stres și să-l ajut să se relaxeze. Mi s-au dat instrucțiuni stricte să-l țin acasă.

Pe drumul de întoarcere, l-am întrebat pe Naoki dacă voia ceva de mâncare. Mi-a răspuns că n-ar fi refuzat un hamburger și a pomenit de un fast-food cunoscut, pe care îl preferă. Mie nu-mi plac locurile astea, dar bănuiesc că, la vârsta lui, poftește la asemenea mâncare din când în când. Am intrat într-un restaurant de vizavi de gară.

Am înfășurat hamburgerul într-un șervețel ca să nu flu nevoită să-l ating și, în timp ce mâncam, mi-am dat seama că Naoki alesese un restaurant de tip fast-food din cauza noilor lui preocupări legate de igienă. În asemenea locuri nu trebuie să folosești farfurii și tacâmuri pe care le-au folosit alți oameni înaintea ta și nimeni nu le folosește pe ale tale după ce termini cu ele.

La masa de lângă noi stăteau o fetiță de vreo patru ani și mama ei. M-am trezit criticând-o în gând pe femeie pentru că a adus un copil atât de

mic într-un asemenea loc, dar apoi am văzut că fetița bea lapte și m-am mai liniștit un pic. Asta, până când a scăpat cutia, iar lichidul s-a vărsat pe podea. Laptele a ajuns pe pantalonii și pe pantofii lui Naoki, iar el s-a făcut alb ca varul și a alergat la baie. Cred că și-a vomitat tot prânzul; era îngrozitor de palid după ce s-a întors la masă.

Sunt aproape sigură că e instabil mintal, dar sunt îngrijorată că nu e bine nici fizic. Trimit mâine scutirea medicală la școală și, momentan, îl las să se odihnească acasă.

4 mai

Naoki își petrece acum o grămadă de timp făcând curățenie.

Unghiile i-au crescut jenant de lungi, dar freacă la nesfârșit fiecare farfurie în parte. Își spală și-și usucă hainele încontinuu, cu toate că sunt mereu șifonate și alandala. Iar de fiecare dată când folosește baia, lustruiește vasul de toaletă, pereții, chiar și mânerul ușii.

Îi spun că pot să fac eu toate astea, dar el nu-mi dă nici o atenție și, dacă încerc să-l ajut, țipă la mine că i-am atins vesela sau hainele. Bineînțeles că nu e nimic în neregulă cu ceea ce face și știu că probabil ar trebui să-l las pur și simplu în pace. Dar pe de altă parte sunt sigură că toate astea au legătură cu ceea ce s-a întâmplat la școală și simt că ar trebui să fac ceva în privința asta.

Știu că ar trebui să facă baie măcar o dată pe săptămână, dar, din moment ce nu iese afară, nu transpiră, nici nu se murdărește, așa că situația n-a devenit foarte neplăcută.

Servirea ceaiului e momentul meu preferat din întreaga zi, iar dacă Naoki e binedispus, scot ceva bun – un truc pe care l-am învățat după ce vecina noastră ne-a adus prăjiturelele acelea. Stâm și mâncăm împreună, iar uneori Naoki chiar îmi spune că îi e poftă de clătitele mele speciale. Nu mă mai însoțește la cumpărături, dar cel puțin mă bucur că pot să-i aleg de la magazin ceva ce-i place.

Nu-mi dau seama prea bine ce anume face el în restul timpului – lucrează la computer, se distrează cu jocuri video, doarme –, dar e mereu sus, în camera lui, și face foarte puțin zgomot.

Poate că doar și-a luat o scurtă pauză de la viață.

23 mai

Noul diriginte al lui Naoki, Yoshiteru Terada, a fost suficient de amabil să ne facă o vizită astăzi.

Vorbisem cu el la telefon de câteva ori, dar atunci când l-am văzut în persoană, am fost extrem de impresionată de energia și dedicarea lui. Naoki a spus că nu voia să iasă din camera de la etaj, dar domnul profesor Terada a ascultat cu mare atenție tot ce i-am spus.

A adus cu el și copii ale notițelor de la toate orele lui Naoki. I-am fost deosebit de

recunoscătoare pentru asta, fiindcă îmi făceam griji cu privire la studiile lui Naoki. Poate că are nevoie de timp ca să se odihnească acasă, dar nu vreau să rămână în urmă cu școala. Terada ăsta pare un profesor extrem de grijuliu și de preocupat.

Totuși, singurul lucru care m-a deranjat a fost că a adus-o cu el pe Mizuki Kitahara. Poate că s-a gândit că prezența unei colege avea să-l ajute pe Naoki să se relaxeze, dar mi-aș dori să fi ales pe cineva care nu locuiește chiar aici, în cartier.

Am ținut legătura cu școala în privința situației lui Naoki, dar nu știu ce a spus domnul profesor Terada în clasă. Dacă Mizuki se duce acasă și le spune părinților ei că Naoki a devenit un *hikikomori,* iar ei le spun prietenilor lor, atunci întregul oraș o să afle cât ai clipi din ochi. Dar o să sun mâine la școală ca să-i mulțumesc lui Terada și poate că o să-l întreb și dacă ar putea cere clasei să-i scrie ceva lui Naoki, ca să-l binedispună.

Apoi am urcat să-i dau lui Naoki notițele pe care le aduseseră dirigintele și Mizuki, dar de îndată ce am deschis ușa de la camera lui, a aruncat un dicționar în mine și a urlat ceva oribil – că sunt o băbătie proastă, care dă din plisc cu toată lumea. Am crezut că fac atac de cord. Nu l-am văzut niciodată purtându-se astfel sau folosind un asemenea limbaj îngrozitor. Nici măcar nu mi-am dat seama de ce era atât de

supărat. Mai târziu i-am făcut un hamburger, dar n-a coborât la cină.

Însă cred că domnul profesor Terada ar putea fi în stare să-l ajute pe Naoki, iar asta îmi dă curajul să merg mai departe.

12 iunie

Comportamentul obsesiv al lui Naoki continuă, dar s-ar putea ca el să se fi săturat de spălat farfuriile. Astăzi mi-a cerut să încep să-i servesc masa pe farfurii de carton. În plus, vrea să bea din pahare de carton și să se slujească la masă de bețișoare de unică folosință. Mi se pare o risipă îngrozitoare, dar dacă de asta e nevoie ca să fie calm, mâine mă duc la magazin și cumpăr tot ce mi-a cerut.

N-a mai făcut o baie de mai bine de trei săptămâni și poartă zi după zi aceleași haine și aceeași lenjerie intimă. Are părul slinos și corpul a început să-i emane un miros acru. Într-un târziu, n-am mai putut suporta și i-am adus un șervețel umed cu care să se șteargă pe față, deși știam că avea să se supere. El m-a împins la o parte, iar eu am căzut și m-am lovit cu capul de stâlpul balustradei de la scară.

Mai nou, fiul meu nu mai coboară pentru gustarea de după-amiază.

Dar continuă să curețe vasul de toaletă.

A părut să se fi calmat o vreme, dar acum e îngrozitor de agitat. Cum de a ajuns așa? Mă tem că e din vina vizitelor acelui profesor și ale lui

Mizuki. Cei doi vin în fiecare vineri și am observat că, în preajma acestor vizite, Naoki rămâne încuiat în camera lui pentru perioade din ce în ce mai lungi. Știe că am spus că poate sta acasă deocamdată, dar bănuiesc că vizitele celor doi îl fac să se întrebe dacă poate să aibă sau nu încredere în mine în privința asta, sau dacă nu cumva încerc în secret să-l fac să se întoarcă la școală.

În ceea ce-l privește pe domnul profesor Terada, energia și entuziasmul lui mă umpluseră de speranță, dar pe măsură ce trece timpul și el tot revine, îmi dau seama că n-a realizat nimic. Îi aduce lui Naoki acele notițe, dar nu pare să aibă idee de ceea ce ar putea să facă în afară de asta, n-are nici un fel de plan sau de strategie. Probabil că discută problema lui Naoki cu directorul și cu profesorul care e coordonator de an, dar concluziile la care au ajuns cu toții rămân un mister.

M-am gândit să sun la școală și să cer ajutor, dar mă tem că dacă Naoki prinde de veste, s-ar putea să înceteze cu desăvârșire să mai iasă din camera lui, așa că, deocamdată, nu trebuie să am deloc de-a face cu școala.

3 iulie

Locuim în aceeași casă, dar au trecut zile întregi de când nu l-am mai văzut pe Naoki. Nu mai iese deloc din camera lui.

Ori de câte ori îi duc mâncarea sus – pe farfurii de carton – îmi cere s-o las în fața ușii, iar apoi așteaptă până plec și o ia abia după aceea. N-a făcut baie de mai bine de o lună și pare să nu-și schimbe hainele niciodată.

Bineînțeles că trebuie să iasă ca să meargă la toaletă, dar pare să-și aleagă acele intervale de timp în care fie nu sunt acasă, fie sunt ocupată cu ceva. Atunci când mă întorc acasă, găsesc adesea toaleta proaspăt frecată, dar în aer stăruie un miros acru. Nu miasmă de toaletă, ci mai degrabă duhoare de mâncare putrezită.

Naoki pare să se considere un soi de războinic – armura lui e murdăria de pe trup, iar camera lui e castelul aflat sub asalt.

Crezusem că, dacă mă mulțumeam să aștept și să fiu un simplu spectator, toate astea aveau să treacă. Dar Naoki pare să se rupă de lumea înconjurătoare pe zi ce trece. Bănuiesc că o să trebuiască să-i înfrunt chiar eu temerile și motivele de tulburare.

11 iulie

Acoperit de armura lui de murdărie, Naoki doarme dus în camera înfricoșător de ordonată. Dacă totul merge bine, o să rămână adormit până spre seară.

Nu sunt mândră că i-am strecurat un somnifer în mâncarea de la prânz, dar nu mi-a venit în minte nici o altă metodă prin care aș fi putut să-l curăț – să-i scot armura aceea de murdărie. Sunt

convinsă că stratul de jeg – el însuși un produs al sentimentelor lui de vinovăție – îl ține izolat de lume.

Draperiile fiind trase, camera era întunecată, așa că a trebuit să mă apropii de patul lui – în ciuda mirosului – ca să-i văd fața. Avusese un ten frumos, dar acum acesta era spuzit de coșuri purulente care ieșeau la iveală din stratul de murdărie, iar părul îi era plin de mătreață uscată. Totuși, nu mi-am putut stăpâni dorința și mi-am trecut ușor mâna peste obrazul lui.

Apoi am adus foarfeca – pe care o țineam în cealaltă mână – mai aproape de părul lui nepieptănat de deasupra urechii. Foarfeca, aceeași pe care am folosit-o atunci când i-am cusut un săculeț în care să-și țină pachetul de mâncare pentru școală, a făcut un clic zgomotos în clipa în care am tăiat prima șuviță de păr unsuros. M-am temut ca nu cumva să se trezească, dar am reușit, de bine, de rău, să-i tai părul.

Nu avusesem de gând să-l tund propriu-zis. Voiam doar să-l fac să arate atât de rău, încât să vrea să meargă la frizer. Voiam doar să-i străpung puțin armura, ca să zic așa.

Șuvițele tăiate au căzut pe tot patul, dar mi-a trecut prin gând că era posibil ca ele să-i provoace mâncărimi, lucru care l-ar fi putut convinge să facă o baie, așa că nu le-am luat de pe pat, ci m-am mulțumit să-l las pe Naoki dormind acolo.

Un strigăt ca un urlet de fiară s-a auzit de sus tocmai când începeam să pregătesc cina. A fost atât de neomenesc, încât mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că acela era glasul lui Naoki. După ce am realizat asta, am alergat pe scări și am deschis cu grijă ușa camerei – doar ca să mă trezesc cu laptopul lui aruncat spre mine. Camera, care fusese ordonată cu câteva ceasuri în urmă, era acum un haos total, iar creatura care îmi fusese fiu scotea sunete ce îți înghețau sângele în vine și arunca de pereți tot ce-i cădea în mâini.

– Naoki, încetează!

Am țipat atât de tare, încât m-am mirat și eu. Iar Naoki a încetat. A încremenit, apoi s-a întors încet și s-a uitat la mine.

– Ieși, mi-a spus el pe un ton lipsit de orice expresie.

Atunci mi-am dat seama că înnebunise. Și bănuiesc că ar fi trebuit să risc și să-l îmbrățișez, să mă agăț de el orice ar fi făcut. Dar, pentru prima oară în viața mea, eram îngrozită de propriul copil și am descoperit că nu puteam suporta să stau în aceeași cameră cu el. Am alergat de acolo cât am putut de repede.

Am înțeles că nu mai puteam să fac față de una singură la toate astea și m-am hotărât să discut cu soțul meu, să-i spun ce se petrece. Dar apoi am primit un mesaj-text pe telefon – un aparat pe care nu-l folosesc aproape niciodată – în care el mă anunța că avea să lucreze până

târziu și că se putea să nu ajungă acasă în seara asta.

N-am ce să fac decât să scriu toate astea în jurnal.

Camera lui Naoki e chiar deasupra mea și e din nou liniște, așa că poate că el a adormit la loc.

12 iulie

Probabil că am ațipit în living pe când scriam în jurnal, dar, un pic înainte de revârsatul zorilor, m-am trezit și am auzit sunetul dușului venind dinspre baie. M-am gândit că probabil se întorsese soțul meu, dar, în schimb, am găsit în dressing hainele lui Naoki.

S-a hotărât de unul singur să facă baie. După ce am văzut în ce hal era aseară, asta e greu de imaginat, dar poate că somnul l-a calmat și l-a făcut să se gândească mai bine.

Așadar, a funcționat strategia mea de a-i străpunge armura!

Dușul a durat mai bine de o oră și m-am trezit făcându-mi griji că Naoki ar fi putut să aibă în vedere ceva radical – chiar sinuciderea –, așa că m-am tot dus până la ușa băii, ca să trag cu urechea. Dar de fiecare dată am auzit doar zgomotul făcut de scăunel pe gresie sau frecatul unei cărpe, drept pentru care m-am întors și am așteptat în living. Era prima lui baie în aproape două luni, așa că, bineînțeles, avea să dureze.

Atunci când, în sfârșit, a ieșit din baie, mă tem că am scos un oftat sonor. Naoki își răsese complet părul de pe cap.

A fost șocant, dar mi-am dat seama că asta era soluția cea mai igienică. Cu capul astfel ras, arăta ca un călugăr care se lepădase de toate grijile. Își tăiase și unghiile și se schimbase în niște haine noi, pe care i le adusesem eu.

Dar, ca să fiu sinceră, Naoki cel care se afla în fața mea nu oferea o priveliște prea liniștitoare. N-avea nici un fel de expresie pe chip – ca și cum, odată cu murdăria, își șterse și orice urmă de sentiment omenesc.

Nu știam ce să-i spun, dar a vorbit el primul, pe un ton la fel de lipsit de expresie ca și fața lui:

– Îmi pare rău pentru toate astea. Dau o fugă până la magazin.

Nu doar că făcuse baie, ci era gata să iasă și din casă? Am izbucnit, spunându-i că voiam să merg cu el, dar mi-a răspuns că voia să se ducă singur. Bineînțeles că primul meu instinct a fost să-l urmăresc, dar m-am temut că m-ar fi putut zări și că asta ar fi distrus tot ce făcusem începând cu noaptea trecută, așa că m-am silit să rămân așezată și să-l aștept să se întoarcă.

În timp ce-l priveam mergând pe stradă, mi-am dat seama pentru prima oară că s-a schimbat anotimpul – primăvara a trecut de multă vreme, iar acum e vară.

17 iulie

Ceea ce urmează să povestesc aici – plimbarea lui Naoki până la magazin – s-a întâmplat la doar o jumătate de oră după evenimentele despre care am povestit ultima oară când am scris în jurnal. Dar au trecut câteva zile și am fost prea supărată ca să mai aștern ceva pe hârtie.

După ce a plecat, mi-a trecut prin cap că ar fi putut să vrea să ia micul-dejun la întoarcere și am început să-i fac omletă cu șuncă, una dintre preferatele lui. Apoi mi-a sunat telefonul mobil, care, așa cum am mai spus, nu sună aproape niciodată.

Am avut un presentiment neplăcut în legătură cu apelul – și aveam dreptate. Era managerul magazinului de cartier de pe strada noastră, care sunase ca să-mi spună că îl reținuse pe Naoki și că trebuia să vin imediat.

Mă temusem că fiul meu ar fi putut să facă vreun gest nesăbuit – să fure din magazin, de exemplu –, așa că îi dădusem destui bani înainte să plece, dar știam că încă era supărat și m-am gândit că ar fi fost posibil ca el să fi luat vreun lucru dintr-un impuls de moment.

Însă nu era vorba despre ceva atât de simplu precum șterpelitul din magazin. Conform spuselor managerului, Naoki a intrat în magazin și-a plimbat o vreme printre rafturi. Managerul l-a văzut băgându-și mâna în buzunar și a presupus că a furat ceva, dar apoi Naoki și-a scos mâna din buzunar și a continuat să meargă prin

magazin, frecându-și palmele de alimentele și de băuturile de pe rafturi. Iată un comportament ciudat, evident, dar nu un motiv în sine să reții un copil – exceptând faptul că Naoki mânjise produsele din magazin cu sângele care-i picura din mână. Avea mâna dreaptă înfășurată într-un bandaj – despre care managerul a spus că Naoki l-a luat de pe un raft și că și l-a pus după ce l-au oprit. I-au găsit în buzunar o lamă de ras – furată din baia noastră.

Managerul mi-a spus că nu i s-a mai întâmplat niciodată așa ceva și că nu știa ce ar fi trebuit să facă, așa că s-a hotărât să sune la primul număr din agenda telefonului lui Naoki – numărul meu. Naoki a refuzat să-i spună vreun cuvânt managerului sau oricui altcuiva din magazin, dar, din moment ce nu fusese comisă nici o infracțiune propriu-zisă, au hotărât să nu cheme poliția, iar eu am putut să scap de necaz cumpărând toate lucrurile din magazin pe care le atinsese fiul meu.

El a rămas tăcut și pe drumul spre casă. Odată ajunși, m-am întors la bucătărie, fiindcă acel incident mă întrerupsese din pregătirea micului-dejun. Naoki a venit după mine și s-a așezat la masă. Poate că nu voia să se întoarcă în camera lui, acolo totul fiind acum cu susul în jos. Eu căram sacoșele încărcate cu lucrurile pline de sânge pe care le cumpărasem. Le-am așezat pe masă și am luat loc în fața lui Naoki.

Apoi l-am întrebat de ce a făcut un lucru atât de îngrozitor. Nu mă așteptam cu adevărat la un răspuns, dar nu m-am putut abține și i-am pus lui Naoki acea întrebare. Iar fiul meu chiar a avut un răspuns.

– Am vrut să fiu arestat, a spus el pe un ton complet lipsit de emoție.

– Arestat? De ce? Ce vrei să spui? Încă te mai gândești la ce s-a întâmplat cu fiica doamnei profesoare Moriguchi? N-ai făcut nimic rău! Trebuie să încetezi să-ți mai faci griji în privința asta!

Nu mi-a răspuns, dar mi-am dat seama că era pentru prima dată când spuneam astfel iucrurilor pe nume. Am vrut să am cea mai pozitivă și mai senină atitudine cu putință, dându-mi seama că era posibil ca asta să fi fost singura lui șansă să treacă peste acea traumă și să revină la normal.

– Mor de foame! am adăugat. Și știi ceva, n-am cumpărat niciodată găluști de orez de la magazin. Aș putea să încerc una, de vreme ce acum avem atât de multe.

Am scos o gălușcă de orez dintr-o sacoșă. Pe etichetă scria că era cu ton și cu maioneză, dar ambalajul era acoperit de dungile maronii ale sângelui fiului meu.

– Probabil că n-ar trebui să mânânci aia! S-ar putea să faci SIDA.

Spunând asta, Naoki mi-a luat-o din mână, a desfăcut ambalajul și a început s-o mănânce el.

N-aveam idee de ce a făcut așa ceva – sau de ce a adus vorba de SIDA –, așa că l-am întrebat.

– Doamna profesoară Moriguchi mi-a dat lapte infestat cu virusul care provoacă SIDA, mi-a răspuns el.

Cumva, tonul și expresia lui au rămas neutre chiar în timp ce-mi dădea asemenea vești îngrozitoare. În timp ce cuvintele lui Naoki mi se învârteau în minte, am simțit că mi se făcea piele de găină pe tot corpul.

– Nu poate fi adevărat! am spus eu.

– Dar e! În ultima zi de școală, doamna profesoară Moriguchi ne-a spus ce făcuse. Profesorul acela care face campanii, domnul Sakuranomi, era, de fapt, tatăl fiicei ei. Îți aduci aminte de el – ai zis că ți-au plăcut cărțile lui. S-a spus că e pe moarte din cauza cancerului, dar, de fapt, are SIDA, iar Moriguchi a pus sângele lui în laptele nostru, al meu și al lui Shūya.

Pe toată durata mărturiei lui înfiorătoare, expresia i-a rămas goală și neutră, dar după ce a terminat, privirea lui a părut aproape veselă. Incapabilă să mai rămân așezată pe scaun, am sărit în picioare, m-am dus la chiuvetă și am vomitat fără să mă pot opri.

Moriguchi nu putea fi altceva decât un monstru dacă îl infectase pe scumpul meu Naoki cu HIV, virusul care provoacă SIDA. Iar el a trebuit să suporte de unul singur secretul ăsta îngrozitor, fără să spună nimănui – nici măcar mie. Comportamentul lui obsesiv și neglijarea

propriei persoane, lacrimile lui atunci când mâncase prăjiturelele, toate astea căpătau sens acum. M-am trezit copleșită de recunoștință fiindcă fiul meu era încă în viață.

– Vreau să mergi cu mine la spital! i-am spus eu. Am să le explic totul.

Voiam ca doctorii să facă imediat ceva, eventual să scurgă tot sângele vechi al lui Naoki și să-l înlocuiască. Deveneam din ce în ce mai agitată, dar Naoki era perfect calm. Probabil că o astfel de atitudine se datora faptului că el încă nu-și terminase de făcut mărturisirile. Următoarele cuvinte care i-au ieșit din gură au fost un coșmar încă și mai înfiorător și m-au trimis și mai jos în adâncurile iadului în care căzusem deja. Nu cred că pot rezuma, drept pentru care încerc să scriu totul exact așa cum a fost.

– N-am nevoie de spital, mi-a spus el. Ar trebui să mergem la poliție.

– La poliție? Bineînțeles că da. Trebuie să le cerem s-o aresteze pe Moriguchi!

– Nu pe ea. Vreau să mă aresteze pe mine.

– Ce vrei să spui? De ce te-ar aresta pe tine?

– Pentru că sunt un ucigaș, mi-a răspuns el.

– Nu fi stupid! N-ai ucis pe nimeni. Nici măcar nu prea cred ceea ce ai povestit despre aruncatul cadavrului în bazin, dar chiar și dacă ai făcut asta, nu e o crimă.

– Doamna profesoară Moriguchi a spus că fetița era doar inconștientă și că a murit fiindcă

am aruncat-o eu în apă.

– E absurd! Dar chiar și dacă ar fi fost așa, nu știai, așa că întâmplarea aceea rămâne tot un accident.

– Nu, a spus el. Te înșeli.

Pe față i s-a întins un zâmbet larg.

– A deschis ochii în timp ce stăteam acolo și o țineam în brațe. Iar apoi i-am dat drumul și am lăsat-o să se înece.

Nu mai pot să scriu nimic astăzi.

19 iulie

Idiotul ăla de Terada a fost din nou pe aici și s-a purtat chiar mai groaznic decât de obicei. A stat în fața ușii noastre și a zbierat atât de tare că Naoki nu merge la școală, încât cu siguranță a auzit tot cartierul. Și chiar a avut tupeul să aducă o felicitare mare, pe care i-au făcut-o colegii lui Naoki – cu un mesaj absolut macabru, evidențiat cu marker roșu.

Mai bine să nu-ți faci griji! Oricum, imaginează-ți fericirea! Repede, toată lumea câștigă! Iar tu… o să câștigi și tu. Asta, dacă nu cumva o să pierzi! Să ții minte totul! Așadar, nu uita vreodată! Să nu uiți că toată lumea știe! Iar ai uitat? Nu, să fii convins că toată lumea știe! Unde te crezi? La balamuc? E timpul să-ți amintești!

Probabil că acei elevi cred că au creat un cod extraordinar – unul pe care Terada e, în aparență, prea tâmpit ca să-l priceapă, dar eu l-

am descifrat aproape imediat. Primele litere alcătuiesc cuvintele MORI! ASASINULE! Naoki e un asasin... un asasin care trebuie să suporte abuzul ăsta groaznic din partea unor copii tâmpiți, unii n-au ceva mai bun de făcut ca să se amuze.

Dar ei m-au ajutat să mă hotărăsc.

Înainte de asta, crezusem că Naoki a aruncat-o în bazin pe fiica lui Moriguchi după ce a fost ucisă de Watanabe – atât și nimic mai mult. Chiar eram convinsă că Moriguchi inventase acea parte a poveștii. Dar adevărul era infinit mai oribil. Naoki a aruncat fetița în bazin după ce ea își recăpătase cunoștința. Cu alte cuvinte, crima a fost intenționată.

Atunci când Moriguchi a venit la noi și l-a interogat pe Naoki până când el a mărturisit, am fost convinsă că ea mințea și că l-a obligat și pe el să mintă. Asta, fiindcă aveam certitudinea că fiul meu era nevinovat. Dar acum îmi dau seama că el a mințit și atunci, în mod intenționat.

Nu voiam să aud oribilul adevăr pe care el tocmai mi-l mărturisise, însă nu mai credeam că mințea. Sunt mama lui Naoki și o mamă își dă seama dacă propriul fiu spune adevărul.

– Dar sunt sigură că ai făcut asta pentru că erai speriat! Ai aruncat-o în bazin după ce a deschis ochii pentru că ți-era frică!

I-am repetat iarăși și iarăși cuvintele astea lui Naoki. Știu cât de tâmpită păream, o mamă orbită de dragostea pe care i-o purta copilului ei,

dar odată silită să recunosc că Naoki chiar comisese un asasinat, căutam ultima fărâmă de speranță – ideea că el a făcut un astfel de lucru oribil fiindcă era îngrozit.

Dar Naoki mi-a refuzat și acea consolare.

– Dacă așa îți place ție să crezi..., mi-a spus el.

N-avea nici o intenție, nici măcar acum, să-mi spună de ce a ucis-o pe fetița aceea. Totuși, părea ușurat, ca și cum și-ar fi luat, în sfârșit, o piatră de pe inimă, iar atunci când am continuat să-l întreb dacă o aruncase pe fetiță în bazin fiindcă îi fusese frică, el s-a mulțumit să-mi răspundă că trebuia să mergem la poliție, ca și cum ar fi încercat să liniștească o femeie nebună.

Atunci când a înlăturat murdăria fizică pe care o folosise drept scut, cred că Naoki și-a înlăturat și blândețea cu care fusese înzestrat din fragedă pruncie. Nu mai e acel Naoki pe care îl iubesc. Și-a pierdut orice urmă de bunătate omenească și a devenit un ucigaș și un fiu sfidător, iar într-o astfel de situație, o mamă nu mai are de făcut decât un singur lucru.

Yoshihiko, îți sunt recunoscătoare pentru toți anii pe care i-am petrecut împreună.

Mariko, îmi pare rău că n-o să am șansa să-ți văd copilul. Să ai mare grijă de nepoțelul meu!

Kiyomi, rămâi puternică și urmează-ți visurile.

Mă duc la scumpii mei părinți și îl iau pe Naoki cu mine.

Am crezut că, dacă eram gata să scormonesc prin beznă, aș fi putut să descopăr adevărul, iar

asta m-ar fi ajutat să găsesc o cât de mică geană de lumină, începutul ieșirii la liman. Dar acum, după ce am terminat de citit jurnalul mamei, nu văd nimic de genul ăsta – nu-mi văd nici măcar propriul drum de acum înainte.

Înainte să se sinucidă, mama a încercat să-l omoare pe fratele meu. Asta am presupus atunci când am auzit prima oară că el devenise un *hikikomori*. Mama fusese întotdeauna de-a dreptul obsedată de viața ei ideală de familie. Asta îi fusese singura sursă de fericire, și încă într-o măsură atât de mare încât e posibil să i se fi părut acceptabilă ideea de a-l ucide pe Naoki ca să evite să-și vadă idealul distrus.

Dar adevărul nu era chiar atât de simplu. Mama fusese dispusă să-l lase pe Naoki să stea acasă, convingându-se pe sine însăși că el avea nevoie de un fel de „pauză de la viață". Era o femeie care nu putea sta locului – se agita mereu dintr-un motiv sau altul –, așa că a fost nevoie, cu siguranță, să facă un mare efort de voință ca să nu facă nimic, ci doar să aștepte în timp ce fratele meu stătea închis în camera lui.

Nu cred că somniferele și tunsul l-au dus pe Naoki dincolo de limite. Deja era pe cale să cedeze și a fost doar o chestiune de timp ca să se hotărască să-și mărturisească faptele.

Totuși, deznodământul ar fi putut să fie unul diferit. Dacă ei doi ar fi reușit să mai reziste câteva săptămâni, aș fi intrat în vacanță și m-aș fi întors acasă. Acum, după ce am citit jurnalul,

nu-mi dau seama ce anume aș fi făcut, cum aș fi putut să ajut la rezolvarea problemei lui Naoki, dar cel puțin am fi fost două femei în casă. Poate că am fi reușit să găsim o soluție.

Două femei în casă... încă mă întreb cum de tatăl meu n-a avut habar de nimic. Sau e posibil ca, de fapt, să fi știut totul, prefăcându-se că n-avea cunoștință despre întreagă acea dramă.

Știu că mama ar fi furioasă pe mine pentru o astfel de bănuială, dar cred că tata se prefăcea ușor deprimat ca metodă de a evita să aibă de-a face cu problemele lui Naoki – sau poate că era într-adevăr deprimat din cauza lor. Dar marea problemă a lui Naoki – slăbiciunea lui înnăscută – e ceva ce probabil că el a moștenit de la tata încă de la bun început.

Bănuiesc că familia noastră reală n-ar fi putut vreodată să se ridice la nivelul idealului – care a fost mereu doar un ideal – din mintea mamei mele. Dar acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că noi chiar am fost o familie normală, fericită... înainte să se întâmple totul.

Șocul i-a produs surorii mele un avort spontan, iar ea e încă internată. Reporterii și fotografii își vără nasul peste tot – au urmărit-o chiar și la clinică – și bănuiesc că e doar o chestiune de timp până când presa o să facă legătura, dându-și seama că Naoki a fost implicat în incidentul de la școală. Probabil că n-o să mai dureze mult până să se întâmple asta.

Au încercat să-i pună întrebări fratelui meu, dar el refuză să vorbească.

Probabil că o să trebuiască să le înmânez autorităților jurnalul mamei, iar după ce anchetatorii o să-și dea seama că ea avea de gând să-l ucidă pe Naoki – și că el fusese deja tratat de către un psiholog –, mă gândesc că o să fie declarat nevinovat.

Ceea ce ne dorim cu toții. De dragul mamei, de dragul lui Mariko și al meu, chiar și de dragul tatei, vreau ca Naoki să fie absolvit de orice vină.

Dar asta nu se poate întâmpla decât după ce anchetatorii o să afle ce a fost cu adevărat în mintea lui.

4.
CĂUTĂTORUL

Un perete alb în fața mea. Altul, în spate. La dreapta și la stânga, sus și jos, pereți albi.

De când sunt aici? Singur, în camera asta mică și albă. Indiferent de direcția în care mă întorc, pe pereți se derulează la nesfârșit aceeași scenă.

De câte ori am văzut-o? Pare s-o ia de la capăt din nou…

Mucoșii de la gimnaziu merg cu pași nesiguri…
e prima zi de școală.

Merg și eu, cu spatele cocoșat în vântul rece, iar echipa de tenis, alcătuită din elevi care poartă

pantaloni scurți și tricouri, trece în fugă pe lângă mine. Apoi niște copii aleargă spre stația de autobuz ca să ajungă la școala cu predare intensivă. N-am făcut nimic rău – mă duc acasă, pur și simplu –, dar cumva mă simt vinovat și mă cocârjez și mai tare, cu ochii plecați ca să le evit privirile, și grăbesc pasul. Chiar dacă n-am nimic de făcut după ce ajung acasă…

Pur și simplu nu m-am conectat. De când a început gimnaziul, efectiv nu m-am conectat. Cu cine? Cu ceilalți oameni – în special cu profesorii. Antrenorul de tenis, personalul de la școala cu predare intensivă, diriginta mea – toți aceștia au fost duri cu mine, mai duri decât cu oricine altcineva. Iar copiii au observat și acum râd și ei de mine, cu toții.

Iau prânzul alături de cei mai mari dobitoci din clasă – un obsedat de trenuri și un puști care-și petrece tot timpul jucând jocuri video pornografice. N-am prea avut de unde să aleg. După ce am dat de belele în clasă prima dată, cei doi au fost singurii care măcar au vorbit cu mine. Dar asta nu înseamnă că suntem prieteni sau că mă tratează cum se cuvine. Nu-i prea interesează nimic altceva în afară de trenuri și, respectiv, de pornografie. Îmi vorbesc, le răspund. Asta-i tot. Bănuiesc că e mai bine decât să fiu singur. Dar nu-mi place să flu văzut cu ei, mai ales de fetele din clasă.

Nu vreau să merg la școală. Dar nu prea pot să-i spun mamei de ce. Ar fi prea dezamăgită.

Adevărul e că tot ceea ce are legătură cu mine o dezamăgește, pot fl sigur de asta. Ea vrea să fiu cel mai bun în toate – la fel ca fratele ei, unchiul Kōji.

Așa că le spune tuturor rudelor și vecinilor că sunt un băiat cu adevărat „drăguț". Drăguț? Ce înseamnă asta, de fapt? Nu-mi amintesc să fi făcut nimic din ceea ce ar putea fl considerat drăguț – n-am făcut nici măcar o dată voluntariat sau altceva de genul ăsta. Mama n-are cu ce să se laude în privința mea, așa că spune că sunt „drăguț". Dar dacă asta-i tot ce poate face, n-ar trebui să se deranjeze. Nu vreau să fiu cel mai prost, dar nici n-am vreun complex legat de faptul că nu sunt excepțional.

Am crescut convins că sunt foarte deștept și foarte priceput la sporturi – pentru că mama îmi spunea mereu că eram, încă de pe vremea când n-aveam decât câțiva anișori. Atunci când am ajuns în clasa a treia, știam deja că asta era, de fapt, doar speranța ei, felul în care își dorea ea să fiu. Dacă mă străduiam foarte tare, puteam să ajung un pic peste medie, dar n-aveam să fiu niciodată cel mai bun la nimic, nici măcar pe aproape.

Mama a ținut-o așa pe toată durata școlii elementare. De exemplu, a înrămat o diplomă de acordare a singurului premiu pe care l-am primit vreodată și a așezat-o în living, ca s-o arate musafirilor. Nu era mare brânză de premiu – locul al treilea la un concurs de caligrafie. Îmi

amintesc că scrisesem cuvântul „alegeri“ și că profesoara spusese că arăta foarte *natural*.

După ce am intrat la gimnaziu, mama n-a mai avut nici măcar genul ăsta de lucruri cu care să se fălească, așa că a început să mă laude flindcă eram „drăguț“. Dar asta nu i-a fost de ajuns, așa că a început să trimită scrisori școlii. După examenele de la mijlocul semestrului, am descoperit că ea se ocupa cu așa ceva.

Doamna profesoară Moriguchi ne-a spus la ora de dirigenție cine a ocupat primele trei poziții în clasamentul clasei, în ordinea mediilor. Doar uitându-te la acei copii, îți dădeai seama cât erau de inteligenți, iar eu i-am aplaudat împreună cu toți ceilalți. Nu m-a deranjat foarte tare că nu puteam obține asemenea note. Știam că nu eram la acel nivel. Mizuki, care locuiește în cartier cu noi, a fost a doua, dar în seara în care i-am povestit mamei, la cină, despre performanța colegei mele, ea a părut plictisită.

– Serios? a replicat, dar mi-am dat seama că n-o interesa.

Acum câteva zile am găsit în coșul de hârtii din living copia uneia dintre scrisorile pe care mama obișnuia să le adreseze școlii. Probabil că greșise ceva și că apoi o luase de la capăt.

În momentul actual, în care putem spune că am învățat de multă vreme importanța valorizării fiecărui copil în parte pentru talentele sale individuale, mi se pare deosebit de deranjant ca un profesor să apuce pe

panta excluderii, anunțându-le celorlalți elevi din clasă care au fost cele mai mari note și cine anume le-a luat.

Am știut imediat că mama scrisese asta ca să se plângă de Moriguchi, așa că am luat scrisoarea și m-am dus cu ea la bucătărie.

– Nu poți să trimiți așa ceva la școală! i-am spus. O să faci să pară că am vreun complex de inferioritate fiindcă sunt un elev slab.

– Ascultă, Naoki, mi-a răspuns mama pe tonul cel mai dulce cu putință, nu e deloc vorba de asta! N-are nimic de-a face cu tine. Pur și simplu îmi displace faptul că se acordă atâta atenție notelor. Obiectez pentru că e singurul lucru despre care vorbește diriginta. Doar asta contează? Cum rămâne cu necesitatea de a fi o persoană *bună*? De asta nu pare să-i pese. Nu anunță în clasă numele celor mai drăguți trei copii, nu? Sau numele celor care muncesc cel mai mult la curățenia de după ore. Vreau doar ca ea să fie corectă, să echilibreze lucrurile!

Mi-a venit să vomit. Ceea ce spunea mama sunase rezonabil, dar dacă aș fi fost eu unul dintre primii trei la învățătură, ea n-ar fi scris niciodată o asemenea scrisoare. În concluzie: era dezamăgită de mine.

De atunci, de fiecare dată când spune cât sunt de drăguț, mă simt din ce în ce mai nefericit. Tot mai mult.

În spatele meu s-a auzit un claxon de bicicletă. M-am întors și am văzut-o pe o fată de la mine din clasă, care se pregătea să mă depășească.

Fusese destul de prietenoasă până de curând – ar fi putut să strige ca să mă avertizeze să-i fac loc. Nu și acum. Mi-am scos telefonul mobil, care nu suna niciodată, prefăcându-mă că-mi verificam mesajele și pufnind de parcă aș fi fost răcit. Apoi mi-am văzut de drum.

Până când cineva m-a lovit destul de tare în spate.

Watanabe. Un alt băiat din clasă.

– Salutare, Shitamura! mi-a spus el. Ești ocupat? Am un video tare de tot și mă întrebam dacă n-ai vrea să-l vezi împreună cu mine!

Ce naiba?! Din februarie, de când ne mutaserăm din bănci, eu și Watanabe ajunseserăm unul lângă altul, dar abia dacă ne vorbeam. Nu fuseserăm la aceeași școală elementară și niciodată nu avuseserăm împreună sarcini de curățenie după orele de curs.

În plus, mă cam călca pe nervi. Bănuiesc că eram pur și simplu prea diferiți în privința activităților școlare. El nici măcar nu mergea la școala cu predare intensivă, dar avea note maxime la toate materiile, iar în timpul verii câștigase nu știu ce premiu la o competiție națională pe teme științifice. Dar asta nu era ceea ce mă enerva cel mai tare la el.

Watanabe era singur de obicei. Dimineața, înainte de începerea orelor, sau ori de câte ori aveam pauză, citea din vreo carte groasă, iar după ce se terminau cursurile, dispărea imediat. Din moment ce și eu eram singur de obicei,

bănuiesc că se poate spune că ne asemănam destul de mult, dar ceea ce uram eu era faptul că, în mod evident, pe el nu-l deranja deloc să fie singur.

Nu e vorba că n-avea deloc prieteni – evita oamenii fiindcă nu voia să stea în preajma lor. Ca și cum nu voia să se deranjeze să-și piardă vremea cu o adunătură de idioți. Asta nu suportam la el. Îmi amintea de unchiul Kōji.

Cu toate astea, o grămadă de băieți din clasă se uitau cu admirație la Watanabe și, în mod ciudat, unii dintre ei chiar încercau să-l flateze. Dar n-o făceau pentru că e mai deștept decât ei – nu prea capeți respect pentru așa ceva în școala gimnazială –, ci fiindcă el își folosea deșteptăciunea ca să-și dea seama cum să elimine complet pixelii pe care îi pun cenzorii pe filmele porno și să obțină o imagine clară. Cel puțin așa ziceau ei.

Auzisem zvonurile astea și eram și eu la fel de interesat ca oricine altcineva să pun mâna pe filme, dar n-aveam de gând să-l întreb din senin dacă voia să mi le împrumute și mie – până la urmă, abia dacă ne spuneam două vorbe din când în când.

Dar acum venise *el* și începuse să stea de vorbă *cu mine*. Ce naiba...?

– De ce mă întrebi? am vrut eu să știu.

M-am gândit că era posibil să încerce să-și bată joc de mine. Poate că alți băieți din clasă erau ascunși prin apropiere, ca să vadă cum

reacționam. M-am uitat în jur, dar nu se vedea nici urmă de ei.

– Am tot vrut să vorbesc cu tine de la o vreme încoace, mi-a spus Watanabe. Dar n-am găsit niciodată momentul potrivit. Totuși, mi-am dat seama că ești diferit de restul. Ai o grămadă de avantaje – chiar sunt un pic invidios.

Watanabe a râs, părând cam stânjenit, iar fața i-a căpătat o expresie stranie. Era prima dată când îl auzeam râzând.

Dar atitudinea lui tot n-avea nici un sens. Invidios? Pe mine? Eu aș fi putut să fiu invidios pe el, dar reciproca era greu de imaginat.

– De ce? l-am întrebat.

– Toată lumea se gândește că sunt un încrezut, că mă zbat doar ca să ia note mari. E destul de jenant să fii perceput în felul ăsta.

– Chiar crezi așa ceva? Eu n-am o asemenea părere despre tine!

– Toți ceilalți cred asta și mă fac să mă simt ca un ratat. Dar tu ți-ai văzut de treabă în ritmul tău. În primul semestru i-ai evaluat pe toți cei din clasă, iar în semestrul al doilea ai luat note mult mai mari decât înainte.

– Un pic mai mari, poate, am spus eu. Însă nu sunt nici măcar pe aproape de ale tale.

– Dar tot te descurci de minune. Ți-ai intrat complet în mână și cred că asta e o chestie foarte tare.

Foarte tare? Eu? Nimeni, nici un alt băiat și nici o altă fată, nici măcar mama – nimeni nu-

mi spusese vreodată că aș fi fost tare. Simțeam că inima mi-o lua la goană și că-mi ardeau obrajii.

Era adevărat că notele mi se îmbunătățiseră după vacanța de vară, fiindcă începusem să merg la școala cu predare intensivă, dar creșterea se oprise de multă vreme. Profesorul de la școala aceea se luase de mine și căutase în fel și chip să-mi facă viața amară – de fapt, cu o lună în urmă, după ce înțelesesem că, oricât de mult m-aș fi chinuit, n-aș fi putut niciodată să am decât rezultate mediocre, abandonasem școala cu predare intensivă.

Dar auzind toate astea acum din gura lui Watanabe, am început să simt că era posibil ca el să aibă dreptate, că aș fi putut să mă disting cu ușurință. Dacă mi-aș fi dorit, probabil că aș fi reușit să fiu mai bun. Poate că aveam calități pe care nu le recunoscusem de unul singur – pe care nu le putea vedea decât Watanabe.

Deodată, mi-am dorit să fiu prietenul lui. Mi-am dorit asta mai mult decât orice altceva.

Următoarea dată când l-am văzut, ne-am întâlnit în laboratorul lui – o cameră dintr-o casă veche, de lângă râu. Am adus niște prăjituri cu morcovi pe care le făcuse mama. Pe un ecran lat de televizor nou, niște zombi apocaliptici colindau în grupuri mari printr-un oraș, pe timp de noapte. În ceea ce privește filmele porno, Watanabe mi-a spus că îl interesase să-și dea seama cum să înlăture pixelii de pe ecran, dar că

nu-l prea interesa ceea ce se ascundea în spatele lor. De fapt, a spus că îl cam dezgusta. M-a lăsat să mă uit un pic, dar, în loc de chestii normale, s-a dovedit că erau lupte într-un ring de wrestling obișnuit, însă cu blonde dezbrăcate. Atunci când femeile de pe ecran au devenit violente de-a binelea, am renunțat cu totul la clip.

Ne-am hotărât să ne uităm la altceva, așa că ne-am dus la centrul de închirieri video de lângă stația de autobuz și am luat un film de groază și de acțiune american. Mama nu mă lasă să mă uit la filmări cu arme și cu multă violență, așa că eram destul de pasionat de asta. Eroina era o tipă tare, care pulveriza armate întregi de zombi cu o mitralieră ultimul răcnet, ceea ce ar fi o chestie nemaipomenită pe care s-o faci.

De fapt, s-ar putea să fi mormăit ceva de genul „Aș vrea să fac și eu așa ceva!“, pentru că la un moment dat, atunci când m-am uitat la Watanabe, am băgat de seamă că se uita și el la mine.

– Foarte bine! mi-a spus el. Ți-ai dori să i-o faci *cuiva* anume?

– Ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

– Așteaptă să se termine! m-a îndemnat el, revenind la film.

Am crezut, pesemne, că voise să spună „dacă ai fi femeia de pe ecran“ sau ceva de genul ăsta. Am continuat să mă uit la film. Zombii pe care tocmai îi pulverizase femeia aceea se împleticeau

și se ridicau din nou în picioare, ca într-un coșmar cu adevărat îngrozitor. După ce s-a terminat totul, nu reușise încă să scape de tot de ei. Bănuiesc că avea să urmeze o continuare.

– Ce-ai face dacă tot orașul ar fi înțesat de zombi? l-am întrebat pe Watanabe în timp ce mâncam prăjiturelele mamei.

În loc de răspuns, s-a ridicat, s-a dus la un birou și a scos ceva dintr-un sertar. Un portmoneu negru.

– Acela e portmoneul cu electroșocuri? l-am întrebat eu.

– Exact, și am reușit să cresc voltajul. Doar că încă n-am găsit pe nimeni pe care să-l probez. Vrei să fii tu primul?

Am dat din cap în semn că nu și mi-am ascuns mâinile la spate.

– Glumesc! a spus el. Nu, l-am făcut ca să mă descurc cu toți cei pe care nu pot să-i suport. Trebuie probat pe unul dintre ei.

Apoi a așezat portmoneul în fața mea. Arăta ca oricare alt portofel cu fermoar, în care se ținea mărunțișul.

– Chiar funcționează? l-am întrebat.

– Dacă atingi fermoarul, te curentezi destul de tare – îndeajuns încât să cazi în fund. Nu tu – cineva de care nu ne place, vreau să spun. Ți-ar plăcea să vezi asta?

– Poți să pui pariu! Dar pe cine ai de gând să-ți folosești invenția?

– Asta-i problema! Am fost atât de ocupat să inventez chestia asta și să iau note mari, încât nu mai pot face deosebiri între oameni – știi, îi urăsc pe toți. De-aia speram că o să alegi tu.

– Eu?!

Aproape că m-am înecat. Dar eram deja entuziasmat. Aveam să folosim invenția lui ca să ne răzbunăm pe o persoană rea, iar eu trebuia să hotărăsc pe cine anume! M-am simțit deodată ca într-un film – Watanabe era savantul nebun, iar eu, asistentul lui.

Dar pe cine să aleg? Îmi tot frământam mintea. Nu trebuia să fie dușmanul *meu*, ci *al nostru*. Ceea ce însemna că era necesar să fie un profesor. Unul dintre ticăloșii ăia aroganți.

– Ce zici de Tokura? am întrebat.

– Nu-i rău... dar nu cred că vreau să mă pun cu el.

Bine, altcineva. Cum ar fi fost Moriguchi, care mereu își făcea mai multe griji cu privire la propriul copil, decât la elevi?

– Moriguchi? am întrebat cu voce tare.

– De fapt, l-am încercat deja pe ea... nu cred că am putea s-o păcălim din nou.

A doua propunere respinsă! Watanabe a oftat și a început să se joace cu instrumentele de pe biroul lui, ca și cum începea să se plictisească. Poate că acum îi părea rău că mă chemase. Dacă n-avea să-i placă următoarea mea sugestie, era posibil să anuleze planul cu totul. Sau poate chiar să cheme pe altcineva ca să-l ajute – iar

acela poate că m-ar fi ales *pe mine*. Aproape că-i puteam auzi pe Watanabe și pe celălalt spunând:

„El? Nu merită! Risipă totală!"

Ce putea fi mai groaznic de-atât? Nimic, exceptând, poate, obligația de a curăța un bazin de înot vechi și murdar de unul singur, pe timpul iernii, cu toate că nu făcusem nimic rău. Uram să fiu văzut în timp ce ispășeam o astfel de pedeapsă. Așa că, pe când curățam bazinul și auzisem că venea cineva, mă ascunsesem în vestiar. Dar se dovedise că intrusul nu fusese decât...

Asta era! De ce n-aș fi propus-o pe ea?

– Ce zici de fetița lui Moriguchi? am întrebat eu. Pe diriginta noastră n-o interesăm noi, ci doar obrăznicătura aia, așa că nu există o metodă mai bună ca să i-o plătim!

Mâna lui Watanabe a încremenit pe instrumente.

– *Nu-i rău,* a răspuns el. N-am văzut-o niciodată, dar am auzit că vine la școală din când în când.

În mod evident, era interesat. Mi-am ridicat pumnul în gând, victorios. Trecusem de primul obstacol. Ca să fiu sigur că rezolvasem problema și ca să mă fac cu adevărat util, i-am povestit lui Watanabe că o văzusem pe fetiță la mall, rugându-se de Moriguchi să-i cumpere un săculeț, dar că mama ei nu fusese de acord.

– Minunat! Un săculeț mi-ar oferi loc suficient ca să fac mecanismul electric și mai puternic.

Știam eu că nu m-am înșelat în privința ta, Shitamura! Datorită ție, o să fie chiar mai bine decât am crezut!

– Atunci, haide să mergem și să cumpărăm săculețul! N-am vrea să se vândă.

Ne-am urcat pe biciclete și ne-am îndreptat spre mallul Happy Town. Se apropia ora închiderii și locul era extrem de aglomerat. Mi-am croit drum printre toate doamnele și liceenele, mergând glonț spre raionul de jucării.

– Uite-l! Pare să fie ultimul!

Am netezit blana mototolită și l-am ridicat pe Snuggly Bunny ca să-l poată vedea Watanabe.

– Înseamnă că e menit să se întâmple așa, a spus el.

Cu siguranță că, dacă stocul ar fi fost epuizat, întregul plan s-ar fi dus naibii. Faptul că îl găsisem pe ultimul arăta limpede că aici era mâna destinului.

Ne-am pus amândoi alocațiile la bătaie și am cumpărat săculețul, iar apoi ne-am dus direct la Domino Burgers de la etajul al doilea, ca să ținem o ședință de planificare strategică.

– Cum funcționează portmoneul? l-am întrebat eu pe Watanabe în timp ce mușcam din hamburger.

– E destul de simplu. Pot să alimentez cu electricitate un asemenea fermoar ca să inducă șocul, mi-a explicat el în timp ce-și aranja pe tavă cartofii prăjiți în forma circuitelor, însă eu n-am reușit să-l urmăresc. Înțelegi? mă întreba

din când în când, pe măsură ce diagrama devenea din ce în ce mai complicată.

– Înțeleg, am răspuns eu atunci când mi s-a părut că venise momentul potrivit. E destul de simplu!

Nu voiam să-l dezamăgesc și, în timp ce dădeam din cap aprobator și mă prefăceam că-l urmăream, aproape că am simțit că începeam să înțeleg.

Dar asta nu conta aproape deloc – mă distram mai bine ca niciodată. Mai fusesem la Domino împreună cu sora mea, dar era pentru prima dată când mă aflam acolo alături de un prieten. Îmi amintesc că, pe vremea când eram elev de școală primară, vedeam aici elevi de gimnaziu și de liceu, care mi se păreau foarte tari. Acum eram chiar eu într-un astfel de rol; și, pe deasupra, eu și Watanabe nu vorbeam doar prostii, așa cum făceau copiii din jurul nostru, ci țineam o ședință importantă. O sesiune secretă de strategie.

– Dar de ce vine la bazin fetița lui Moriguchi? m-a întrebat Watanabe, mâncând un cartof prăjit din diagramă.

Acum intram eu în rol!

– Pentru câine. Ai văzut câinele negru de la casa aflată de cealaltă parte a gardului?

– Ăla pufos?

– Da, exact. Vine să-l hrănească. Cred că ascunde în haină pâine sau altceva de mâncare.

– Serios? Mă întreb de ce face asta. Și cum rămâne cu oamenii din casă?

– Acum, că ai adus vorba, află că n-am mai văzut pe nimeni de mai bine de o săptămână. Poate că proprietarii casei sunt plecați într-o excursie. Probabil că ar trebui să verificăm.

– Cum?

– Știu! Ce-ar fi să aruncăm o minge de baseball peste gard și să mergem în grădină ca s-o recuperăm?

Îmi veneau ideile una după alta. Nu mă mai simțisem niciodată așa. Watanabe era ofițerul principal, dar eu eram însărcinat cu tactica! Nu mai jucam doar rolul de asistent al lui – lucram împreună!

Așa că i-am propus următorul plan:

1. Eu merg înainte să cercetez zona, ca să evităm orice întreruperi neprevăzute.
2. Ne întâlnim la bazin și ne ascundem în vestiar.
3. După ce vine fetița, vorbesc eu primul cu ea – pentru că Watanabe arată cam ciudat atunci când zâmbește.
4. Watanabe îi atârnă săculețul la gât (susținând că mama ei ne-a rugat să i-l cumpărăm).
5. Apoi eu îi spun să se uite înăuntru.

– Sună bine, a spus Watanabe, părând mulțumit.

Am izbucnit în râs, imaginându-mi-o pe fetița lui Moriguchi căzând în fund.

– Crezi că o să înceapă să zbiere? am întrebat eu, continuând să chicotesc.

Watanabe se hlizea și el.

– Nu, nu cred.

– Vorbești serios? Eu cred că da. Vrei să punem pariu? Cine pierde, plătește burgerii la Domino data viitoare.

– Așa facem!

Am toastat cu cola ca să parafăm înțelegerea.

Băiatul se strecoară la bazin, extrem de stresat – la o săptămână după prima zi.

Din dimineața asta – nu, de fapt, în ultimele câteva zile – sunt complet exaltat. Pentru prima dată de când am intrat la gimnaziu, chiar sunt fericit că mă aflu aici.

După a doua oră de curs, i-am șoptit lui Watanabe:

– Totul e pregătit?

– Totul e pus la punct, mi-a răspuns el în șoaptă, fără să se uite la mine.

Chiar dacă eram prieteni acum, nu începuserăm să ne petrecem timpul împreună la școală, fiindcă nu voiam să-și dea nimeni seama că puneam ceva la cale.

Nu prea mai eram atent în clasă și, în a cincea oră, cea de științe, pe când s-a întâmplat să-mi ridic privirea și s-o văd pe Moriguchi, aproape că m-a pufnit râsul. Întreaga zi părea să se precipite.

După ore, m-am dus direct la bazin. M-am uitat în jur ca să mă asigur că nu era nimeni

acolo. Din fericire, după mine nu mai primise nimeni sarcini de curățenie legate de acel loc.

Câinele își băga botul prin gard, dar tot nu părea să fi fost cineva acasă. Totuși, ca să fiu sigur, am luat mingea de baseball pe care o găsisem în spatele barăcii echipei și am aruncat-o în curte. Apoi m-am prefăcut supărat că trebuia să mă duc după ea și m-am cățărat pe gard. Am ocolit casa și am sunat la interfon, dar nu mi-a răspuns nimeni și nu părea să fie nimeni înăuntru.

Perfect.

M-am urcat înapoi pe gard și m-am întors la bazin. Câinele mă urmărise în tot acest timp, dar n-a lătrat nici măcar o dată. Poate că era prea bătrân – sau prea prost.

I-am trimis mesaj lui Watanabe că *Faza 1* se încheiase și, după cinci minute, a apărut și el la bazin.

– Sistemul e pregătit de lansare! am spus eu, ridicând degetul mare.

Apoi am intrat în vestiar și ne-am ascuns după ușă. Nu era încuiată niciodată. *Faza 2* se afla în plină desfășurare. Vestiarul întunecos și igrasios îmi amintea de forturile pe care le construiam pe sub pături pe vremea când eram mici. Pe când eu încă mai credeam că puteam face orice. Dar poate că totul se schimbase acum – poate că, împreună cu un prieten ca Watanabe, chiar puteam face orice.

M-am uitat la el și mi-am dat seama că făcea un ultim test cu săculețul. Acesta arăta complet inofensiv, ca un săculeț pentru copii perfect normal, dar eu știam că era mai mult de atât. Cât de tare că putea să curenteze!

– Nu vrei să vii pe la mine data viitoare? am întrebat eu. Mama își dorește foarte mult să te cunoască. A zis că o să ne facă un tort. Cred că e bucuroasă că mi-am făcut un prieten inteligent. I-a scris directorului semestrul trecut, ca să se plângă că Moriguchi anunță mereu clasamentul mediilor, dar atunci când i-am spus că suntem prieteni, a știut imediat că ești cel mai bun din clasă. Ca să vezi! N-am nimic în genul laboratorului tău, dar mama chiar face un tort foarte bun. Știu, poți să vii cât de curând ca să sărbătorim planul ăsta! Am să-i cer mamei să facă un tort cu adevărat special. Ce-ți place mai mult, frișca sau ciocolata?

Watanabe nu mi-a răspuns, ci a ridicat mâna, făcându-mi semn să tac. Prin ușa întredeschisă, am văzut-o pe fetiță strecurându-se pe poartă.

– Ea e, am șoptit eu.

Apoi ne-am uitat cum a ocolit bazinul, ducându-se direct la câinele de la gard. Se părea că nu ne văzuse.

– Cina, Muku! a spus ea.

Apoi s-a lăsat pe vine în fața lui, a scos niște pâine din hanorac și a început s-o rupă în bucăți și să i le dea. Câinele dădea din coadă și înfuleca

pâinea, iar ea îl privea, cu un zâmbet larg pe față. Mâncarea s-a terminat în câteva secunde.

– Pe data viitoare! a spus ea, scuturându-și hainele de firimituri și ridicându-se în picioare.

M-am uitat la Watanabe, iar el a dat din cap în semn de aprobare. Apoi ne-am dus încet spre fetiță. Începuse *Faza 3*. Eu am vorbit primul.

– Bună! i-am spus, după ce ne-am apropiat de ea. Tu ești Manami, nu-i așa?

Probabil că am speriat-o, pentru că s-a întors foarte repede. Am continuat să zâmbesc.

– Suntem elevi în clasa mamei tale. Ne-am întâlnit la Happy Town acum câteva zile.

Totul mergea conform planului. Exceptând faptul că fetița părea foarte stresată. Ne privea cu multă precauție.

– Îți plac câinii, nu? a întrebat-o Watanabe. Ei, bine, și nouă! De asta venim aici uneori – ca să hrânim cățelușul.

Replica asta nu era în planul original, dar pe fața fetiței a apărut un zâmbet imens de îndată ce a auzit-o. Watanabe avea săculețul ascuns la spate, dar, văzând că ea se relaxase, i l-a întins. *Faza 4*.

– Snuggly Bunny! a strigat ea.

Zâmbetul acela ciudat a apărut pe fața lui Watanabe, care s-a aplecat ca să se uite în ochii ei.

– Mămica ta nu ți-a cumpărat săculețul ăsta în ziua aceea, nu-i așa? Ți l-a luat cumva mai târziu?

Mă simțeam de parcă citeam o replică din scenariul nostru. Fetița a dat din cap în semn de negare.

– Nu? a întrebat Watanabe. Adevărul e că ne-a trimis pe noi să ți-l cumpărăm. Așa că iată-l, un cadou în avans de Sfântul Valentin, din partea mamei tale!

Apoi i-a pus șnurul în jurul gâtului.

– De la mami? a întrebat ea, părând și mai fericită decât mai devreme.

Înainte să înceapă să zâmbească, nu mi se păruse că semăna prea tare cu Moriguchi; după aceea, arăta exact ca ea.

– Da, săculețul e de la mami! Haide, deschide-l! Ai ciocolată înăuntru.

Asta era replica decisivă. Ar fi trebuit să fie a mea, dar Watanabe mi-a luat-o înainte și a rostit-o el, ceea ce m-a înfuriat puțin. Dar ce conta, oricum? Ne îndreptam spre punctul culminant. Fetița a netezit un pic blana de pe săculeț și apoi și-a pus degetele pe fermoar.

Ăsta era momentul – ea se curenta și cădea în fund. Numai că nu s-a întâmplat așa.

S-a auzit o pocnitură ușoară, iar fetița a avut o convulsie puternică și s-a făcut moale. Apoi s-a lăsat pe spate, de parcă ar fi căzut cu încetinitorul. După aceea a rămas întinsă pe jos, complet nemișcată, cu ochii închiși.

„Ce s-a întâmplat? N-are cum să fie... moartă?!“

În clipa în care mi-a trecut prin minte acel gând, am început să tremur și m-am agățat aproape ca din reflex de Watanabe.

– Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut? Nu se mișcă! am spus eu.

Nu mi-a răspuns, dar m-am uitat la el și am văzut că zâmbea. De parcă tot ce-și dorise vreodată tocmai se transformase în realitate. Era zâmbetul cel mai natural din lume. Watanabe m-a privit în ochi și mi-a spus:

– Haide, du-te și povestește-le tuturor despre asta!

Poftim?! Ce să povestesc?! Înainte de a apuca să răspund orice, Watanabe m-a dat la o parte, ca și cum aș fi fost ceva murdar.

– Baftă! mi-a urat, după care s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

„Stai! Ce-ai făcut?“ am vrut să strig după el cu toată puterea, dar de pe buze nu mi-a ieșit nici un sunet.

Watanabe s-a oprit, ca și cum și-ar fi amintit ceva, după care s-a întors.

– A, era să uit! Nu-ți face griji că o să creadă cineva că ai avut ceva de-a face cu asta. N-am fost prieteni niciodată. Oricum, nu suport copiii ca tine – buni de nimic, dar plini de ei. În comparație cu un geniu ca mine, ești un ratat complet!

„Ratat?! Stai! Nu mă lăsa aici!“

Am vrut să alerg după el, să fug de acolo, dar picioarele îmi erau încremenite. Cuvintele lui

îmi răsunau la nesfârșit în minte. S-a înnegrit totul în jurul meu.

Se întuneca. Sunetul clopoțelului de seară m-a readus în simțiri. Mi se părea că stătusem acolo, în beznă, vreme de ore întregi, deși nu trecuseră decât câteva minute de când plecase Watanabe. Cuvintele lui de despărțire încă îmi răsunau în minte.

Avusese de gând s-o ucidă în tot acest timp. Fusesem folosit. Dar pentru ce?

„Povestește-le tuturor despre asta!"

Voise de la bun început ca aventura noastră să aibă un astfel de deznodământ? Dacă mă duceam la poliție și le spuneam tuturor ce se întâmplase, Watanabe avea să fie arestat. *Asta* își dorise? *Voise* să fie un criminal? Poate că da. Dar dacă îl arestau pe el, oare pe mine aveau să mă lase în pace? Dacă îi mințea pe polițiști? Dacă le spunea că nu știa nimic despre întreaga poveste? Sau dacă le spunea că eu pusesem totul ia cale și că-l târâsem și pe el în aventura aceea macabră? Asta m-ar fi distrus.

M-am uitat în jos și am văzut ochii lui Snuggly Bunny. Eu eram cel care o văzuse pe fetiță rugându-se de Moriguchi să-i cumpere săculețul. M-am aplecat și i l-am luat de la gât, iar apoi l-am aruncat cât am putut de departe.

Oare asta era de ajuns? Oare poliția avea să mă bănuiască? Oare dacă fugeam și nu spuneam nimănui nimic, scăpam basma curată? Nu, nu mergea. Dacă cineva este electrocutat, se caută o

persoană pe care să se dea vina. N-ar fi durat mult până ca anchetatorii să ajungă la Watanabe, iar dacă el mă pâra…

Dar dacă aș fi făcut să pară că fetița căzuse în bazin? Asta s-ar fi putut să meargă. Da, pur și simplu căzuse în apă!

Trebuia să acționez rapid. Am luat-o în brațe, având grijă să nu-i privesc fața. Era mai grea decât mi-aș fi imaginat. Am traversat platforma împleticindu-mă, dar după ce am ajuns pe marginea bazinului a fost cât pe ce să cad chiar eu. Apa era murdară și acoperită de frunze uscate. Am întins brațele.

Of, nu mergea așa! Nu voiam să împroșc apă și să fac zgomot.

M-am lăsat pe vine, având grijă să nu-mi pierd echilibrul, dar atunci corpul fetiței a avut un mic spasm. Apoi ea a deschis ochii încetul cu încetul. Am strigat și aproape că am scăpat-o în bazin.

Trăia! Trăia!

Eram atât de ușurat, încât nu știam dacă să râd sau să plâng.

„Un ratat!“

În timp ce mă relaxam după groaza pe care o trăisem, mi-au revenit în minte cuvintele lui Watanabe. Mă desconsiderase în tot acest timp, mă folosise. Voise să fie un asasin și mă exploatase pe mine ca să reușească. Dar fetița era în viață. Planul lui Watanabe era cel ratat.

„Ești un ratat! Ești un ratat și nici măcar nu știi asta! Ratat idiot!“

N-am putut să țin minte în ce ordine s-a întâmplat ceea ce a urmat: fetița lui Moriguchi recăpătându-și cunoștința și uitându-se în sus, la mine… sau eu cedând și lăsând-o să cadă în apă. Dar după ce am făcut-o, am plecat fără să mă uit în urmă. Nu-mi mai tremurau picioarele.

Reușisem acolo unde Watanabe dăduse greș.

Băiatul se trezește cu un zâmbet pe față – a doua zi după incident.

A doua zi de dimineață, după ce am coborât în bucătărie, am văzut că mama făcea omletă cu șuncă. Auzindu-mă, ea s-a întors spre mine și mi-a spus:

– Naoki, s-a întâmplat ceva îngrozitor!

Pe masă era întins un ziar. Pe la jumătatea paginii, un titlu mititel anunța: „O fetiță de patru ani s-a înecat după ce s-a strecurat în perimetrul unui bazin de înot ca să hrănească un câine".

Înec accidental. Povestea ajunsese deja în ziar. Articolul spunea că incidentul fusese declarat un accident. Așadar, reușisem!

– Îmi pare atât de rău pentru doamna profesoară Moriguchi! a spus mama. Dar n-am înțeles niciodată cum de-și aducea copilul la școală. Mă întreb ce o să se întâmple cu clasa ta, mai ales că aveți examenele finale peste câteva săptămâni… Dar era să uit! a adăugat ea.

Apoi s-a dus la dulapul de vase și a scos de acolo o cutie ambalată în hârtie roșie și legată cu

o fundă aurie. A venit și a așezat-o peste ziar, acoperind articolul.

– Poftim! Ciocolată cu ocazia Zilei Sfântului Valentin!

A zâmbit și i-am zâmbit și eu larg.

Din moment ce sora mea plecase de acasă, mi-a trecut prin minte că aceea era singura ciocolată pe care aveam s-o primesc. Dar apoi, după ce m-am dus la școală, Mizuki mi-a dat și ea o cutiuță cu ciocolată – deși bănuiesc că se simțea obligată, fiindcă sora mea se purtase drăguț cu ea. Oricum, n-aveam de gând s-o refuz.

– Ai văzut ziarul? m-a întrebat ea deodată.

A fost cât pe ce să scap cutia din mână. Am reușit să spun ceva despre cât era de groaznic, iar apoi am intrat în clasă, unde toată lumea vorbea doar despre asta.

Se pare că toți copiii care rămăseseră la școală până târziu fuseseră puși s-o caute pe fetița lui Moriguchi. O găsise Hoshino, colegul nostru de clasă, dar și alți copii văzuseră cadavrul. Toată lumea era destul de agitată. Câteva fete plângeau, dar, în general, cam toți păreau cumva exaltați. La început, doar încercau să-și dea seama ce se întâmplase, adăugând frânturi de informații, dar apoi discuțiile s-au transformat într-o competiție în care cu toții se lăudau cu ce văzuseră sau făcuseră.

Mă uitam la toate astea din pragul ușii. Deodată, cineva m-a apucat de brațe pe la spate și m-a tras pe coridor. Era Watanabe.

– Ce-ai făcut? m-a întrebat, aproape lipindu-și fața de a mea.

Dar, cumva, nu mi-era frică de el. De fapt, mi-a venit brusc să râd. N-am făcut-o, însă i-am dat mâna la o parte.

– Lasă-mă în pace! i-am zis. Nu suntem prieteni, ai uitat? Cât despre ziua de ieri... n-am de gând să spun nimănui. Dacă vrei să spui tu, n-ai decât!

M-am răsucit pe călcâie și am intrat înapoi în clasă. M-am așezat în bancă, dar nu m-am alăturat lăudăroșeniei din jurul meu. Am deschis o carte, un vechi roman de mistere pe care mi-l dăduse unchiul Kōji. Eram diferit acum, încetasem să fiu cel de dinainte.

Reușisem acolo unde Watanabe dăduse greș. Dar, spre deosebire de el, n-aveam de gând să le povestesc tuturor despre asta. Fetița lui Moriguchi murise într-un accident și, chiar dacă se descoperea că fusese vorba despre o crimă, Watanabe era cel care o comisese. În orice caz, văzusem cât de mult și-ar fi dorit asta. Dacă apărea poliția la școală, probabil că el ar fi mărturisit pe loc.

Ce idiot! Să distrugi totul și nici măcar să nu știi c-ai făcut-o!

Moriguchi și-a luat o săptămână de concediu, iar apoi a apărut din nou la școală. N-a spus nimic despre cele întâmplate, doar ne-a cerut scuze la ora de dirigenție fiindcă a lipsit atât de

mult. Ca și cum ar fi fost răcită sau ceva de genul ăsta.

Dacă aș muri eu, probabil că mama ar ajunge invalidă. Sau ar înnebuni. Sau ar putea să se sinucidă. Moriguchi se comporta perfect normal și nici măcar nu părea tristă. Dar asta ne-a arătat cât de deprimată era de fapt.

Eram destul de sigur că Watanabe își dădea seama cât de dată peste cap ajunsese să fie Moriguchi și că râdea în sinea lui de fiecare dată când o vedea – iar asta m-a făcut *pe mine* să râd și mai tare. Cel puțin, așa trebuia să se întâmple.

O vreme, orele au fost destul de plăcute. Profesorii se prefăceau că ne tratau ca de obicei, punându-ne tuturor întrebări în mod egal, dar asta era doar circ. Nu-mi dădeam seama dacă nu voiau să stânjenească pe nimeni sau dacă doar încercau să evite orice tulburare în clasă, dar, pentru prima oară, aveau grijă să le dea celor mai deștepți copii problemele cele mai grele.

Watanabe nu trebuia să se chinuie niciodată, indiferent cât de dificilă era întrebarea, iar atunci când îl lăuda profesorul, se prefăcea că nu-l interesa. Dar acum, văzând cum se dădea mare, puteam să râd de el.

Se vedea pe fața lui:

„Crezi că problema ta idioată o să mă încurce pe mine – am făcut ceva mult mai greu de-atât!“

Ce copil prost! Nici măcar nu știa că nu el o făcuse, ci eu.

Problemele care i se dădeau lui Watanabe chiar au început să mi se pară mai ușoare. Am avut un test despre caracterele chinezești săptămâna trecută și am rezolvat toate cuvintele dificile. Profesorul a fost impresionat.

Și de ce n-ar fi fost? S-ar putea ca asta să nu se întâmple la examenele finale de acum, dar, în scurt timp, aș putea să iau note mai mari decât Watanabe. După ce mi-am dat seama de asta, copiii din clasă au început să mi se pară destul de proști.

Chiar îmi era greu să nu le râd în față.

Băiatul își spune povestea cu o voce tremurătoare – o lună după incident.

Moriguchi urma să vină în vizită pe la noi. Eram deja acasă atunci când am primit un apel pe mobil de la ea, după-amiază, în ultima zi de examene finale. A spus că voia să ne întâlnim la bazin, ca să discutăm ceva.

„Știe!“ m-am gândit eu. „Cu siguranță că de aceea vrea să ne întâlnim la bazin!“

A început să-mi tremure mâna cu care țineam telefonul, iar inima îmi bătea cu putere.

„Fii calm, fii calm…“

Watanabe e criminalul. Mă temeam că, dacă mă duceam la bazin, n-aveam să reușesc să-mi păstrez calmul, așa că i-am cerut lui Moriguchi să vină la noi acasă. Am hotărât să risc o întrebare înainte să închid telefonul:

– Dar cu Watanabe cum rămâne?

– Tocmai am vorbit cu el, mi-a răspuns ea pe un ton scăzut și calm.

Am simțit că mă relaxam. Totul avea să fie în ordine. Watanabe era asasinul și mă atrăsese și pe mine, împotriva voinței mele.

Vizita neașteptată a lui Moriguchi a surprins-o pe mama. Am spus că voiam să stea și ea cu noi la discuție. Eram sigur că oricum avea să vrea să afle întreaga poveste, așa că era mai bine să fie de față. Știam că mă puteam baza pe ea ca să mă creadă și ca să încerce să mă ajute.

Moriguchi a început cu o întrebare foarte generală:

– Ce fel de experiențe ai avut la gimnaziu?

Evident că asta n-avea nimic de-a face cu accidentul, dar mă hotărâsem să-i spun adevărul, indiferent de ceea ce m-ar fi întrebat. Așa că i-am povestit despre clubul de tenis și despre școala cu predare intensivă, despre incidentul cu liceenii la sala de jocuri video și despre cum mă simțisem atunci când ea nu venise să mă ia de la poliție. I-am spus că am fost o victimă și că totuși am fost pedepsit, i-am înșirat fiecare lucru rău pe care-l pățisem.

Moriguchi m-a ascultat de la început până la sfârșit fără să scoată o vorbă. Apoi am făcut o pauză ca să sorb din ceai și ea m-a întrebat cu glas scăzut, gâtuit, care a părut să reverbereze în toată camera:

– Naoki, ce i-ai făcut lui Manami?

Am lăsat ceașca în jos foarte încet, dar mama, practic, a început să țipe. Nu știa nimic despre asta, nici dacă eram sau nu implicat, dar deja se supărase și devenise destul de nervoasă. Știam că trebuia să le conving că Watanabe mă folosise, că și eu eram tot o victimă.

Așa că i-am povestit lui Moriguchi ce s-a întâmplat. De când m-a oprit Watanabe pe drumul spre casă de la școală, până în momentul în care am stat pe marginea bazinului cu fetița ei în brațe. I-am spus totul: adevărul, în cele mai mici detalii. Watanabe mă influențase și apoi mă înșelase. Eu n-am vrut să fie nimeni rănit. Am spus adevărul, exceptând ultimul moment. Doar o minciunică, astfel încât să închei povestea.

Eram destul de sigur că versiunea mea se potrivea cu ceea ce auzise ea de la Watanabe. Nu m-a întrerupt nici măcar o dată cât timp am vorbit și n-a spus nimic nici măcar după ce am terminat. Se uita țintă la masă și-și ținea genunchii strânși. Dar îmi dădeam seama că era furioasă. Sărmana fraieră! Nici mama nu spunea nimic.

Am râmas tăcuți cam cinci minute, iar apoi Moriguchi s-a întors, în sfârșit, spre mama.

– Ca să fiu sinceră, ca mamă, simt că vreau să-i omor și pe fiul dumneavoastră, și pe Watanabe. Dar sunt și profesoară, iar asta îmi provoacă o dilemă. Datoria mea de adult și de cetățean e să raportez poliției ce au făcut băieții, dar datoria mea de profesor e să-mi protejez elevii. Ei, bine,

de vreme ce poliția a decis că a fost un accident, n-am de gând să agit apele!

Poftim?! N-avea de gând să se ducă la poliție? Mamei i-a luat câteva secunde să înțeleagă, dar apoi și-a lăsat capul în jos.

– Nu știu cum să vă mulțumesc! a spus ea.

Mi-am înclinat și eu capul. Deci totul avea să se rezolve.

Am condus-o la ușă. Cât timp a mai rămas în casă, nu s-a uitat la mine nici măcar o dată – bănuiesc că din cauză că era atât de furioasă –, dar asta nu prea m-a interesat.

Așezat în bancă, băiatul e foarte palid – o săptămână după vizita profesoarei.

Ultima zi a anului școlar. După Ora Laptelui, Moriguchi ne-a spus că se retrăgea. Trebuie să recunosc că m-am bucurat să aud asta. Reușisem s-o fac să creadă că Watanabe îi ucisese fetița, dar fusesem stresat tot venind la școală și întrebându-mă dacă nu cumva avea să iasă totul la iveală și să fiu acuzat de complicitate.

– Vă dați demisia din cauza celor întâmplate? a întrebat-o Mizuki.

I-am aruncat o privire, întrebându-mă de ce trebuia să aducă vorba de asta, dar pe Moriguchi n-a părut s-o deranjeze. A început o poveste lungă, ca și cum intenționase dintotdeauna să ne mărturisească ce avea în minte.

Ne-a spus de ce s-a făcut profesoară. Apoi a vorbit despre domnul profesor Sakuranomi și

despre toate isprăvile lui. Nu mă prea interesa, nu-mi doream decât ca ea să termine și să tacă.

Apoi a început să vorbească despre încrederea reciprocă dintre elevi și profesori și despre primirea mesajelor – unele dintre ele, false – prin care anumiți elevi le cereau unora dintre profesori să vină la o întâlnire și să-i ajute într-o anumită privință. A spus că școala inițiase o politică – dacă apelul venea de la un băiat dintr-o clasă care avea dirigintă, era trimis profesorul bărbat de la clasa cealaltă, și invers. Deci de aceea nu venise ea atunci când avusesem probleme la sala de jocuri video! Era cam târziu să aflu asta acum.

A vorbit despre ce însemna să fie mamă singură, apoi ceva despre SIDA, iar apoi despre cum căzuse fiica ei în bazin – și în tot acest timp am simțit cum mi se strângea funia în jurul gâtului.

– Dar exact atunci a apărut de undeva domnul Shitamura....

Auzind că-mi pomenea numele, aproape că m-am înecat, de parcă laptele pe care abia îl băusem îmi venea înapoi pe gât. Ea a continuat să vorbească și, tocmai atunci când reușisem să mă liniștesc, a căzut trăsnetul.

– Pentru că moartea lui Manami n-a fost un accident. A fost ucisă de niște elevi care sunt chiar din clasa asta.

A fost ca și cum cineva m-ar fi împins pe mine în bazinul acela rece și întunecat. Nu puteam

respira. Nu puteam vedea. Dădeam necontrolat din mâini și din picioare, dar n-aveam de ce să mă agăț.

Totul părea să se întunece în jurul meu, dar am știut cumva că nu era momentul să leșin. Oare cât de mult avea ea de gând să destăinuie? Am tras aer adânc în piept, încercând să mă calmez.

Atunci am reușit în sfârșit să mă concentrez la ceea ce se întâmpla în clasă – și mi-am dat seama că toată lumea se holba la Moriguchi. Cu un minut în urmă, cu toții păreau plictisiți și abia dacă ascultau, dar acum erau numai urechi.

Dar, în loc să ajungă la subiect, ea s-a lansat într-o expunere despre legea privitoare la infracționalitatea juvenilă și despre o crimă căreia i se spune Incidentul Lunatica. Habar n-aveam ce încerca să ne transmită. A tăcut o clipă, iar eu mă rugam în gând să fi terminat, dar apoi a mers mai departe, vorbind despre înmormântarea fiicei ei. Următoarea parte a fost destul de surprinzătoare: ne-a destăinuit că tatăl fetiței era domnul profesor Sakuranomi, dar că ea hotărâse să nu-l ia de soț fiindcă el avea SIDA.

Din câte îmi amintesc, m-am gândit că era ciudat că Sakuranomi avea să moară curând – de SIDA – și m-am mirat că mă puteam gândi și la altceva în afară de ceea ce avea să se întâmple cu mine. Cred că atunci am început să-mi frec mâinile de pupitru, încercând să fac să dispară

senzația că încă țineau fetița. Dacă ea avusese SIDA, poate că o luasem și eu.

Am auzit scaunele hârșâind pe podea în sala alăturată. Se terminaseră cursurile. Moriguchi a părut să audă și ea și am sperat că ne dădea drumul. Într-adevăr, a spus că putea să plece oricine dorea. Rugăciunile mele fuseseră ascultate! Dar nu s-a mișcat nimeni. Dacă s-ar fi ridicat cineva – oricine –, m-aș fi putut strecura afară, dar se vedea limpede că nimeni n-avea nici cea mai mică intenție să plece.

Moriguchi s-a uitat la noi o clipă, ca și cum voia să se asigure că nu ne mișcam din loc, iar apoi a luat-o de la capăt.

A spus că n-avea de gând să dea nume, ci că se mulțumea să-i numească pe cei doi ucigași „A" și „B". Dar asta nu însemna nimic, fiindcă imediat ce a început să vorbească despre A, îți puteai da seama că era vorba despre Watanabe. Cred că ea a vrut să știe toată lumea, să stărnească interesul – și a mers: toată lumea a început să se întoarcă și să se uite la el.

Apoi a venit rândul lui B. Povestea a fost, în mare, exact ceea ce îi mărturisisem eu atunci când ea venise la noi acasă. Stătuse și ascultase fără să spună nimic, dar acum, repetând tot ce-i spusesem, a adăugat mici comentarii care mă făceau să par prost. Ca și cum n-o făcusem pentru că eram deștept și voiam să dovedesc ceva, ci fiindcă eram un idiot care nu era în stare

de altceva. Dar ce rost avea să mă înfurii pe ea acum? Jocul se terminase.

Acum se uitau cu toții la mine. Câțiva copii râdeau, iar alții îmi aruncau priviri care păreau pline de ură.

Aveam să fiu ucis! Eram sigur de asta!

Era destul de simplu: mă dusesem la sala de jocuri video – prima mutare greșită – și fusesem pedepsit; convins fiind că profesoara mă ignora, devenisem complice la crimă. Cine n-ar fi vrut să mă ucidă? Dar, de fapt, e vina lui Watanabe. Eu chiar sunt o victimă, de fapt și de drept. El e un asasin; eu sunt o victimă. A = asasin; B = victimă; A = asasin; B = victimă. Mi-am repetat în gând formula de mai multe ori.

Ogawa a avut altă întrebare pentru Moriguchi:

– Și dacă Wata… vreau să spun A, mai ucide și pe altcineva?

Chiar părea interesat de acea dilemă.

– Dar vă înșelați! În primul rând, A n-a ucis pe nimeni, i-a răspuns Moriguchi. B a ucis-o pe Manami.

M-am simțit tras în jos, spre fundul bazinului. Moriguchi a adăugat că șocul nu fusese suficient de puternic ca s-o omoare pe fetiță și că aceasta doar leșinase.

Știau. Moriguchi venise la mine acasă în scopul de a afla, iar acum știa. Încă nu era sigură dacă o făcusem sau nu intenționat, dar asta nu mai conta. Nu schimba cu nimic faptul că-i ucisesem fetița.

Toată lumea se uita la mine. M-am întrebat la ce se gândea Watanabe, ce expresie avea pe față, dar n-am putut să mă uit. Eram convins că în curând avea să vină poliția și să mă ia. Dar apoi mi-am dat seama că Moriguchi tocmai spunea că n-avea încredere că legea urma să ne pedepsească. Oare ce însemna asta?

Totul se întuneca în jurul meu. Căzusem în ceva, dar nu într-un bazin. Mă înghițea un soi de mlaștină densă, lăsând doar vocea scăzută a lui Moriguchi să-mi șoptească în urechi:

– Vedeți voi, am adăugat niște sânge în cutiile care au ajuns la A și la B în dimineața asta. Nu al meu. Sângele celui mai nobil bărbat pe care îl cunosc – tatăl lui Manami – Sfântul Sakuranomi.

Sângele domnului profesor Sakuranomi – sânge cu SIDA – în lapte? Cutia pe care o golisem până la ultima picătură? Poate că sunt prost, dar până și eu îmi pot da seama ce înseamnă asta.

Moarte. Aveam să mor. Să mor, să mor. Aveam să mor.

Simțeam cum mă afundam tot mai adânc și mai adânc și mai adânc în mâzga înghețată.

Băiatul privește țintă la cer de la fereastra camerei lui – imediat după răzbunare.

Vacanța de primăvară. Mi-am petrecut toate zilele în cameră, uitându-mă la cer.

Am vrut să ies din mlaștină și să alerg undeva. Undeva unde nu mă cunoaște nimeni. Într-un loc în care să pot s-o iau de la început.

Dâre albe, lăsate în urmă de avioane, se întind până la marginea cerului albastru. Mă întreb până unde ajung. În timp ce mă gândesc la asta, îmi aduc aminte de ceva ce am auzit odată.

Oamenii slabi își găsesc oameni mai slabi decât ei care să le fie victime. Iar cei victimizați simt adesea că n-au decât două opțiuni: să facă față durerii sau să-și curme suferința prin moarte. Dar ei se înșală. Lumea în care trăiești e mult mai mare de-atât. Dacă locul în care te afli îți provoacă prea multă durere, eu zic că ar trebui să fii liber să cauți alt loc mai puțin vătămător, ca refugiu. Nu e rușinos să cauți un loc în care să te simți în siguranță. Vreau să crezi că undeva, în lumea asta largă, există un loc pentru tine, un adăpost.

Apoi mi-am adus aminte cine a spus asta: domnul profesor Sakuranomi. L-am văzut la televizor în urmă cu câteva luni. Ce glumă bună – să-mi amintesc tocmai acum! Era atât de sigur că exista un loc în care să mă pot duce, dar cum ar putea un puști de gimnaziu să supraviețuiască în lumea largă de unul singur? Unde aș dormi? Ce aș mânca? Oare ar hrăni cineva un copil fugit de acasă? Sau i-ar da cineva de lucru? Nu poți să rezișți mult timp fără bani. Mereu același lucru: adulții îți dau asemenea sfaturi, dar ei nu pot înțelege lumea decât în

termenii proprii – nu-și amintesc cum e să fii copil.

Pe când eram de vârsta ta, fugeam mereu de acasă. Eu și prietenul meu dădeam mereu de belele și eram pedepsiți pentru asta. Dar nu ne-a dat niciodată prin minte să ne sinucidem… De ce să facem așa ceva când ne aveam unul pe celălalt?

Poate că asta funcționa pe vremea când era el mic, dar lucrurile stau altfel acum. Nimeni n-are cu adevărat „prieteni" – eu nici măcar nu știu sigur ce înseamnă asta. Deci, dacă o să continui să trăiesc, n-am altă variantă decât să-mi duc zilele în casa asta. Tata lucrează, mama are grijă de mine, iar eu locuiesc chiar aici. E singurul refugiu pe care îl am.

Dar ce s-ar întâmpla dacă le-aș da tatei și mamei virusul HIV, iar ei s-ar îmbolnăvi și ar muri înaintea mea? Ce m-aș face atunci?

Trebuie să mă asigur că nu-l iau.

Ăsta-i scopul meu final, în timp ce-mi trăiesc ultimele zile în mlaștina asta.

Se pare că plâng foarte mult în mlaștină, dar n-o fac pentru că aș fi trist. Dimineața, când mă trezesc și îmi dau seama că încă mai trăiesc, primul lucru pe care îl fac e să plâng de bucurie. Trag draperia din camera mea, las soarele să intre și, deși știu că n-am nimic de făcut, tot plâng la începutul unei noi zile.

Plâng pentru că mâncarea pe care mi-o pregătește mama e atât de delicioasă! Îmi umple masa cu toate felurile mele preferate, iar eu

plâng și mai tare atunci când îmi dau seama că s-ar putea să nu mai fiu pe aici multă vreme, ca să mă pot bucura de eie. Am încercat chiar și prăjiturelele acelea pe care le-am urât dintotdeauna, gândindu-mă că n-ar fi fost rău să le încerc cât timp încă mai am posibilitatea, și am plâns pentru că nu mi-aș fi imaginat niciodată că sunt atât de bune. De ce nu le-am dat nici o șansă până acum?

Mi s-a spus că sora mea e gravidă și am plâns la gândul unei noi vieți care vine pe lume. Apoi am vrut s-o felicit personal, fiindcă a fost mereu atât de bună cu mine, dar nu puteam risca să infectez fătul, așa că nu mi-a rămas decât să plâng de unul singur.

Dar nu sunt cu adevărat nefericit. Nu urăsc cu adevărat felul în care sunt acum. Am crezut că o să fie îngrozitor să trăiesc așa, știind că urmează să mor curând, dar viața mea e, de fapt, mai liniștită decât înainte.

Am crezut că îmi doresc ca lucrurile să meargă așa la nesfârșit.

Dar apoi s-a terminat vacanța de primăvară.

Începea clasa a opta și trebuia să merg la școală. De aceea i se spune „educație obligatorie“. Știam toate astea, dar n-am putut să mă conving să mă duc. Eram un asasin. Dacă apăream la școală, copiii din clasă aveau să mă pedepsească. Să-mi facă rău. Eram destul de sigur că aveau să mă ucidă în cele din urmă. Deci, cum aș fi putut să mă duc?

Dar, în afară de ceea ce se putea întâmpla la școală, mai aveam o grijă. Nu eram sigur că mama avea să mă lase să stau acasă. Am inventat dureri și neplăceri fizice în fiecare zi de când a început școala, dar asta nu putea să țină la infinit. În cele din urmă, mama avea să se enerveze, să plângă sau să-mi spună cât era de dezamăgită. Uram toate astea, dar nu puteam să-i spun care era adevăratul motiv al absențelor mele.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi știut toate detaliile cu privire la fiica lui Moriguchi?

După ce Watanabe o ucisese pe fetiță, eu îi aruncasem cadavrul în bazin. Asta credea mama – și chiar și o asemenea veste fusese un șoc destul de puternic. Dar cum s-ar fi simțit ea dacă ar fi știut că, de fapt, eu o ucisesem pe Manami și că făcusem asta intenționat? Sau că Moriguchi se răzbunase infectându-mă cu virusul care provoacă SIDA?

Știam prea bine cum s-ar fi simțit. Ar fi luat-o razna complet. Dar ce m-aș fi făcut dacă mama nu m-ar mai fi vrut în preajma ei? Lucrul de care mă temeam cel mai tare era ca nu cumva să fiu aruncat afară din casă. Pentru mine, era același lucru cu moartea.

Apoi, dintr-odată, mama a urcat la mine în cameră.

M-a surprins faptul că n-a început să mă bată la cap ca să mă duc la școală. În schimb, voia să merg la doctor. A spus că puteam să stau acasă

și să mă liniștesc o vreme dacă eram diagnosticat cu o problemă de natură psihologică.

Poate că chiar *eram* bolnav.

Dar dacă mergeam la doctor, s-ar fi putut să se afie de virusul HIV – și atunci ar fi aflat și mama. Asta mă speria puțin, dar m-am gândit că puteam fugi oricând dacă mi se părea că voiau să-mi ia sânge. Oricum, orice părea mai bine decât să fiu silit să mă duc la școală – unde copiii aveau să mă ucidă cu siguranță.

Până la urmă, n-a trebuit să-mi fac atâtea griji. Doctorul a venit cu o denumire pentru ceea ce mă supăra. Îi zice „ataxie autonomă" – ce-o mai fi și asta? Dar se pare că o grămadă de puști de vârsta mea din Japonia stau acasă și nu se duc la școală fiindcă suferă de o asemenea tulburare. Diagnosticul n-a supârat-o prea tare pe mama. De fapt, ea părea chiar fericită. Cel puțin, asta însemna că puteam să stau acasă și să mă odihnesc un timp, ceea ce m-a făcut să mă simt și un pic mai relaxat.

Plecând de la clinică, mă uitam în jur de parcă vedeam lumea cu alți ochi. Nu-mi dădusem seama de dimineață, fiindcă fusesem prea stresat, dar era pentru prima dată când ieșeam din casă după ziua în care mă denunțase Moriguchi. Am fost surprins să descopăr că eram în stare să respir aerul ca oricare altă persoană normală. Da, nu puteam să merg la școală, dar aș fi putut să încep să ies iarăși din casă.

Am inspirat adânc, ca și cum încercam să verific dacă chiar ieșisem cu adevărat din mlaștină, măcar un pic – și atunci am văzut cu coada ochiului restaurantul Domino Burger de lângă gară. Nu era locul meu preferat – eu și Watanabe ne petrecuserăm vremea pe acolo în cele câteva zile în care eu crezusem că eram prieteni –, dar în momentul în care mama m-a întrebat dacă voiam să mănânc ceva înainte să mergem acasă, i-am spus că aș fi vrut un hamburger. În primul rând, știam că la Domino Burger se foloseau farfurii de carton și furculițe de plastic, deci existau șanse mai reduse să răspândesc virusul, dar adevăratul motiv era că voiam să-mi dovedesc ceva mie însumi. Știam că nu eram gata să mă întorc la Happy Time, dar dacă reușeam să fac față unui loc ca Domino Burger, mă gândeam că în cele din urmă aveam să reușesc să mă târăsc afară din mlaștină.

Fusesem atât de îngrijorat la gândul că aș fi putut să mor, încât uitasem cu totul de Watanabe – cel puțin până când am văzut sigla Domino Burger. M-am întrebat deodată ce făcea Watanabe. Eram sigur că stătea încuiat în laboratorul lui din casa aceea părăsită, îngrijorat și el că avea să moară, și trebuie să recunosc că ideea m-a făcut să mă simt bine. Primea exact ce merita – la asta mă gândeam în timp ce mușcam din hamburger.

Dar apoi a început să mi se scurgă ceva pe picior.

Lapte! Lapte! Lapte!… Stăteau chiar lângă noi! Moriguchi și fetița ei!

Veneau după mine, să-mi împingă capul la loc în adânc exact atunci când reușisem să ies puțin din mlaștină.

„Opriți-vă! Opriți-vă! Opriți-vă!“

Aveam iarăși capul în noroi. Mă urmăreau ca să se asigure că n-aveam să mai ies niciodată la suprafață. Mâzga îmi intra în gură, alunecându-mi pe gât.

Am alergat la baie și am vomitat, încercând să dau afară noroiul. Și imaginea lui Watanabe odată cu el.

Băiatul se uită pe furiș de după draperii și-și vede musafirii – cam la două luni după răzbunare.

N-am mai reușit să ies din casă după vizita la doctor, dar mă descurc aici. E plăcut și liniștit. Camera mea e cea mai liniștită, din moment ce nu trebuie să mă îngrijorez că o să răspândesc virusul cât timp stau între patru pereți.

Citesc *manga*[4] pe internet aproape în fiecare zi, iar apoi mă gândesc la continuări ale acelor povești și le scriu în caietul pe care mi l-a cumpărat mama. Trebuie să fac o grămadă de curățenie, ceea ce e un chin, dar mă simt mai bine decât să pierd vremea toată ziua.

Apoi au apărut ei. Terada, noul diriginte, și Mizuki. Au zis că mi-au adus copii ale notițelor din clasă, iar mama i-a lăsat să intre și a stat de vorbă cu ei în living. Care este exact sub camera mea. Am putut să aud fiecare cuvânt pe care l-au

spus. Mama a petrecut o grămadă de timp spunându-i lui Terada cât de îngrozitoare era Moriguchi.

Apoi Terada i-a spus mamei că trebuia să lase toate problemele în seama lui. A enunțat asta pe un ton extrem de arogant și m-am gândit că nu mai aveam mult până să încep să țip la el direct prin podea:

„Lăsați-mă în pace!“

Am reușit să-mi țin gura, dar chiar am început să fiu speriat.

Niciodată nu poți să ai încredere în profesori. Ăsta o făcea pe drăguțul și pe prietenosul, dar nu încerca decât să mă atragă înapoi la școală, ca să mă poată ucide copiii. Probabil că Terada fusese elevul lui Moriguchi sau ceva de genul ăsta. Probabil că ea îi era un fel de guru. El se purta ca și cum își făcea griji pentru mine, dar era posibil să vină la noi acasă în scopul de a ne verifica și de a vedea ce făceam, pentru ca apoi să-i poată da raportul lui Moriguchi. Nici măcar în Mizuki nu puteam avea încredere. Umbla un zvon pe la școală cum că ea ar fi fost spioana lui Moriguchi. Poate că fosta mea dirigintă tot nu era satisfăcută; poate că se hotărâse să mă ucidă cât mai repede și toate astea făceau parte din planul ei. Mamei părea să-i placă de Terada. Ce m-aș fi făcut dacă ea îi dădea voie să urce la mine? Probabil că el m-ar fi ucis. Tocmai mi-am dat seama că mama îi înșirase lui Terada toate

lucrurile acelea urâte despre Moriguchi. Dacă el se ducea la aceasta din urmă și-i povestea?

Mama a venit sus, în camera mea, părând foarte mândră de isprăvile ei. Am țipat și am aruncat cu un dicționar în ea. De ce trebuise să-și dea drumul la gură? A părut cu adevărat șocată – probabil fiindcă era pentru prima oară când mă comportam așa. Imediat ce s-a închis ușa, am început din nou să plâng. Dar nu mă puteam gândi la nici o altă metodă de a mă proteja.

Terada și Mizuki vin o dată pe săptămână, îngrozindu-mă la fiecare vizită a lor. Mama nu-i mai lasă să intre în casă, dar nici nu le-a spus să nu mai calce pe aici. Oare cât o să mai dureze asta?

Mi-e teamă să ies din camera mea. Dacă e cineva afară? Moriguchi, Terada sau Mizuki – ori chiar fiorosul ăla de Tokura de la clubul de tenis? Sunt atât de înspăimântat, încât nu pot să fac nimic.

Cu toții vor să mă ucidă.

Dacă află că citesc *manga* pe internet, o să mă ucidă pentru asta. Sunt destul de sigur că Moriguchi știe ce site-uri accesez aproape dinainte să ajung eu la ele. Dacă Terada a lăsat vreun soi de microfon în living și Moriguchi ascultă fiecare cuvânt pe care îl spun? Dacă mă aude spunând că ceva de mâncare e delicios sau că mă distrez făcând un lucru oarecare, o să vrea și mai mult să mă ucidă.

Ei mă urmăresc. Iar eu nu pot să fac nimic. Stau în camera mea și mă holbez la pereții albi, dar imaginea bazinului și a fetiței plutește în fața mea. Vreau să mă uit în altă parte, dar cumva știu că n-am voie.

Moriguchi m-a blestemat.

Mi-am petrecut toată ziua holbându-mă la perete. Nu știu cât e ceasul, ce zi e. Nu pot simți gustul mâncării. Mi-e frică de moarte, dar nu prea mai simt că trăiesc cu adevărat. Poate că nici nu trăiesc.

Pentru prima oară după multe zile, m-am văzut în oglindă. Arăt nefericit și murdar, dar cumva am reușit să văd semne de viață. Mi-a crescut părul. Am unghiile lungi. Pielea îmi e murdară. Dar sunt viu. Am început să plâng – zbier în gura mare.

Sunt viu! Viu! Viu!

Am dovada – părul și unghiile lungi, murdăria de pe piele. Părul îmi acoperă ochii și urechile și îmi ascunde fața; mă protejează și mă anunță că sunt încă viu.

Băiatul contemplă lucrul acela negru – cam la patru luni de la răzbunare.

M-am trezit dintr-un somn adânc, ca și cum m-aș fi târât în sfârșit afară dintr-un loc în care mă scufundasem, și am găsit niște chestii negre înșirate pe perna mea.

Ce s-o fl întâmplat?

Am clătinat din cap ca să mă dezmeticesc, iar apoi am luat una dintre chestiile cele negre, dar

mi s-a dizolvat în mână. Începând să intru în panică, mi-am dus mâinile la cap și mi-am pipăit urechile.

Acolo, pe pat, era părul meu! Părul meu! Părul meu! Părul meu! Viața! Viața!

Noroiul de pe fundul mlaștinii a început să se dizolve, iar eu am început să mă afund din nou. Noroiul a început să mi se scurgă în nas și în urechi. Nu pot să respir…

Moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte…

Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor!…

Nu! Nu! Mi-e frică, frică, frică, frică, frică, frică, frică…

Ajutor! Să mă ajute cineva!

Dar eram treaz și eram în camera mea, chiar dacă fusese cumva murdărită, și încă respiram. Încă îmi puteam mișca mâinile și picioarele. Eram viu. Sau nu eram?

Am ieșit din cameră și m-am dus la parter. Mama adormise cu capul pe biroul ei. Asta era casa mea, da, da. M-am dus la baie și m-am uitat în oglindă.

Bineînțeles că nu eram mort – cum aș fi putut să fiu, când încă mai aveam ceva păr?

Am scos din sertar mașina de tuns electrică. Mama m-a tuns cu ea până când am intrat la gimnaziu. Am pornit-o și a început să se audă un zumzet încet, plăcut. Mi-am trecut mașina peste frunte, după care un cocoloș murdar de păr mi-a căzut la picioare – și am simțit cum, odată cu el, dispărea o parte din mine. Deci asta era? Dovada vieții era frica de moarte. Apoi nu mai aveam decât o singură cale să mă tărăsc afară din mlaștină…

Apăsând mai tare, am trecut cu mașina de tuns peste tot capul. Odată cu zumzetul, simțeam cum îmi erau îndepărtate bucăți din viață.

După ce am terminat cu părul, mi-am tăiat unghiile. Apoi am făcut un duș și am scăpat de toată murdăria. Am săpunit buretele și am frecat iar și iar, văzând cum murdăria cădea în fulgi, precum cocoloașele de praf de pe pământuful cu care se făcea curățenie. Dovada vieții s-a dus învârtindu-se prin scurgerea de la cadă.

Deci de ce mai eram încă viu?

Nu puteam să înțeleg. Înlăturasem până și ultima urmă de dovadă – proba existenței mele – și totuși încă mai respiram. Apoi mi-am amintit de un videoclip pe care l-am văzut cu câteva luni în urmă.

Acum am înțeles. Mă transformasem în zombi. Puteai să mă ucizi iar și iar, că eu tot nu muream. Dar, chiar mai bine de-atât, sângele meu era o armă biologică. Poate că ar fi fost

amuzant să-i transform în zombi pe toți cei din oraș.

M-am hotărât să ies din casă și să ating tot ce era pe rafturi la magazin – iar mulțumită lamei din buzunarul meu, tot ceea ce atingeam avea să fie pătat cu sânge roșu, lipicios.

Misiune îndeplinită! Arma biologică a fost detonată.

M-am învârtit, trecându-mi mâna peste toate gustările, găluștile de orez și sticlele cu suc, ca și cum le ștampilam.

Voiam ca toată lumea să simtă frica pe care o simțeam eu.

M-a bătut cineva pe umăr – un puști cu părul blond, decolorat, care probabil că lucra aici cu jumătate de normă. S-a holbat la mâna mea, iar pe față i-a apărut acea expresie scârbită. Îmi curgea sânge din palmă acolo unde mă tăiasem... pic, pic, pic... curgea frumos și roșu.

Înainte nu durea, dar acum, când mă uit țintă la tăietură, o simt pulsând. Așa că am pus mâna pe o cutie cu bandaje de pe raft și m-am pansat.

A venit mama să mă ia. S-a înclinat și s-a scuzat o grămadă la managerul magazinului și la vânzător. Apoi a cumpărat toate lucrurile pe care le umplusem de sânge.

Soarele era încă jos pe cer atunci când am pornit spre casă, dar lumina puternic și parcă mă străpungea direct. În timp ce mergeam, trăgând cu coada ochiului și frecându-mi pleoapele, cumva a încetat să-mi mai pese de frica de

moarte sau de dovada vieții. Îmi pulsa mâna și îmi era foame.

Și eram foarte, foarte obosit.

M-am uitat la mama, care mergea alături de mine. Nu se machiase și era îmbrăcată în aceleași haine pe care le purtase cu o seară în urmă. Ori de câte ori venea la școală de Ziua Părinților, era mereu îngrijorată, fiind mai în vârstă decât celelalte mame. Dar pe mine nu m-a deranjat niciodată asta, întrucât ea era mai drăguță decât toate celelalte mame. Însă acum o vedeam pentru prima oară ieșind din casă nemachiată și nu putea nici măcar să-și șteargă picătura de sudoare care-i picura de pe nas, pentru că avea mâinile ocupate cu sacoșele pline cu toate lucrurile pe care le atinsesem eu în magazin. A trebuit să strâng tare din pleoape ca să nu încep să plâng.

Bănuiam că o judecasem greșit. Crezusem că n-avea să fie în stare să iubească un copil care nu se ridica la nivelul așteptărilor ei, al idealurilor ei înalte. Dar mă înșelasem. Mama era de partea mea chiar și acum, când eram un zombi.

M-am hotârât să-i spun totul și s-o conving să mă dea pe mâna poliției. Dacă m-ar fi așteptat până când ieșeam din închisoare, eram destul de sigur că puteam să fac față pedepsei. Dacă era în stare să mă accepte chiar și fiind un criminal, atunci poate că aveam să reușesc s-o iau de la capăt.

Dar nu știam cum să-i spun toate astea. Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să-i spun pur și simplu adevărul, dar încă mai eram puțintel speriat la gândul că ea ar fi putut să renunțe la mine după ce ar fi aflat.

Dar pe cine păcăleam?

După ce m-am hotărât să-i fac mărturisiri, am vrut doar să-mi las o portiță de scăpare, drept pentru care am decis să-i spun ce făcusem, dar în același timp să continui să mă prefac că eram un zombi în timp ce îi povesteam.

În timp ce îi explicam ce-mi făcuse Moriguchi – laptele cu SIDA –, am înțeles deodată ceva foarte important: că nu știam dacă eram infectat ori nu. Sau, în cazul în care eram infectat, nu știam dacă aveam sau nu boala. De ce îmi fusese atât de groază, mai exact, în tot acest timp?

Am văzut apa din mlaștină limpezindu-se în fața ochilor mei.

M-am simțit liber dintr-odată și poate că de aceea am fost în stare să-i spun mamei că eu o ucisesem pe fetița lui Moriguchi – că voisem s-o ucid. Felul în care mă simțisem în ziua aceea lângă bazin – sentimentul că eram mai bun decât Watanabe, mai bun decât oricine – mi-a revenit în timp ce vorbeam.

După ce mi-am terminat mărturisirea, mi-am dat seama că mama era destul de șocată. Speram ca ea să fie de acord să mă predau poliției, dar s-a mulțumit să rămână încremenită locului. Pe de

altă parte, nici n-a țipat și nu m-a împins la o parte. N-a renunțat la mine, iar asta m-a făcut mai fericit decât orice altceva.

Dar apoi a început să mă întrebe de ce o aruncasem pe fetiță în bazin, adăugând:

– Pentru că erai speriat, nu-i așa?

Cred că a zis asta de zece ori. Voiam să-i spun că o făcusem pentru că Watanabe nu fusese în stare s-o facă – el fiind genul de copil pe care ea și-l dorise tot timpul. *Eu* reușisem acolo unde el dăduse greș. Dar n-am putut să-i spun asta mamei.

Nu voiam s-o supăr și mai tare, așa că am continuat să-i zic că eram gata să merg la poliție.

Au apărut iarăși. Terada și Mizuki. Dar acum nu mă mai sperie. Lasă-i să vină.

Dar apoi Terada a început să zbiere în fața ușii:

– Naoki! Dacă ești acolo, ascultă-mă!

Așa că m-am așezat în dreptul ferestrei și l-am ascultat. În acel moment, nu mă interesau spusele lui.

– Nu ești singurul care a avut un semestru greu. Unii dintre colegii tăi l-au agresat pe Shūya. A fost un lucru destul de urât!

Ce?! Watanabe fusese la școală în tot acest timp? Și încă mai trăia? Terada spunea că fusese pedepsit de copii, dar că aceștia încetaseră acum.

Apoi n-am mai ascultat. În schimb, mi-am amintit ce mi-a spus Watanabe la piscină:

„N-am fost prieteni niciodată. Oricum, nu suport copiii ca tine – buni de nimic, dar plini

de ei. În comparație cu un geniu ca mine, ești un ratat complet!“

Și puteam efectiv să-l aud râzând de mine acum, știind că eram un *hikikomori*.

M-am ascuns în pat ca într-o vizuină. Camera era întunecată, iar eu scrâșneam din dinți. Știam că eram extrem de furios, dar habar n-aveam ce să fac în privința asta. Totul era din vina lui Watanabe, dar el fusese la școală ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. M-am simțit precum ratatul cel mai mare de pe fața pământului.

Chiar dacă mama nu voia să meargă cu mine, a doua zi aveam să mă duc la poliție și să fac mărturisiri. Complete. Era posibil ca Watanabe să scape mai ușor decât mine, dar cel puțin avea să știe că eu fusesem cel care o ucisese pe Manami și că o făcusem din proprie voință. Asta avea să-i vină de hac lui Watanabe. Mi-ar fi plăcut să-i văd fața în momentul în care auzea ce anume mărturisisem. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo, ca să pot să râd cu poftă.

Am auzit pe cineva urcând scările. Probabil că era mama și cu siguranță că venea să-mi spună că era pregătită să mergem la poliție a doua zi. Eram atât de fericit, încât am ieșit pe hol, ca s-o întâmpin. Dar…

În clipa în care a ajuns în capul scărilor, am putut să văd ce avea în mână. Un cuțit de bucătărie.

Ce voia?

– Ce faci? am întrebat-o. Nu mergem la poliție?

– Nu, Naoki, mi-a răspuns ea. Asta n-ar schimba nimic. Asta nu mi l-ar aduce înapoi pe scumpul meu Naoki.

Plângea cu sughițuri.

– Ai de gând să mă omori?

– Vreau să mergi cu mine ca să-i vedem pe bunica și pe bunicul.

– Vrei să mă trimiți doar pe mine!

– Nu, merg și eu!

M-a îmbrățișat și, pentru prima dată, mi-am dat seama că eram mai înalt decât ea. Deodată m-am simțit complet împăcat și am știut că era în regulă să mor dacă murea și ea odată cu mine.

Mama a fost singura care a înțeles vreodată.

– Naoki, scumpul meu fiu, iartă-mă! E vina mea că ești așa cum ești. Îmi pare rău că n-am fost o mamă mai bună. Îmi pare rău că ți-am ratat educația.

„Îmi pare rău că ți-am ratat educația".

Am ratat. Ratat. Ratare. Ratare, ratare, ratare, ratare, ratare, ratare, ratare, ratare, ratare…

Mi-a dat drumul și m-a mângâiat pe cap. A fost mereu atât de bună cu mine, mângâindu-mă și răsfățându-mă! Acum avea pe față o expresie plină de milă.

– Îmi pare rău că te-am făcut să eșuezi, mi-a spus ea.

„Încetează! Încetează! Încetează! *Nu* sunt un ratat. *N-am eșuat!*"

Ceva fierbinte mi-a împroșcat fața.

Sânge, sânge, sânge. Sângele mamei. Oare eu am înjunghiat-o?

Trupul ei părea slab și fragil atunci când s-a prăbușit pe scară.

„Mamă, stai! Nu mă părăsi! Mamă! Mamă! Mamă!

… Ia-mă cu tine."

În punctul ăsta, imaginile care joacă pe pereți se opresc de fiecare dată. Dar cine e băiatul tâmpit care tot apare aici? Și de ce știu exact ce gândește?

Iar apoi mai e și fata aceea care spune că e sora mea. Ea m-a strigat de dincolo de ușă.

– Naoki, n-ai făcut nimic! A fost doar un vis urât! mi-a spus ea.

Mi-a spus „Naoki". Nu-mi place să mi se spună la fel ca idiotului de băiat din filmul de pe perete. Dar dacă băiatul acela sunt chiar eu, atunci „visul urât" e însuși filmul.

Iar dacă toate cele de până acum au fost un vis, asta ce e?

O, dacă aș putea să mă trezesc, să mănânc un pic din omleta cu șuncă a mamei și apoi să mă duc la școală!

5.
CREDINCIOSUL

TESTAMENTUL ȘI ULTIMELE MELE DORINȚE

Știu că probabil astfel de vorbe sunt un mod sinistru în care un băiat de clasa a opta să-și înceapă testamentul, dar trebuie să spun că fericirea e la fel de fragilă și de trecătoare ca un balon de săpun.

Singura persoană pe care am iubit-o pe lume a murit, iar apoi, în noaptea aceea, am intrat în baie și mi-am dat seama că nu mai aveam șampon. Cam așa e viața. Dar după ce am turnat puțină apă în sticla goală și am agitat-o, aceasta s-a umplut de bule mici.

Atunci am avut o revelație: ăsta eram eu. Apă până la ultimele fărâme de fericire, pe care le transformă în bule ca să umple golurile. S-ar putea ca asta să nu fie mai mult decât o iluzie, dar tot e mai bine decât golul.

*

Am pus o bombă la școală azi, 31 august.

E programată să se detoneze atunci când apăs pe butonul *Trimite* al telefonului meu. Am luat un alt telefon, cu un alt număr, și l-am încorporat în bombă ca declanșator. Atunci când sună, vibrația declanșează explozia. Așa că de fapt o poți declanșa de pe orice telefon, dacă știi numărul – sau chiar dacă formezi greșit, ai cam cinci secunde și apoi... BUUUM!

Bomba e sub podiumul scenei din sala de sport.

Mâine e o adunare a întregii școli, care marchează finalul celui de-al doilea semestru; o să se anunțe că un eseu scris de mine a luat locul întâi într-o competiție regională. Dirigintele meu, Terada, mi-a spus ieri care se presupune că ar trebui să fie programul.

Eu urc pe scenă ca să primesc o diplomă și apoi urc pe podium ca să citesc eseul. Dar îi așteaptă o surpriză. În loc de eseu, le spun câteva cuvinte de rămas-bun, după care detonez bomba…

O să fiu pulverizat complet și o să-i iau cu mine pe toți idioții ăștia.

N-a mai existat o asemenea infracțiune juvenilă până acum și pun pariu că televiziunile și ziarele o să devoreze povestea. Mă întreb ce o să spună despre mine. Bănuiesc că o să vorbească despre „demonii mei interiori“ și o să utilizeze toate clișeele obișnuite; dar chiar dacă descrierile din media sunt complet nerealiste, sper ca website-ul ăsta, ceea ce scriu aici, să iasă la lumină așa cum e. Singurul meu regret e că ziarele n-o să-mi publice numele real, pentru că sunt minor.

Dar mă întreb ce vrea publicul să știe cu adevărat despre un criminal. Mediul din care provine sau problemele lui psihologice ascunse? Sau poate motivul pentru care a comis

infracțiunea? Ei, bine, dacă asta își doresc oamenii să afle, cu asta o să încep și aici.

Înțeleg de ce asasinatul e considerat infracțiune. Dar nu înțeleg neapărat de ce ar fi efectiv ceva rău. Ființa omenească e doar una dintr-un număr infinit de entități, vii sau nu, care există pe pământ. Dacă obținerea unui avantaj oarecare pentru o ființă necesită eliminarea alteia, atunci așa să fie.

Dar credința asta nu m-a împiedicat să scriu un eseu despre sensul vieții, care a fost mai bun decât al oricui altcuiva din clasă – mai bun decât al oricărui alt puști de gimnaziu din regiune. Am început prin a cita din *Crimă și pedeapsă* de Dostoievski: *Oamenii excepționali au dreptul să încalce morala convențională ca să aducă ceva nou pe lume*. Dar am argumentat contra acelei idei, susținând că viața e prețioasă și că asasinatul nu poate avea justificare sub nici o formă. Chiar am simplificat argumentația, ca să sune ca venind din partea unui puști de gimnaziu. Toată chestia mi-a luat mai puțin de o jumătate de oră.

Dar care e ideea, de fapt? Genul ăsta de moralitate convențională nu e nimic altceva decât o lecție predată la școală.

Bănuiesc că există oameni cu aversiune instinctivă față de crimă. Dar într-o țară ca Japonia, unde religia n-are mare importanță, bănuiesc că majoritatea oamenilor au fost învățați să prețuiască viața mai mult decât orice altceva. Și totuși, aceiași oameni susțin pedeapsa

cu moartea în cazul unor crime deosebit de brutale – fără să vadă lipsa de consistență a propriei poziții.

Totuși, în foarte rare ocazii, cineva o să iasă în față ca să contrazică logica asta și să susțină că viața unui criminal e la fel de prețioasă ca a oricui altcuiva, indiferent de rang sau de poziție socială. Dar ce fel de educație generează genul ăsta de simțire? Bânuiesc că provine dintr-o copilărie în care cineva ți-a șoptit la ureche basme despre „valoarea neprețuită a vieții" în fiecare seară, înainte să adormi (dacă există asemenea basme). Și dacă așa stau lucrurile, bănuiesc că pot înțelege de ce ai ajuns să ai o asemenea atitudine – chiar dacă aceasta diferă complet de propriile mele sentimente.

Pentru că, vedeți voi, mama mea nu mi-a spus nici măcar o dată un basm. Mă ducea la culcare, dar în loc să-mi spună povești, vorbea despre ingineria electrică, curent, voltaj, Legea lui Ohm, Legea lui Kirchhoff, Teorema lui Thévenin, Teorema lui Norton... Visul meu era să devin inventator, să creez o mașinărie care să facă ceva nou – să extragă celulele cancerigene, orice. Așa se terminau mereu poveștile pe care mi le spunea mama.

Valorile noastre sunt determinate de mediul în care creștem; și învățăm să-i judecăm pe alții pe baza unui standard care ne e impus de către prima persoană cu care intrăm în contact – care, în majoritatea cazurilor, e mama noastră. Deci,

de exemplu, o persoană care a fost crescută de o mamă crudă poate considera bună o altă persoană – să-i spunem „A“ –, dar cineva crescut de o mamă foarte blândă poate considera că A e o persoană crudă.

În orice caz, mama mi-a servit mereu drept bază în a-i judeca pe alții, și n-am cunoscut niciodată pe cineva la fel de excepțional ca ea. Ceea ce înseamnă că n-aș avea nici un fel de regret la moartea oricărei persoane din jurul meu. Din nefericire, asta îl include și pe tata. E drăguț și vesel – ceea ce e bine pentru un patron de atelier de reparații ale produselor electronice dintr-un orășel –, dar cam asta-i tot. Nu-l urăsc, dar nu cred că are importanță dacă trăiește sau moare.

Chiar și cea mai inteligentă persoană poate trece printr-o perioadă nefastă a vieții, printr-un moment în care, fără vina ei, are ghinionul să fie trasă pe sfoară de altcineva. Mama mea era în mijlocul unei asemenea perioade de slăbiciune atunci când l-a cunoscut pe tatăl meu.

Locuise în străinătate și se întorsese să facă un doctorat în inginerie electrică la o universitate de prestigiu, dar a dat peste o dificultate în cercetarea ei exact în momentul în care se apropia de stadiile finale. Cam în aceeași perioadă, a fost implicată și într-un accident.

Luase un autobuz de noapte spre casă, întorcându-se de la o conferință care avusese loc la universitatea noastră locală, când șoferul a

adormit la volan și a intrat într-un dig. Au fost vreo doisprezece morți și mult mai mulți răniți. Mama a fost aruncată din autobuz și a suferit o contuzie craniană majoră. A fost urcată în prima ambulanță care a ajuns la locul accidentului, iar pacientul de pe cealaltă targă s-a dovedit a fi cel care avea să devină tatăl meu. El era pe drum spre nunta unui coleg de facultate.

S-au căsătorit la scurt timp după aceea și m-au avut pe mine. Sau poate că a fost invers. După ce și-a finalizat studiile doctorale, mama a abandonat cercetarea, și-a ignorat geniul și a venit să trăiască în orașul ăsta lipsit de perspective.

Timpul pe care l-a petrecut aici ar putea fi considerat o formă de reabilitare. Își ducea zilele într-un colț al atelierului de reparații ale produselor electronice al tatei – într-o zonă comercială amărâtă, de la marginea orașului – găsind metode să-i explice băiețelului ei mici fragmente din ceea ce știa. Într-o zi desfăcea capacul unui ceas deșteptător, iar a doua zi demonta complet un televizor – în tot acest timp, explicându-mi că lucrurile care puteau fi descoperite în viitor n-aveau limite.

– Ești un băiat foarte deștept, Shūya! Mă bazez pe tine să realizezi toate lucrurile pe care eu n-am fost în stare să le realizez.

Îmi spunea asta adesea, în timp ce căuta metode să-i explice proiectul ei de cercetare abandonat unui copil care abia era în școala

primară – și poate că a avut și o străfulgerare de inspirație tot repetând detaliile. În orice caz, a scris o nouă lucrare academică fără să-i spună tatălui meu și s-a înscris cu ea la o conferință din Statele Unite. Asta s-a întâmplat pe vremea când eu aveam nouă ani.

La scurt timp după aceea, un profesor de la vechiul ei laborator de cercetare a venit s-o convingă să se întoarcă la universitate. Le-am auzit conversația din camera alăturată și îmi amintesc că eram atât de fericit că venise cineva care o înțelegea și o prețuia pe mama, încât n-am fost deosebit de îngrijorat că avea să plece.

Dar ea l-a refuzat. A spus că ar fi mers dacă era singură, dar că acum era mamă și că nu-și putea abandona copilul ca să se întoarcă în cercetare.

A fost un șoc să-mi dau seama că eu eram motivul refuzului ei. O trăgeam în jos. Nu doar că eram un copil fără valoare, dar îi și refuzam afirmarea propriei valori tocmai persoanei pe care o iubeam cel mai mult.

Atunci când oamenii vorbesc despre „regrete care te copleșesc", o astfel de expresie e, de obicei, doar o figură de stil, dar cred că mama mea exact asta a trăit. Toate sentimentele pe care și le reprimase au ieșit la suprafață și s-au îndreptat împotriva mea.

– Dacă nu erai tu...! îmi spunea ea în momentul în care începea să mă bată, lucru care se întâmpla aproape în fiecare zi.

Nici nu prea avea nevoie de vreo scuză – nu-mi mâncasem toate legumele, greșisem o problemă la o lucrare de control, trântisem ușa... În cele din urmă, simpla mea existență i-a devenit insuportabilă. Dar de fiecare dată când mă lovea, simțeam că un gol se deschidea din ce în ce mai tare înlăuntrul meu.

Nu mi-a trecut prin minte să-i spun tatei ce-mi făcea ea. După cum am spus deja, nu-l uram, dar mă resemnasem cu decizia mamei și, cu cât îl păcăleam prefăcându-mă că nu se întâmpla nimic, cu atât ajungeam să mă simt superior lui.

Pe de altă parte, indiferent de cât de umflați erau obrajii mei sau de câte vânătăi aveam pe brațe și pe picioare, nu simțeam nici o urmă de ură față de mama. Dacă se întâmpla să aibă o ieșire extrem de violentă în timpul zilei, seara venea mereu în camera mea și mă mângâia pe cap, în timp ce eu mă prefăceam că dormeam. Avea ochii înlăcrimați în timp ce-mi șoptea că îi părea rău. Cum aș fi putut s-o urăsc?

După ce pleca din cameră, plângeam până când adormeam, cu fața afundată în pernă ca să-mi înăbuș suspinele. Era prea dureros să-mi dau seama că singura persoană pe care o iubeam pe lume suferea exact la fel ca urmare a existenței mele.

În perioada aceea am început să mă gândesc la moarte.

Dacă aș fi murit, mama ar fi putut să-și demonstreze geniul și să-și împlinească, în

sfârșit, visul. A început să-mi treacă prin cap fiecare scenariu de sinucidere cu putință. Să mă arunc în fața unui camion care trecea pe autostradă. Să sar de pe acoperișul școlii generale. Să mă înjunghii în inimă. Dar toate astea mi se păreau urâte și neatrăgătoare. Mi-am amintit cum murise bunica la spital, cu un an înainte, aproape ca și cum ar fi adormit, și am început să-mi doresc să iau vreo boală.

În timp ce eu încercam cu disperare să găsesc o modalitate prin care să mor, părinții mei și-au finalizat divorțul. Aveam zece ani. Tatăl meu înțelesese în sfârșit că mama mă abuza. Mi se pare că i-a spus unul dintre ceilalți patroni de la atelier. Mama nu s-a apărat deloc, spunând că avea să se mute imediat ce se termina divorțul. Am înțeles că nu puteam să merg cu ea și am plâns de parcă trupul mi-ar fi fost rupt în bucăți, iar după ce m-am oprit, eram, în sfârșit, gol pe dinăuntru.

Din momentul în care părinții mei au hotărât să divorțeze, mama n-a mai dat niciodată în mine. Dimpotrivă, și-a luat obiceiul să mă mângâie cu blândețe pe obraz sau pe frunte în diferite momente ale zilei. Îmi gătea toate mâncărurile mele preferate – rulouri cu varză, cartofi gratinați, omlete cu orez –, iar geniul îi ieșea la iveală și în bucătărie. Mâncărurile ei erau mai bune decât cele ale oricărui restaurant.

În ziua de dinaintea plecării ei, am ieșit împreună în oraș pentru ultima oară. M-a

întrebat unde voiam să mergem, dar un șuvoi de lacrimi m-a împiedicat să răspund. În cele din urmă ne-am dus la un mall nou, numit Happy Town, care tocmai se deschisese lângă autostradă.

Mi-a cumpărat câteva zeci de cărți și cel mai recent player pentru jocuri. M-a lăsat să-mi aleg toate jocurile pentru playerul pe care mi-l dorisem, sperând, poate, ca ele să mă ajute să trec peste zilele însingurate care mă așteptau. Dar cărțile le-a ales ea.

– Probabil că sunt cam vechi pentru tine, dar vreau să le citești după ce ajungi la gimnaziu. Fiecare dintre ele a avut un efect foarte puternic asupra mea pe vremea când creșteam. Cu sângele meu curgându-ți prin vene, sunt sigură că astfel de cărți o să fie importante și pentru Shūya al meu!

Dostoievski, Turgheniev, Camus… nici una nu mi se părea foarte interesantă în acel moment, dar nu-mi păsa. Îmi era de ajuns că „îmi curgea sângele ei prin vene".

La ultima noastră cină împreună, am mâncat hamburgeri la un fast-food. Ea îmi propusese să mergem la un restaurant elegant, dar m-am gândit că un loc puternic luminat și insuportabil de gălăgios m-ar fi putut ajuta să nu încep să plâng.

Am solicitat livrarea lucrurilor cumpărate de la mall și am hotărât să mergem acasă pe jos, în ciuda distanței. Mama mi-a ținut mâna în mâna

ei care putea face lucruri atât de extraordinare cu o șurubelniță, sau cu care făcea hamburgeri delicioși, sau cu care mă plesnea fără milă peste față – pentru ca apoi să mă mângâie cu blândețe. Nu știusem până în acel moment cât de multe se puteau comunica prin intermediul mâinilor. Dar îmi atinsesem limita. Lacrimile îmi curgeau tot mai tare cu fiecare pas și mă serveam de mâna liberă ca să mi le șterg.

– Shūya, știi că a trebuit să promit că n-o să vin să te văd, că n-o să te sun, că nici măcar n-o să-ți scriu. Dar o să mă gândesc tot timpul la tine. Chiar dacă o să fim despărțiți, tu o să fii mereu singurul, unicul meu copil. Dacă ți se întâmplă ceva, o să uit de promisiuni și o să alerg ca să te regăsesc. Și, Shūya, sper că n-o să mă uiți…

Plângea și ea.

– Chiar o să vii?

În loc să-mi răspundă, s-a oprit și m-a strâns în brațe. Acela a fost ultimul moment de fericire pentru fiul ei cel golit de sentimente.

Tata s-a recăsătorit în anul următor. Împlinisem unsprezece ani.

Noua lui soție, pe care o cunoștea de când era elev de gimnaziu, e destul drăguță, dar și incredibil de proastă. Iat-o măritându-se cu patronul unui atelier de reparații ale produselor electronice, iar ea nu făcea nici măcar deosebirea între bateriile AA și AAA.

Cu toate astea, am descoperit că n-o uram cu adevărat. În principal, pentru că nu se prefăcea: era pe deplin conștientă de cât de proastă era. Ori de câte ori nu știa ceva, recunoștea asta pur și simplu. Dacă un client îi punea o întrebare dificilă, o nota cu grijă și îl întreba pe tatăl meu înainte de a reveni telefonic cu răspunsul. Era ceva admirabil în genul ăsta de prostie. Am început să-i spun „doamna Miyuki", iar respectul meu era sincer. Nu i-am răspuns obraznic niciodată, nici n-am tratat-o ca pe mama vitregă cea rea, așa cum fac copiii în serialele alea siropoase de televiziune. Dimpotrivă, eram un fiu vitreg model, care îi găsea pe internet genți de firmă ieftine sau care mergea cu ea și-i căra sacoșele cu târguieli pentru masa de seară.

Nu m-a deranjat nici măcar atunci când a apărut la școală de Ziua Părinților. Nu-i spusesem nimic despre asta, dar probabil că auzise de la alți angajați ai atelierului. În orice caz, iat-o acolo, dichisită, chiar în mijlocul primului rând. Pe când eram la tablă, rezolvând nu știu ce problemă de aritmetică prea dificilă pentru ceilalți copii, mi-a făcut o poză cu telefonul și i-a arătat-o tatei după ce ne-am întors acasă – dar asta nu m-a deranjat. Sincer să fiu, am fost destul de bucuros.

Uneori mergeam toți trei la bowling sau la karaoke și am început să-mi dau seama că încetul cu încetul deveneam la fel de prost ca

ei – și că a fi prost era, de fapt, neobișnuit de plăcut. Chiar începusem să mă gândesc că aș fi putut să fiu fericit dacă n-aș fi fost nimic altceva decât un simplu membru al familiei ăsteia de tonți.

Cam la șase luni după ce tatăl meu s-a căsătorit cu ea, doamna Miyuki a rămas însărcinată. Din moment ce și mama și tatăl erau proști, era destul de evident că și copilul avea să fie la fel. Totuși, o parte din mine era curioasă să vadă ce fel de copil urma să iasă – având în vedere că jumătate din sângele care-i curgea prin vene era înrudit cu mine. La acel moment, ajunsesem deja să simt că nu eram nimic altceva decât un membru fericit al familiei mele de proști. Dar nu după mult timp, mi-am dat seama că eram singurul care simțea asta. Cam cu o lună înainte să-i vină sorocul, în dimineața în care făcuse comandă de pătuț pentru copil, doamna Miyuki m-a anunțat:

– Am discutat cu tatăl tău și am hotărât să-ți facem o cameră de studiu în casa bunicii tale. Cu bebelușul plângând, ți-ar fi greu să te concentrezi asupra temelor. Nu-ți face griji, o să-ți cumpărâm un televizor și un aparat de aer condiționat. O să vezi, o să fie minunat!

Se părea că hotărârea fusese deja luată și că nu mai era loc de discuții. Săptămâna următoare, o camionetă de la atelier a luat toate lucrurile din camera mea și le-a dus la casa veche de pe malul râului. Până la sfârșitul zilei, un pătuț nou-nouț

apăruse în locul luminat de soare de la fereastra fostei mele camere.

Am auzit pocnind o mică bulă.

Aici, în pustietate, nu există școli competitive. Am fost trimis la școala gimnazială din cartier și n-am avut nevoie să învăț pentru examenele de admitere. În privința orelor de curs de la școala primară, indiferent de obiect, fusesem în stare să citesc manualul din scoarță în scoarță – ca să văd ce anume se chinuiau să ne învețe – și să stăpânesc materia aproape imediat. N-aveam ambiții mai mari de atât.

Cu alte cuvinte, nu-mi trebuia o „cameră de studiu". Dar o aveam. Așa că, în scopul de a utiliza eficient spațiul și timpul care mi se puseseră la dispoziție, m-am hotărât să citesc cărțile cumpărate de mama, chiar dacă începeam un pic cam devreme.

N-aveam de unde să știu ce înțelesese mama din *Crimă și pedeapsă* și din *Război și pace*, dar am simțit că propriile mele gânduri în timpul lecturii erau cu siguranță la fel ca ale ei, din moment ce ne curgea același sânge prin vene. Mi-au plăcut la nebunie toate volumele pe care mi le alesese și le-am recitit de mai multe ori. În timp ce citeam, simțeam că îmi petreceam timpul alături de mama, chiar dacă ea era departe, iar astea au fost unele dintre cele câteva momente de fericire pe care le-am trăit în acele vremuri solitare.

Înainte, camera mea de studiu fusese spațiu de depozitare pentru atelierele noastre; pe când stăteam acolo și-mi depănam amintirile despre mama, am început să mă uit în jur – și să descopăr ce colecție de comori aveam la îndemână. Existau acolo aproape toate instrumentele posibile ale electricianului, precum și tot felul de dispozitive electronice defecte sau dezasamblate. Printre ele am găsit un vechi ceas deșteptător, același pe care îl demontase mama ca să-mi arate cum funcționa.

I-am schimbat bateriile, dar tot nu mergea, așa că am hotărât să încerc să-l repar. După ce i-am scos apărătoarea de metal din spate, am văzut că problema nu era decât un contact întrerupt, dar, în timp ce făceam reparația, mi-a venit o idee. Prima mea invenție: ceasul care merge în sens invers și creează iluzia că timpul poate să se scurgă înapoi. Am fixat ceasul la miezul nopții și, din acel moment, am început să numesc camera de studiu „laboratorul meu".

Eram satisfăcut de ceasul care mergea în sens invers, dar el n-a stârnit cine știe ce reacții din partea publicului meu – ce consta în idioții de la mine din clasă, care îmi aduceau filme porno sperând să fiu de acord să înlătur efectul de pixelare de pe părțile obscene. Ei se holbau la ceas fără să-și dea seama că limbile mergeau în sens invers, iar atunci când, în cele din urmă, eram obligat să le spun eu, nu făceau decât să ridice din umeri. „O, ai dreptate!" a fost reacția

cea mai bună pe care am obținut-o de la ei. Unul sau doi au părut un pic mai interesați, dar nici măcar aceștia nu s-au gândit să mă întrebe cum reușisem să fac inversarea. Astfel de idioți cred că lumea se limitează la ceea ce pot ei vedea cu ochii lor. Nu încearcă niciodată să deslușească mecanismele interne ale lucrurilor. De aia sunt idioți – și de aia sunt atât de incredibil de plicticoși.

Atunci când i-am arătat ceasul tatălui meu, el s-a mulțumit să mă întrebe dacă se stricase. Tata era complet absorbit de adorarea noului său născut – care îi semăna perfect – și care era la fel de idiot ca el.

Bietul meu ceas, prima mea invenție, a fost complet neapreciat. Dar ce-ar fi spus mama dacă i l-aș fi arătat? Numai ea ar fi fost în stare să-i înțeleagă geniul și să-mi laude realizarea. Abia mi-am putut stăpâni entuziasmul la gândul ăsta.

Dar cum aș fi putut să i-l arăt? Nu-i cunoșteam adresa, nici numărul de telefon. Singurul lucru pe care îl știam era numele universității la care se presupunea că lucra. Așa că în acel moment am decis că strategia cea mai bună ar fi fost să-mi creez propriul website, pe care l-am denumit *Laboratorul Profesorului Genial*. Dacă mi-aș fi prezentat invențiile acolo, poate că mama le-ar fi văzut și mi-ar fi lăsat un comentariu la un moment dat. Știam că șansele erau mici, dar asta speram în momentul în care

am introdus adresa site-ului meu pe pagina de comentarii a universității, împreună cu mesajul:

> Elev genial de școală elementară, pasionat de ingineria electrică, își prezintă invențiile. Vă rugăm să aruncați o privire!

Dar oricât am așteptat după aceea, n-au apărut nici un fel de comentarii care să pară că ar fi fost ale mamei. Singurii vizitatori ai site-ului erau idioții mei de colegi de clasă, iar după ce ei au dezvăluit faptul că știam cum să înlătur pixelii și să elimin cenzura filmelor porno, numărul de accesări – aparținându-le unor persoane perverse, în mod evident – a început să crească. În doar trei luni, *Laboratorul Profesorului Genial* devenise un loc frecventat de tot felul de idioți ciudați. Am încercat să postez fotografii cu un câine mort pe care îl găsisem lângă râu, în ideea să-i sperii și să-i pun pe fugă, dar asta a părut să le placă și mai mult, iar comentariile au devenit din ce în ce mai ciudate. Totuși, n-am vrut niciodată să închid site-ul de tot, din moment ce mi-aș fi anulat unica șansă de a o contacta pe mama.

Am continuat să lucrez la invenții și după ce am început gimnaziul. Diriginta noastră de la clasa a șaptea s-a dovedit a fi profesoară de științe. Mi-a cam plăcut de ea, în special pentru că era un pic distantă și nu încerca niciodată să fie prea familiară cu elevii ei. Genul ăsta de

atitudine e destul de rar printre profesorii din ziua de azi.

I-am dus una dintre invențiile mele, de care eram destul de mândru – portmoneul cu electroșocuri. Oare cum avea să reacționeze? Eram destul de nerăbdător să văd – dar ceea ce am obținut au fost niște istericale de băbătie.

– De ce te-ai ocupa de ceva atât de periculos? Ce ai de gând să faci cu portmoneul? Vrei să omori animale mici?

Cu siguranță că vreunul dintre idioții de la mine din clasă îi spusese de site-ul meu, dar ea era o idioată și mai mare dacă lua în serios pozele cu câinele. Dezamăgitor – iată singurul mod de a descrie situația.

Totuși, imediat după asta am avut parte de un noroc neașteptat, sub forma Festivalului Național al Științelor pentru Școala Gimnazială. Pe peretele din spate al clasei noastre a apărut un poster care anunța competiția, cu numele și cu titlurile academice ale celor șase membri ai juriului scrise cu litere mici. Unul era un scriitor de science-fiction, altul, un politician foarte cunoscut, dar ceea ce mi-a atras mie atenția a fost numele Yoshikazu Seguchi. De fapt, nu dădeam doi bani pe nume – titlul l-am remarcat. Era prezentat drept *Profesor de Inginerie Electrică al Facultății de Științe și Tehnologie din cadrul Universității K*, unde se spunea că lucra și mama.

Dacă mă înscriam cu o invenție la Festivalul Științelor și o remarca profesorul ăsta, vestea

putea să ajungă și la urechile mamei. Oare avea să fie mirată să-mi audă numele? Oare avea să fie fericită că fiul ei câștigase un premiu folosindu-se de cunoștințele pe care le moștenise de la ea? Și oare avea să fie atât de mișcată încât să-i ofere un cuvânt de felicitare fiului ei pierdut de multă vreme?

După aceea, am fost cuprins de frenezie. Am avut mereu abilitatea de a mă concentra atunci când era nevoie, dar n-am fost atât de preocupat în viața mea de ceva. Mai întâi, am îmbunătățit portmoneul, adăugându-i un mecanism de declanșare. Dar apoi am lucrat la prezentare și la raport, dându-mi seama că, în cazul unui proiect de gimnaziu, era mai probabil ca juriul să se uite cu mai multă atenție la asta decât la invenția propriu-zisă. Oare portmoneul meu avea să fie ignorat, fiind socotit doar un pic peste o glumiță mecanizată? Nu și dacă puteam face eu ceva în privința asta. Am decis să-l declar un dispozitiv antifurt. Am avut grijă ca diagramele și paragrafele cu explicații să fie perfecte, dar am compus *Declarația de intenție* și *Reflecțiile asupra proiectului* în așa fel încât să pară scrise de un elev de gimnaziu. Chiar am scris totul de mână, în loc să printez de pe computer. Produsul finit era perfecțiune tocilărească de clasa a șaptea.

Mai exista încă o mică problemă. Înscrierea avea nevoie de semnătura unui profesor-coordonator, dar Moriguchi îmi spusese deja ce părere avea despre portmoneul inventat de mine.

Probabil că era influențată de ceea ce văzuse pe site-ul meu, fiindcă a părut șocată atunci când m-am dus la ea ca s-o rog să-mi semneze formularul, dar aveam replica pregătită:

– L-am făcut doar în scopuri benefice. Nu vreau decât să protejez lucrurile copiilor. Dar dumneavoastră spuneți că e periculos. De ce să nu lăsăm specialiștii să decidă cine are dreptate?

Până la urmă, Moriguchi a semnat.

După aceea, totul a mers conform planului. În timpul vacanței de vară, portmoneul cu electroșocuri a ajuns la festivalul local de la Nagoya, iar apoi la competiția națională, unde a primit o mențiune onorabilă, echivalentul locului al treilea. La început am fost puțin dezamăgit, dar, în ceea ce privea efectul pe care îl așteptam, locul al treilea s-a dovedit a fi mai bun decât primul: membrii juriului au fost desemnați să comenteze individual fiecare proiect câștigător, iar locul al treilea i-a revenit tocmai profesorului Seguchi, de la universitatea mamei mele.

– Să înțeleg că tu ești Shūya Watanabe? m-a întrebat el venind spre mine, în timp ce eu stăteam liniștit lângă exponatul meu. Chiar e o realizare. Eu nu cred că aș fl fost în stare să construiesc așa ceva. Ți-am citit documentația și văd că ai aplicat o serie de tehnici pe care n-aveai cum să le înveți la gimnaziu. Te-a ajutat profesoara ta să-l faci?

– Nu, m-a ajutat mama, i-am răspuns eu.

– Mama ta? Cu siguranță, ești un băiat norocos! Ei, bine, aștept cu nerăbdare să văd cu ce mai vii pe viitor. Succes!

Îmi folosise numele complet și desigur că o cunoștea pe mama. Soarta mea era în mâinile omului ăstuia. M-am rugat în gând ca, următoarea dată când avea să se întâlnească cu mama mea, profesorul Seguchi să vorbească despre ceea ce văzuse în ziua în care noi doi stătuserăm de vorbă. Sau dacă nu-i spunea nimic mamei, măcar să-i lase un bilețel cu numele câștigătorilor într-un loc în care ea să-l poată găsi.

După întâlnirea cu membrii juriului, am fost intervievat de un reporter de la ziarul nostru local. Era puțin probabil ca mama să dea peste un articol dintr-un ziar publicat într-un orășel departe de locul în care trăia ea, dar poate că, dacă afla de premiu de la Seguchi, avea să intre pe internet și să găsească articolul. Îmi îngăduiam să sper.

Însă chiar în ziua în care mi s-a luat interviul, o fată de clasa a șaptea din nu știu ce oraș amărât a comis o crimă. Incidentul Lunatica. Fata pusese diferite tipuri de otrăvuri în mâncarea familiei sale și apoi scrisese pe blog despre efecte. Trebuie să recunosc că am fost un piculeț impresionat – din când în când, unul dintre idioții ăștia mai are câte o idee interesantă.

Am așteptat toată vacanța de vară, dar n-am auzit nici o vorbă din partea mamei. Din moment ce ea nu-mi știa numărul de mobil, stăteam toată ziua pe la atelier și alergam să răspund la telefon ori de câte ori suna. De când îmi petreceam tot timpul în laborator, Miyuki se obișnuise să nu-i stau pe cap, așa că nu mi s-a părut a fi foarte afectată. Îmi verificam în permanență e-mailul pe computerul de la atelier și, la cel mai mic zgomot, alergam afară, la cutia poștală.

La televizor se difuzau încontinuu reportaje despre Incidentul Lunatica. Mediul familial al fetei, comportamentul ei la școală, notele ei, cluburile în care era înscrisă, hobbyurile ei, cărțile și filmele preferate... dacă era deschis televizorul, detaliile curgeau neîntrerupt.

Oare, în ciuda acelor știri nesfârșite despre Lunatică, mama afiase despre premiul pe care îl obținusem la festival? M-am trezit imaginându-mi că își bea cafeaua împreună cu profesorul Seguchi la cantina universității.

– Era un puști la Festivalul Științelor acum câteva zile... Shūya Watanabe parcă-l chema... care a venit cu o invenție interesantă...

Dar îmi imaginam ceva ridicol. De ce ar fi vorbit ei doi despre mine? Probabil că discutau despre toată treaba asta legată de Lunatica. Pe măsură ce știrile despre crima idioată a fetei ăleia deveneau din ce în ce mai copleșitoare, aveam senzația că bulele pocneau înlăuntrul

meu. Făcusem ceva minunat și mi se tipărise numele în ziar, însă mama mea nu știa. Dar poate dacă făceam ceva oribil, mama avea să alerge la mine și apoi aveam să fim din nou împreună.

Deci cam asta e: „primii mei ani", „nebunia mea ascunsă" și „mobilul" – sau, cel puțin, mobilul primei mele crime.

Infracțiunile, ca orice altceva, au tot felul de forme și de dimensiuni. Furt din magazine, jaf, atac... Dar asemenea mărunțișuri nu-ți aduc decât o predică din partea polițiștilor sau a dirigintelui, iar dacă toți aceștia vor să dea vina pe altcineva, o s-o dea pe tata sau pe Miyuki. Și ce rost ar avea?

Eu disprețuiesc lucrurile fără rost mai mult decât orice pe lume. Dacă ai de gând să comiți o infracțiune, trebuie să fie ceva care îi face pe oameni să vorbească, ceva care provoacă agitație în mass-media – ceea ce înseamnă că nu merge decât o singură infracțiune, și anume crima. Așa că aș putea să fur un cuțit din bucătărie, s-o iau la fugă pe străzi, agitându-l și țipând ca un nebun, iar apoi s-o înjunghii pe doamna care vinde la magazinul alimentar. Asta ar atrage foarte multă atenție, fără îndoială, dar atunci când societatea ar încerca să găsească pe cineva pe care să dea vina, iarăși s-ar ajunge la proasta educație părintească primită de la tatăl meu sau de la Miyuki. La ce ar servi să scrie ziarele despre influența pe care au avut-o ăștia doi

asupra dezvoltării caracterului meu? Ce ar putea fi mai umilitor decât să-l văd pe tatâl meu la televizor, spunând cât de rău îi pare că m-a expediat în camera de studiu în loc să mă țină acasă?

Nu, trebuia să-i fac să dea vina pe mama. Era singura cale prin care puteam să mă asigur că ea ar fi venit să mă vadă. După ce săvârșeam fapta, trebuia să găsesc o metodă prin care să oblig ochii lumii să se întoarcă spre ea. Dar ce aveam noi doi în comun? Geniul, desigur. Așa că infracțiunea mea trebuia să demonstreze cumva inteligența și priceperea pe care le-am moștenit de la ea... ceea ce însemna că scandalul trebuia să implice una dintre invențiile mele.

Ar fl trebuit să născocesc ceva nou? Sau mă puteam folosi de ceva care zăcea pe aici și care ar fi putut să-mi servească drept instrument? Din nou, răspunsul era simplu: portmoneul cu electroșocuri. La ceremonia de premiere, profesorul Seguchi făcuse singur conexiunea necesară.

– Te-a ajutat profesoara ta să-l faci?

– Nu, m-a ajutat mama, îi spusesem eu.

Atunci când se comite un asasinat, o parte a atenției se îndreaptă, în mod natural, spre arma crimei. Cuțitele sau bâtele sunt plictisitoare. Până și cianura de potasiu a Lunaticei poate fi comandată online sau furată de la școală. Cu alte cuvinte, infracțiunea se bazase pe acele

instrumente, fără a lăsa loc demonstrării abilităților ucigașului.

Ce-ar fi spus lumea atunci când și-ar fi dat seama că arma crimei era un obiect pe care-l inventasem chiar eu? Ca să nu mai zic că acesta câștigase și un premiu la Festivalul Național al Științelor pentru Școala Gimnazială, cel mai spectaculos context cu putință? Membrii juriului, care îmi acordaseră premiul, ar fi avut câteva explicații de dat, iar în acel moment Seguchi ar fi putut chiar să menționeze faptul că mama fusese cea care îmi inspirase acea vrăjitorie tehnică.

Dar chiar dacă întregul scenariu era improbabil, eram destul de sigur că tatăl meu ar fi pomenit despre influența mamei dacă i-ar fi trecut prin minte că asta l-ar fi ajutat să evite asumarea responsabilității pentru faptele mele. Totuși, bănuiam că nu era cazul să-mi fac griji într-o astfel de privință. Puteam să fac chiar eu conexiunea. Să le spun că, în loc să-mi citească basme, mama mă învățase inginerie electrică încă de când eram mic.

Îmi puteam imagina exclamațiile pe care le-ar fi stârnit mărturisirea mea. Dar mama ce ar fi avut de spus? M-ar fi asigurat că îi părea rău, așa cum făcuse de atâtea ori, iar apoi m-ar fi luat în brațe. Eram sigur de asta.

Deci acum, după ce mă hotărâsem asupra armei crimei, mai aveam nevoie doar de o victimă. Ca elev de gimnaziu într-un oraș lipsit

de orizonturi, nu ieșeam prea mult în lume. Sferele mele de activitate se limitau la: 1) casă; 2) laboratorul meu; și 3) școală. După cum am spus deja, dacă aș fi comis crima acasă sau la atelierul tatălui meu, chiar servindu-mă de una dintre invențiile mele, vina ar fi căzut mai degrabă asupra tatei decât asupra mamei. Bănuiesc că aș fi putut să-l aleg pe unul dintre copiii care se jucau pe malul râului, lângă laborator, dar de fapt locul avea o reputație proastă și copiii nu veneau prea des prin locul acela, deci n-ar fi fost posibil să pun lucrurile la cale cu atâta atenție pe cât mi-aș fi dorit. Îmi mai rămânea școala. Ceea ce era bine, fiindcă asasinatele din școli primesc mereu foarte multă atenție din partea mass-mediei.

Așadar, cine ar fi trebuit să fie? Adevărul era că nu-mi prea păsa. Nu mă interesau idioții și țărănoii de la mine din clasă – abia dacă le știam numele – și nu credeam că prezența în presă ar fi fost foarte diferită în funcție de statutul victimei: elev sau profesor. Presa ar fi luat-o razna în ambele cazuri.

Elev de gimnaziu își ucide un profesor!

Elev de gimnaziu își ucide un coleg!

Amândouă sunau destul de bine... dar și un pic plictisitor, în același timp.

Gândindu-mă la motivul care putea face pe cineva să dorească să ucidă, la mecanismul care scotea la lumină instinctul criminal, mi-am amintit dintr-odată de puștiul care stătea lângă

mine în clasă și care mâzgălea mereu *Mori! Mori! Mori!* pe caiet. Era o creatură jalnică, atât de nedemn încât îmi venea să mă aplec și să-i spun că el era cel care ar fi trebuit să moară. Dar mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să aflu pe cine o fi vrut să omoare. Poate că ar fi fost bine să-l pun pe el să-mi aleagă victima.

Pe de altă parte, ăsta n-a fost singurul motiv pentru care am ajuns să stau de vorbă cu el. Mai era un element care lipsea din planul meu: un martor. La ce ar fi folosit crima dacă nu-și dădea nimeni seama că eu o comisesem? Și totuși, ar fi fost prea stupid să mă predau. Aveam nevoie de cineva care să mă urmeze de-a lungul întregului plan, de la început și până la sfârșit, și care apoi să facă o relatare completă în fața poliției sau a presei.

Însă n-ar fi trebuit ca acel martor să fie chiar oricine. În primul rând, trebuia să evit un ins cu un simț prea dezvoltat al moralității. Mai trebuia să-l evit și pe prostul care și-ar fi dat drumul la gură imediat ce i-aș fi explicat planul. Și, în sfârșit, aveam nevoie de cineva care să nu se opună categoric crimei.

Dar mai erau și alte aspecte de luat în considerare. Trebuia să evit pe oricine se considera mai fericit decât mine. Unii copii, atunci când văd pe cineva care o duce mai rău decât ei, vor s-o facă pe psihoterapeuții.

„De ce ai vrea să te apuci să ucizi pe cineva? Probabil că ești nefericit într-o privință. Vrei să

vorbim despre asta?“

Ce m-aș fi făcut dacă începea cineva să facă circul ăsta cu mine? Toată psihanaliza unor astfel de băgăcioși e doar un truc – o metodă de a se face să se simtă ei înșiși mai bine.

Din fericire, nu mi-a fost dificil să-mi dau seama care ar fi fost posibilii candidați. O săptămână în care i-am urmărit pe colegii mei mi-a furnizat idei clare cu privire la caracterul fiecăruia dintre ei.

Trebuia să-i evit pe cei complet idioți și pe atârnătorii în căutare de glorie care să se reflecte asupra lor. Apoi erau dobitocii care mă văzuseră decriptând casetele lor cu filme porno, dar care după aceea se purtaseră ca și când puteau face și ei asta oricând. Sau golanii închipuiți, cărora le plăcea să se creadă duri, deși tot ce făcuseră ei mai rău fusese să intre pe site-ul meu și să arunce ocheade drăgăstoase la fotografiile cu animale moarte. Nu puteam să-i permit martorului să se pretindă complicele meu.

Subiectul ideal era un idiot – cu toții toți erau astfel – care să aibă niște resentimente profunde, dar care să fie prea timid ca să le dea frâu liber. Iar Naoki Shitamura se potrivea perfect descrierii.

*

La începutul lui februarie, am reușit să măresc sarcina electrică a portmoneului cu electroșocuri. Venise timpul să-mi pun planul în aplicare.

Nu-i adresasem niciodată mai mult de două vorbe lui Shitamura, dar după ce l-am bătut pe umăr și l-am tămâiat un pic, s-a deschis imediat. Chiar a fost destul de simplu. I-am pomenit de filmele porno și înțelegerea a fost gata.

Dar aproape imediat am început să regret că l-am ales pe Shitamura ca martor. Pentru început, mi-am dat seama repede că n-avea o persoană pe care să dorească s-o ucidă. Era doar nefericit în general și mâzgălea încontinuu *Mori! Mori! Mori!* pentru că vocabularul limitat nu-i oferea alte opțiuni ca să-și exprime sentimentele. Dar dincolo de asta, era pur și simplu deprimant să fii în preajma lui. La școală rămânea destul de tăcut, dar dacă-i dădeai un subiect, trăncănea la nesfârșit.

– Încearcă o prăjitură cu morcovi! O, pun pariu că ești exact ca mine... nu poți să suporți morcovii! Așa și eu. Nu mă ating de ei, îi mănânc doar în prăjiturelele astea. Mama a încercat tot felul de rețete ca să mă facă să mănânc morcovi, dar toate mâncărurile au fost rele la gust. Apoi a venit cu prăjiturelele astea, care chiar nu-s rele deloc... Și vreau să le mănânc... de dragul ei.

Habar n-aveam despre ce vorbea. Era cam straniu ca mama unui băiat de gimnaziu să trimită prăjiturele atunci când fiul ei mergea să se joace acasă la alt copil – de aceea nici nu le atinsesem de la bun început –, dar era încă și mai straniu ca fiul să le ia fără să fie complet

jenat. Mi-a trecut prin cap că ar fi trebuit să-l ucid pur și simplu pe el și să termin cu asta. Totuși, în mijlocul acelor evenimente, am avut o revelație utilă: ființele omenești au o nevoie fundamentală de spațiu personal atât la nivel emoțional, cât și fizic, iar dorința de a nimici o altă viață poate apărea atunci când granițele unui asemenea spațiu îți sunt încălcate.

Dar exact în momentul în care începusem să mă gândesc să-mi caut alt martor, Shitamura a pomenit despre o țintă care nu-mi trecuse nici o clipă prin minte: fetița lui Moriguchi.

Elev de gimnaziu o ucide pe fiica unei profesoare chiar în incinta școlii!

Ar fi fost o premieră, iar televiziunea și ziarele ar fi devorat subiectul. Diriginta care îl abuzase pe elev atunci când acesta îi arătase invenția lui. Aceeași profesoară care îi semnase elevului respectiv formularul de înscriere la Festivalul Științelor. Fetița ei. Nu era rău – pentru un idiot ca Shitamura. El mi-a furnizat chiar și niște informații suplimentare, care puteau fi de folos: fusese la cumpărături la mall și o văzuse pe fetiță rugându-se de Moriguchi să-i cumpere un săculeț în formă de iepure… iar aceasta refuzase s-o facă. Am hotărât să-l păstrez pe Shitamura ca martor.

El s-a entuziasmat foarte tare de plan, despre care credea că avea să se termine cu fetița un pic curentată. A început chiar să adauge detalii – insistând, de exemplu, că scena crimei trebuia

verificată înainte să ne apucăm de treabă. Cu cât îl lăsam să bată câmpii mai mult, cu atât devenea mai dornic să se implice.

– Mă întreb dacă o să plângă! a spus el, cu un rânjet revoltător pe față. Tu ce crezi? O să plângă?

– Mă îndoiesc, i-am răspuns eu.

Pentru că avea să fie moartă. A trebuit să-mi reamintesc asta ca să mă împiedic să râd cu lacrimi văzându-l cum își punea planurile la cale fără să aibă idee despre adevăratul deznodământ. Shitamura n-ar mai fi rânjit în momentul în care ar fi văzut-o pe fetiță moartă, întinsă la picioarele lui, ci ar fi alergat direct acasă, ieșit din minți de spaimă, și i-ar fi spus maică-sii. Da, perfect! Mai ales că mi-am adus aminte că auzisem cum că maică-sa se plângea tot timpul cuiva de ceva. Se părea că, la cea mai mică desconsiderare a fiului ei, se și apuca să-i scrie directorului școlii. Ei, bine, aveam să-i ofer un motiv mult mai serios din care să-și facă griji.

Totul era pregătit.

În după-amiaza cu pricina, am primit un mesaj de la Shitamura, care îmi spunea că-și făcuse recunoașterea, iar apoi m-am îndreptat spre bazin.

Câtă vreme am stat ascunși în vestiar, așteptând-o pe fetiță, el și-a continuat monologul enervant. Urma s-o pună pe maică-sa să ne facă un tort ca să sărbătorim, așa zicea. Ceea ce nu i-am spus a fost că n-aveam să mai

vorbesc niciodată cu el după ce îmi terminam treaba aici, dar cu cât vorbea mai mult, cu atât îmi doream să găsesc o metodă ca să-l rănesc. Însă ce-ar fi putut să fie mai simplu? Trebuia doar să-i spun adevărul.

În timp ce mă bucuram imaginându-mi viitorul apropiat, a sosit victima noastră. Avea patru ani și era o fetiță care părea inteligentă și care semăna mult cu mama ei. S-a uitat cu grijă în jur, dar a mers direct de-a lungul platformei bazinului, până la gardul în spatele căruia stătea câinele. Apoi a scos o bucată de pâine din hanorac și a început să-i dea animalului câte o bucățică.

Îmi imaginasem un copil mai demn de milă, dat fiind faptul că era fiica unei mame singure, dar mi-am dat seama imediat că mă înșelasem. Hanoracul roz pe care-l purta era imprimat cu personajul ei preferat, iepurașul; avea părul aranjat frumos, cu cărare pe mijloc și prins de-o parte și de alta a capului cu elastice decorate cu pompoane. Avea obrăjorii catifelați și albi. În clipa în care i-a zâmbit câinelui, m-am simțit ca și cum aș fi văzut iepurașul cel pufos prinzând viață. În mod evident, fetița aceea era un copil foarte iubit – cel puțin din punctul meu de vedere.

E stânjenitor să recunosc, dar în acel moment îmi invidiam victima. O fetiță care n-ar fi trebuit să fie altceva decât o piesă necesară – un obiect – în planul meu.

Însă am reușit să mă detașez de umilința asta și să ies ca s-o întâlnesc. Shitamura m-a urmat, iar apoi mi-a luat-o înainte.

– Bună! i-a spus el după ce am ajuns lângă ea. Tu ești Manami, nu-i așa? Suntem elevi în clasa mamei tale. Ne-am întâlnit la Happy Town acum câteva zile.

Trecuse la atac și pusese lucrurile în mișcare. Ca să fiu sincer, nu crezusem cu adevărat că avea să fie bun de ceva în stadiul ăsta al jocului, dar el chiar a fost primul care a vorbit. Chiar își gândise bine replica și, de vreme ce singurul lui punct forte era abilitatea de a părea prietenos, ar fi trebuit ca partea asta a planului să iasă bine – dar în cele din urmă s-a dovedit a fi un dezastru.

Vorbind cu fetița, Shitamura avusese exact atitudinea și tonul acelui maestru de ceremonii de mâna a treia care era angajat o dată pe an la petrecerea stradală din cartierul nostru. Poate că i-ar fi mers dacă și-ar fi folosit vocea normală, dar glasul îi sunase precum cel al unui ins care se prefăcea a fi băiatul de treabă din vecini. Acum fetița îl privea cu suspiciune și știam că trebuia să fac ceva, fiindcă altfel întregul plan ar fi fost dat peste cap.

Era rândul meu să vorbesc. De acum încolo, Shitamura putea doar să stea și să se uite.

Am întrebat-o despre câine și i-a apărut un zâmbet larg pe față. Oamenii chiar sunt creaturi simple. Apoi am căutat un moment propice, am

scos la iveală săculețul și i l-am prezentat fetiței ca pe un cadou de la maică-sa:

– Adevărul e că ne-a trimis pe noi să ți-l cumpărăm. Așa că iată-l, un cadou în avans de Sfântul Valentin, din partea mamei tale!

După aceea i-am atârnat săculețul la gât.

– De la mami? a întrebat ea și am văzut că avea zâmbetul cuiva foarte iubit.

Zâmbetul pe care eu mi-l pierdusem pentru totdeauna.

Atunci mi-am dat seama că îmi doream ca ea să moară. Îmi doream să scap de umilința aceea, iar crima care avea să-mi permită asta mi se părea acum chiar și mai prețioasă. Deodată, planul meu părea absolut perfect.

– Da, săculețul e de la mami! i-am spus eu. Ai ciocolată înăuntru. Deschide-l și vezi!

În clipa în care a pus mâna pe fermoar, fetița avea în ochi o privire pe deplin încrezătoare.

S-a auzit un pocnet surd, apoi corpul ei a avut un spasm violent și a căzut pe spate. După aceea, fetița a rămas perfect nemișcată, cu ochii închiși.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici nu apucase să-mi pocnească bula pe dinăuntru.

Fetița murise! Reușisem! Acum urma să vină mama, să mă ia în brațe și să-mi ceară iertare pentru toată durerea pe care mi-o provocase, iar apoi n-avea să mai trebuiască să ne despărțim nîciodată.

Eram gata să izbucnesc în lacrimi, când Shitamura m-a readus la realitate. Se agăța de mine și tremura din tot corpul – ceea ce era complet dezgustător.

– Haide, du-te și povestește-le tuturor despre asta!

Imediat ce am spus lucrul cel mai important, l-am dat la o parte și m-am răsucit pe călcâie ca să plec.

„Nu mai am nimic să-ți spun, dar rolul tău abia acum începe. Ăsta e singurul motiv pentru care am vorbit cu un idiot ca tine, motivul pentru care te-am dus în laboratorul meu și ți-am dat voie să-ți împrăștii peste tot firimiturile nesuferite!“

Dar, întorcând capul, am văzut că Shitamura încă stătea încremenit locului, cu o privire uluită.

– A, era să uit! Nu-ți face griji că o să creadă cineva că ai avut ceva de-a face cu asta. N-am fost prieteni niciodată. Oricum, nu suport copiii ca tine – buni de nimic, dar plini de ei. În comparație cu un geniu ca mine, ești un ratat complet!

Ce i-am zis-o! Era înviorător să spun, în sfârșit, adevărul. M-am întors din nou, iar de data asta am plecat de la bazin fără să mă uit în urmă și m-am dus direct la laborator. Totul mersese conform planului.

Mi-am petrecut noaptea în laborator, așteptând să-mi sune telefonul sau să aud poliția

la interfon, dar în zorii zilei următoare încă nu se întâmplase nimic. Se părea că Shitamura încă nu se dusese la maică-sa smiorcăindu-se – ceea ce nu era deloc surprinzător, fiindcă era încet în toate privințele. Dar cu siguranță că până acum fusese găsit cadavrul.

Nu era vreo știre legată de asta nici la televizor, nici pe internet, așa că am hotărât să trec pe acasă înainte de școală, ca să citesc ziarul de dimineață. Încetasem cu mult timp în urmă să mai iau micul-dejun acolo, dar Miyuki mi-a spus acum că ar fi trebuit să beau măcar un pahar de lapte. L-am dat pe gât și apoi am întins ziarul pe masa din sufragerie. În oricare altă dimineață, aș fi început cu știrile importante, de pe prima pagină, dar acum m-am dus direct la știrile locale.

„O fetiță de patru ani s-a înecat după ce s-a strecurat în perimetrul unui bazin de înot ca să hrânească un câine."

S-a înecat?! Am continuat să citesc articolul, convins că trebuia să fie o greșeală.

„În jurul orei șase și jumătate din după-amiaza zilei de 13, trupul lui Manami Moriguchi (4 ani), fiica lui Yūko Moriguchi, a fost găsit în bazinul de înot al Școlii Gimnaziale Municipale S. Poliția încă investighează cauza decesului, dar se crede că e vorba despre un înec accidental."

Accidental? Și, mai rău de-atât, nici nu era pomenită electrocutarea. Fetița se înecase.

Ce se întâmplase? În timp ce încercam să-mi dau seama, Miyuki a scos un suspin.

– Vai, dar asta e școala ta, nu-i așa? Și Yūko Moriguchi… e profesoara ta. A murit fetița ei!

În timp ce scriu asta acum, mă pot vizualiza în acel moment și îmi amintesc că știam că Miyuki îmi spunea ceva important, dar, cumva, nimic nu ajungea până la mine. Doar îmi dădeam seama încetul cu încetul că Shitamura făcuse cu siguranță ceva și stricase totul. M-am dus în grabă la școală ca să aflu ce se întâmplase de fapt.

Până în acel moment, crezusem că „eșec“ era un cuvânt care n-avea nimic de-a face cu mine sau cu viața mea. Se presupunea că știam cum să-l evit, ceea ce, în principal, însemna să evit să-mi fac de lucru cu idioții. Dar uitasem complet regula asta atunci când îmi alesesem martorul.

Școala fremăta de discuții despre moartea fetiței. Cadavrul fusese descoperit de Hoshino, unul dintre băieții de la noi din clasă, iar el povestea oricui voia să-l asculte cum îl găsise plutind în bazin.

Mi-am spus în sinea mea: „Bazinul n-are nici o treabă cu asta!“

Voiam să le dezvălui idioților ălora că fetița fusese ucisă de invenția premiată a lui Shūya Watanabe… deci, de ce n-am făcut asta?

Răspunsul e simplu. Colegii mei nu credeau absolut deloc că la mijloc fusese o crimă. Cu toții erau convinși că moartea fetiței se datorase unui accident. Planul eșuase total. Nedorind să fie considerat complicele meu, lașul ăla de Shitamura o aruncase pe fetiță în bazin, ca să facă să pară că se înecase.

Eram furios. Dar m-am înfuriat și mai tare în momentul în care el a apărut la școală, desăvârșit de calm, ca și cum n-ar fi făcut nimic – ca și cum nu mi-ar fi distrus planul.

L-am târât pe coridor și i-am cerut o explicație.

– Lasă-mă în pace, mi-a spus el printre dinți. Nu suntem prieteni, ai uitat? Cât despre ziua de ieri… n-am de gând să spun nimănui. Dacă vrei să spui tu, n-ai decât!

Atunci am înțeles că nu aruncase cadavrul în bazin fiindcă fusese speriat; o făcuse intenționat, ca să-mi strice mie planul.

Dar de ce? Răspunsul era simplu: ca să se răzbune pe mine pentru ceea ce-i spusesem înainte să plec. Îl subestimasem. Un șobolan încolțit o să muște pisica, iar toată Japonia era plină de idioți care făceau lucruri inimaginabile doar pentru că îi împinsese cineva prea departe. Cedasem pentru o ciipă în fața emoțiilor proprii și îl provocasem pe idiotul ăsta.

Dar, până la urmă, nici nu conta. Nu pierdusem nimic. Nu se schimbase nimic.

Deocamdată puteam să continui să fiu un elev model, în timp ce mă gândeam la un alt plan.

Ar fi trebuit să se termine aici.

Dar nu s-a terminat. Mama victimei, Moriguchi, a aflat adevărul. Cam după o lună, m-a chemat în laboratorul de științe și mi-a arătat săculețul în formă de iepure, care acum era murdar, dar intact. Invenția mea minunată, arma crimei mele! Până la urmă, reușisem! Îmi venea să strig de bucurie.

I-am mărturisit totul. Dorisem să ucid pe cineva cu invenția mea, ca să atrag atenția mai mult decât Lunatica. Dar Shitamura, martorul meu, își pierduse cumpătul și aruncase cadavrul în bazin. I-am spus lui Moriguchi cât de rău îmi părea că nu aflase nimeni despre toate astea.

Sincer să fiu, am făcut tot ce am putut ca s-o provoc în ziua aceea – atât de mult, încât sunt surprins, privind retrospectiv, că ea nu m-a omorât acolo, pe loc. Dar nu prea aveam de ales. Era singura mea șansă de a-mi smulge victoria din ghearele înfrângerii. Însă ea s-a mulțumit să asculte totul, iar apoi m-a anunțat că n-avea de gând să meargă la poliție. N-avea de gând „să-mi dea satisfacția să joc rolul principal în propriul meu spectacol de groază".

Dar de ce? De ce? De ce toți idioții ăștia insistau să mi se pună în cale? De ce aveam de-a face doar cu piese și cu părți recalcitrante?

Orice motiv o fi avut, Moriguchi a făcut așa cum a spus și a păstrat tăcerea în legătură cu

toată chestiunea.

Apoi, în ultima zi a anului școlar, a anunțat că se retrăgea din învățământ, iar ca mesaj de rămas-bun, a început să explice exact ce se întâmplase cu fiica ei. Nu prea pricepeam de ce le spunea totul acelor idioți în măsura în care nu spusese nimic poliției, dar cel puțin nu era un rămas-bun plicticos. A exagerat pe ici, pe colo, dar în general a transformat totul într-o poveste destul de captivantă.

În timp ce se apropia de dezvăluirea identității ucigașului fiicei sale, ceilalți copii din clasă au început să-și întindă gâturile ca să se uite la mine. Privirile lor m-au umplut de un sentiment de profundă satisfacție. Erau și metode mai proaste de a pune lucrurile în mișcare decât împrăștierea prin școală a zvonului că eram un asasin. Însă apoi unul dintre idioți a întrebat-o de ce nu se adresase autorităților – dacă n-avea să se simtă răspunzătoare în cazul în care A ar fi ucis din nou. Răspunsul ei a venit ca un șoc:

– Înțelegeți greșit problema atunci când vă faceți griji că A o să ucîdă „din nou".

Cunoșteam fiecare amănunt al incidentului, dar trebuie să recunosc că în acel moment habar n-aveam ce voia să spună Moriguchi.

– Am descoperit că portmoneul acela nu putea opri nici măcar inima unui bătrân cu probleme cardiace și nici pe cea a unui copil de patru ani.

În continuare, ea a spus că invenția mea n-a funcționat și că Shitamura a omorât-o pe fetiță

în locul meu. Eu doar o făcusem să leșine; ea murise după ce o aruncase în bazin idiotul ăla, care avusese greșita impresie că trebuia să acopere ceea ce făcuserăm. În clipa aceea, toți ochii din clasă s-au întors spre Shitamura.

Complet umilitor! Nu se putea să fie mai rău de-atât! Îmi venea să-mi mușc limba și să mor chiar acolo. Dar mai era un amănunt în povestea lui Moriguchi – unul deosebit de interesant: amestecase sângele unui bolnav de SIDA în laptele pe care tocmai îl băuserăm eu și Shitamura. Dacă aș fi fost la fel de idiot ca partenerul meu de infracțiuni, aș fi putut să mă ridic din bancă și să strig: „Bravo!“

De când îmi dădusem seama pentru prima dată că o trăgeam înapoi pe mama, mă gândisem la sinucidere de nenumărate ori. Dar eram prea nevârstnic ca să pot găsi metoda corectă să fac așa ceva. Îmi amintesc cum mă rugam încontinuu exact pentru asta: să mă îmbolnăvesc.

Acum dorința îmi fusese îndeplinită – într-o manieră complet neașteptată. Era dincolo de orice mi-aș fi putut imagina, un succes total. Dacă mama ar fi venit în goană ca să-și ajute fiul acuzat de crimă, era și mai probabil să vină la fiul bolnav de SIDA. Chiar dacă suna ca un clișeu, puteam spune că săream în sus de bucurie în sinea mea.

Voiam să alerg imediat la doctor și să primesc o dovadă că eram infectat cu HIV, ca s-o trimit la

universitatea la care lucra mama, dar știam că putea dura până la trei luni ca virusul să-mi apară în organism, așa că trebuia să aștept înainte să mi se recolteze sânge pentru analize.

Oricât ar fi fost de frustrant, era tot ce puteam face. Cu toate astea, nu cred că am cunoscut, de fapt, o perioadă mai liniștită de când a plecat mama. În condiții normale, probabil că tatăl meu n-ar fi fost de acord s-o văd pe mama, dar dacă eram bolnav, n-avea de ales. Era posibil chiar să mi se permită să-mi trăiesc ultimele zile alături de ea.

Perioada de incubație pentru SIDA e de cinci până la zece ani. Am fi putut dezvolta un proiect de cercetare comun la universitatea ei. Ce lucruri minunate ar fi fost posibil să facem noi doi unindu-ne forțele! Apoi, după ce eu aveam să fiu prea bolnav ca să mai continui cercetările, ea avea să mă îngrijească pe patul de moarte.

În timp ce-mi derulam scenariul ăsta în minte, vacanța s-a terminat și a început un nou an școlar. Shitamura n-a apărut la ore, iar restul idioților mă lăsau în pace de frică să nu ia virusul, așa că, în mare, era destul de plăcut.

Totuși, treptat, idioții și-au început campania măruntă de farse tembele. Puneau cutii cu lapte în pupitrul meu sau în pantofar, îmi ascundeau echipamentul pentru ora de sport sau îmi scriau *Mori!* pe manuale. Nu era amuzant, dar trebuie să recunosc că hotărârea lor și inventivitatea așa-ziselor înjosiri aproape că mă

impresionau. La un moment dat, după ce mi-a explodat o cutie cu lapte în bancă, am avut o pornire trecătoare să-i măcelăresc pe toți, dar până și acel incident am putut să-l iert – sau să-l ignor – atunci când mi-am dat seama că nu era decât o chestiune de timp până când aveam să fiu din nou alături de mama.

După ce, în sfârșit, au trecut cele trei luni, m-am dus la o clinică din orașul învecinat ca să mi se ia sânge pentru analize. Apoi, o săptămână mai târziu, am avut o dispută cu clovnii clasei. Sunt idioți, dar până și idioții pot fi periculoși în grup. Imediat după ce s-au terminat orele de curs, m-au atacat pe la spate și mi-au legat mâinile și picioarele cu scotch. Veniseră pregătiți – purtau măști chirurgicale și mănuși de cauciuc, ca să evite să se infecteze.

Am crezut că aveau de gând să mă omoare; în alte condiții, asta nu m-ar fi deranjat. Dar acum nu voiam să mor – cel puțin, nu încă. Nu în momentul în care visul meu era pe cale să se împlinească.

Dacă începeam să plâng și să cerșesc iertare, poate că ei aveau să-mi dea drumul. Dacă mă lăsam în genunchi și-i imploram, poate că reușeam să scap cu viață. Eram atât de decis să trăiesc, încât aș fi suportat orice umilință. Dar s-a dovedit că nici măcar nu eram eu ținta în ziua aceea. Îi interesa șefa clasei, pe care o bănuiau că îi dăduse raportul lui Terada, noul diriginte. Aveau o surpriză special pregătită pentru ea.

Atunci când ea a repetat cu insistență că era nevinovată, i-au cerut să le-o dovedească aruncând cu o cutie de lapte în mine. Cutia m-a lovit în față și a explodat într-un șuvoi magnific – dar șocul mi-a amintit de ceva complet diferit. Am simțit din nou mâna mamei, în toate acele dăți în care mă plesnise. Nu știu ce expresie aveam pe față, dar în clipa aceea privirea mi s-a intersectat cu cea a șefei clasei – Mizuki – și am văzut-o mimând din buze: „Îmi pare rău!"

Cu siguranță că a mai văzut-o cineva, fiindcă au declarat-o vinovată și au condamnat-o imediat: trebuia să mă sărute. Se pare că de asta mă legaseră de la bun început.

După acea confruntare m-am întrebat, în drum spre casă, cum de puteau exista atâția proști pe lume. Dar gândul ăsta mi-a dispărut din minte de îndată ce am ajuns la ușă și am văzut un plic de la clinică în cutia poștală. În sfârșit! Dar, în clipa în care l-am deschis, am simțit cum mă prăbușeam în abis. Era negativ. *Eu* eram HIV-negativ. N-aveam SIDA. Știusem că era posibil să fie așa, deci de ce fusesem atât de sigur că eram pozitiv? Bănuiesc că din cauză că Moriguchi fusese foarte convingătoare în acea ultimă zi de școală.

Am început să regret că mai devreme idioții aceia nu mă omorâseră pur și simplu.

Seara, i-am trimis un mesaj lui Mizuki, rugând-o să ne întâlnim. Am făcut asta fiindcă

nu fusesem în stare să arunc bucata inutilă de hârtie care mă așteptase în cutia poștală. Pentru mine era inutilă, dar putea face diferența dintre viață și moarte în cazul unei fete care fusese obligată să sărute pe cineva despre care ea era convinsă că avea SIDA.

Dar, ca să fiu sincer, la asta m-am gândit mai târziu. Adevărul era că nu voiam să fiu singur, iar Mizuki îmi stârnise interesul – chiar dacă nu prea mult – înainte să se întâmple toate astea. Mă intrigase faptul că o văzusem la farmacie, încercând să cumpere niște produse chimice. Refuzaseră să i le vândă, cu toate că ea spusese că îi trebuiau la vopsit ceva. Mi-am dat seama că puteam face o bombă cu produsele pe care le voia ea și m-am întrebat dacă nu cumva avea în minte același lucru.

Oare dorea moartea cuiva? Dacă da, mi-am imaginat chiar că am fi putut perfecta o înțelegere. Dar după ce a apărut la întâlnirea pe care i-o dădusem și i-am întins rezultatele analizelor mele, reacția lui Mizuki a fost o surpriză.

– Știam! mi-a spus ea.

Dar cum ar fi putut să știe înaintea mea dacă eram sau nu HIV-pozitiv? Poate că voia să spună că citise despre transmiterea virusului și știa că posibilitatea infectării după giumbușlucul lui Moriguchi era extrem de scăzută. Dar, atunci când am dus-o la laborator și ne-am așezat să

stăm de vorbă, Mizuki mi-a dat o cu totul altă explicație.

Se pare că de fapt Moriguchi nu pusese niciodată sânge în cutiile cu lapte. Mizuki rămăsese ultima în clasă în ziua aceea în care Moriguchi ne spusese povestea ei de bun-rămas, și găsise pe etajeră cutia mea și pe cea a lui Shitamura. Le luase acasă și le testase cu niște elemente chimice pe care mi-a spus că reușise să pună mâna. Se pare că eu fusesem tot timpul sub vraja lui Moriguchi... Trăisem într-o fantezie pe care mi-o construisem singur.

Dar de ce-și bătuse Moriguchi capul să spună o minciună atât de complicată? Până la urmă, nici nu ne raportase la poliție, nici nu ne dăduse SIDA. În ce consta, de fapt, răzbunarea ei? Poate că dorise doar să ne tortureze psihologic. Dacă așa era, bănuiesc că se putea spune că, în cazul lui Shitamura, planul i se realizase pe deplin. Am uitat să menționez că el a înjunghiat-o și a ucis-o pe maică-sa, iar apoi a luat-o un pic razna. Se spunea că poliția încă nu reușise să-l interogheze. Dar Moriguchi n-ar fi putut prevedea asta în ziua în care își jucase rolul în fața clasei.

Lucrul care mă surprindea totuși era faptul că un „băiatul mamei" ca Shitamura nu-i spusese niciodată maică-sii că fusese infectat cu HIV. Crezusem că el se dusese direct acasă și că-i spusese, cu ochii în lacrimi, după care merseseră

împreună la clinică în fiecare zi, așteptând rezultatele analizelor.

Dacă Moriguchi pariase pe a-l face să înnebunească în loc să-l ucidă, se poate spune că știuse ce făcea. Dar cum rămânea cu mine? Bănuiesc că era adevărat că Shitamura fusese cel care-i ucisese fetița, dar dacă n-aș fi pus eu planul la cale, copila ar fi fost acum în viață. Nu-mi imaginez că Moriguchi nu m-ar urî la fel de tare ca pe Shitamura. Nici nu pot să cred că a fost atât de inteligentă încât să-și dea seama cât de dezamăgit aveam să fiu aflând că *nu* eram HIV-pozitiv.

În orice caz, orice plan ar fi avut în minte, el a eșuat. O mare plictiseală, ca orice altceva. E plictisitor să continui să trăiești, dar e la fel de plictisitor să te sinucizi.

Mi-am dat seama deodată că aveam nevoie de distracție, de ceva care să mă distragă într-un fel sau altul. Poate că ar fi trebuit să găsesc o metodă să mă răzbun pe toți idioții ăia de la școală. Mai întâi trebuia să mă asigur că ei încă mai credeau că aveam SIDA.

A doua zi, am regizat o reluare a micii drame pe care o puseseră la cale cu privire la mine și la șefa clasei cu o zi în urmă. Am terminat în cinci minute și m-am trezit mulțumindu-i lui Moriguchi pentru darul ei de despărțire.

Deci, poate că în momentul de față vă întrebați de ce am plantat bomba. Vreau să vă previn că nu trebuie să căutați explicații simple și că în

nici un caz n-ar trebui să presupuneți că asta ar fi avut de-a face cu faptul că Mizuki a devenit iubita mea sau că încercam să compensez pierderea dragostei mamei mele.

Ezit să scriu aici despre Mizuki, dar am s-o fac, totuși, ca să evit orice presupuneri inexacte.

E, cu siguranță, destul de deșteaptă și nu e tâmpă, așa cum sunt cele mai multe fete. N-arată în vreun fel special, dar nici nu e nimic în neregulă cu ea. Ceea ce mi-a plăcut la ea – chiar am admirat – e faptul că a reușit să-și păstreze calmul după prestația lui Moriguchi. În timp ce toți ceilalți (și, mi-e rușine să spun, inclusiv eu) i-au înghițit pe nemestecate prostiile, Mizuki a dovedit spirit sceptic de om de știință și a încercat să verifice acele afirmații nebunești. Dar nici după ce a aflat adevărul, nu s-a apucat să li-l spună tuturor. L-a ținut pentru sine. De asta o plăceam.

De fapt, îmi plăcea atât de tare de ea, încât eram dispus să mă cobor până la tactici destul de jalnice ca s-o fac să mă placă și ea pe mine.

– Asta e tot ce mi-am dorit! i-am spus. Să mă remarce și pe mine cineva, atât!

Bineînțeles că nu voisem să mă remarce „cineva". Era vorba de mama. Totuși, acea afirmație a părut să meargă cu Mizuki.

Din nefericire, ea s-a dovedit a fi complet idioată. Sau poate că ar fi mai corect să spun că a fost o proastă.

În vacanța de vară, a venit la laborator zi de zi și, în timp ce eu lucram la noua mea invenție, ea stătea aplecată peste laptop și tasta ceva. Atunci când am întrebat-o ce scria, a refuzat să-mi spună și am lăsat-o în pace. Bănuiesc că era deja iubita mea în acel moment, dar să ascult pe altcineva istorisindu-și micile probleme părea să presupună un deranj mai mare decât ar fi meritat. Într-un târziu, Mizuki mi-a spus că scria ceva ca să se înscrie la un concurs literar. Asta a fost acum o săptămână, în ziua în care a și expediat chestia aceea prin poștă.

I-am spus că am remarcat-o prima dată atunci când am văzut că avea chimicalele acelea. M-am gândit că o interesa știința, ceea ce m-a făcut să-mi doresc s-o cunosc. Însă de îndată ce a auzit asta, a început să-mi explice motivul real pentru care le avea, ca și cum ar fi așteptat în tot acest timp ocazia să-mi împărtășească secretul ei.

N-avea de gând să facă o bombă. Dar nici vreun proiect creativ. Nici n-avea de gând să otrăvească pe cineva. Nici să se sinucidă.

Era pur și simplu obsedată de Lunatica și de ceea ce făcuse aceasta. Atunci când apăruse prima dată știrea, fusese convinsă imediat că fata aceea era alter egoul ei. Chiar și numele constituia o dovadă suficientă, mi-a spus ea: *Luna* înseamnă „lună“, ca și *zuki*, a doua silabă a numelui ei... A bătut mult timp câmpii pe tema asta, dar nimic din ceea ce spunea nu prea avea

sens. Eu n-am zis nimic, iar ea a continuat să vorbească.

Mi-a spus că erau și alte lucruri care dovedeau că ea și Lunatica erau una și aceeași persoană. Atunci când se publicase într-un săptămânal lista chimicalelor pe care le deținea fata aceea, rămăsese cu gura căscată. Erau exact aceleași pe care le colecționase și ea, Mizuki.

Drept să spun, lista fusese deja publicată în perioada în care o zărisem pe Mizuki încercând să cumpere lucrurile acelea de la farmacie. Mi-e greu să-mi dau seama dacă spunea adevărul, dar a afirmat că folosise unul dintre produsele ei chimice ca să testeze laptele din cutii de urme de sânge, așa că măcar se dovediseră bune la ceva.

La un moment dat, din senin, a sugerat să încercăm pe Terada unele produse din stocul ei.

Avea ceva sumbru, în genul personajelor dintr-un serial prost pentru adolescenți (nu că aș fi urmărit vreunul), dar mă îndoiesc că ar fi putut ucide pe cineva. Cu toate astea, atunci când poliția a interogat-o în legătură cu incidentul legat de Shitamura și de maică-sa, Mizuki a dat vina pe Terada pentru întreaga întâmplare – și mi s-a părut că tot n-a fost mulțumită. Dar toată chestia asta mi s-a părut un pic cam mult. Aproape că m-am trezit solidarizându-mă cu tipul ăla, săracul. Fusese destul de ghinionist să preia de la Moriguchi o clasă în care se aflau anumiți copii cu probleme, iar apoi să se lase mânat spre dezastrul Shitamura. Dar atunci când

am întrebat-o ce avea cu Terada, răspunsul ei a fost de neiertat.

– Îl urăsc pentru ce i-a făcut lui Naoki, care a fost primul băiat pe care l-am iubit vreodată. Dar acum îmi place de tine, Shūya.

Mă așeza pe același plan cu Shitamura! Oare putea să existe ceva mai umilitor?

– La naiba! Cât poți să fii de proastă?!

Am crezut că am spus asta în sinea mea, dar se pare că o spusesem cu glas tare. Apoi, din moment ce oricum nu mai conta, mi-am spus tranșant părerea pe care o aveam despre obsesia ei pentru Lunatica. În punctul ăsta, era deja furioasă și m-a acuzat că sufeream de un „complex legat de mamă".

Îi povestisem o bună parte din ce am scris aici, dar n-a fost corect din partea ei să descrie astfel lucrurile. Apoi, după ce am încercat să-i spun asta, a insistat cu punctul ei de vedere.

– Sunt sigură că mama ta te-a iubit, însă a luat o decizie grea ca să-și urmeze visurile și te-a părăsit. Probabil că a avut motivele ei, dar, în final, la asta se reduce totul: ai fost lăsat în urmă. Dar dacă ți-e atât de dor de ea, de ce nu te duci pur și simplu s-o vezi? Tokyo nu-i prea departe și știi unde lucrează. Singurul motiv pentru care continui s-o aștepți e că ești un laș. Ți-e teamă că o să te alunge. Ți-ai dat seama cu mult timp în urmă că nu te mai voia.

Asta a fost prea mult. Nu mă ataca doar pe mine, o ataca pe mama. Fără să-mi dau seama, i-

am cuprins cu mâinile gâtul subțiratic și am strâns-o cât am putut de tare. În sfârșit, m-am trezit dorindu-mi cu adevărat să ucid pe cineva – și n-am mai avut timp să-mi aleg arma. Nu m-a așteptat nimic de cealaltă parte a acelui omor. Cu alte cuvinte, a fost un scop în sine, crima ca răsplată a crimei. Mizuki a murit prea repede ca să-mi pot auzi bula interioară pocnind.

Experiența prin care trecuse Shitamura îmi arătase că nimeni nu acorda prea mare atenție unei crime doar pentru că asasinul era minor. Am hotărât că moartea lui Mizuki nu-mi folosea la nimic și i-am ascuns cadavrul în congelatorul supradimensionat din laborator. Dar n-a venit nimeni s-o caute nici măcar după o întreagă săptămână, așa că am început să-mi dau seama cât era de demnă de milă și m-am gândit s-o iau cu mine a doua zi, când aveam să declanșez bomba. Până la urmă, o fabricasem cu chimicalele ei. Mi le adusese la laborator, pentru că, spusese ea, „păreau să se potrivească cu locul". Totuși, în cele din urmă, a trebuit să renunț la ideea de a o căra la școală. Viața poate fi fragilă precum o bulă de săpun, dar cadavrul ei se transformase într-un bloc de plumb.

Dar, încă o dată, vreau să fie foarte clar. Plantarea bombei n-are absolut nimic de-a face cu faptul că am ucis-o pe șefa clasei.

Acum trei zile am fost la Universitatea K, ca s-o văd pe mama.

Îmi dorisem în tot acest timp ca ea să vină la mine. Dar una dintre condițiile înțelegerii încheiate la divorț fusese să promită că n-avea să mă contacteze și, pentru că era o persoană serioasă, promisiunea asta o ținuse departe de mine în toți acești ani. Acum luam problema în propriile mâini și făceam posibilă reîntâlnirea dintre mamă și fiu.

Nu mi-au trebuit decât patru ore ca să ajung la universitate – mai întâi cu un tren local, apoi cu *Shinkansen*[5] și, în sfârșit, cu metroul. Locul în care se afla mama mi se păruse întotdeauna o altă lume, un paradis de neatins, dar iată-mă aici după o excursie scurtă și ușoară. Totuși, în timp ce mă apropiam de destinație, am simțit că mi se strângea pieptul. Mi-era greu să respir.

Laboratorul Numărul Trei din Departamentul de Inginerie Electrică al Facultății de Științe și Tehnologii de la Universitatea K. Laboratorul mamei mele. În timp ce traversam campusul imens, prin minte îmi treceau diferite scenarii ale revederii.

Băteam la ușa laboratorului și îmi deschidea mama. Oare ce expresie avea să aibă pe față în clipa în care dădea cu ochii de mine? Ce avea să spună? Probabil că n-ar fi spus nimic, mulțumindu-se să mă îmbrățișeze strâns. Dar dacă unul dintre asistenți sau vreun student deschidea ușa în locul ei? Atunci aș fi spus că venisem s-o văd pe doamna profesor Jun Yasaka.

Oare după aceea trebuia să-mi rostesc numele? Sau doar să aștept ca ea să mă vadă?

Încă mă chinuiam să-mi dau seama cum să procedez, când am ajuns la Departamentul de Inginerie Electrică și am dat peste cineva pe care m-aș fi putut aștepta să-l întâlnesc aici: profesorul Seguchi, membrul din juriul de la Festivalul Științelor. În chip destul de ciudat, a părut să-și amintească de mine și mi s-a adresat primul.

– Dar ce surpriză! a spus el. Cărui fapt îi datorăm plăcerea?

Dintr-un motiv sau altul, n-am reușit să-i spun că venisem s-o văd pe mama, așa că am scos pe gură primul lucru care mi-a venit în minte.

– Am avut o treabă în apropiere și m-am hotărât să vin să văd dacă sunteți pe aici.

– Ei, bine, sunt foarte încântat! Și ai adus cu tine altă invenție?

– Da, i-am răspuns. Mai multe, de fapt.

Și nu era o minciună. Adusesem cu mine portmoneul cu electroșocuri, ceasul care mergea în sens invers și detectorul de minciuni, ca să i le arăt mamei. Profesorul Seguchi a zâmbit și m-a condus spre laboratorul lui, care se afia la extremitatea estică a clădirii, la etajul al treilea – chiar sub laboratorul mamei.

După ce îi arătam profesorului invențiile, puteam să-i mărturisesc că de fapt venisem s-o văd pe ea.

El avea să spună:

„Ești fiul lui Jun Yasaka? Nu-i de mirare că ești atât de deștept!“

În timp ce îmi treceau prin cap toate astea, am ajuns la laboratorul lui și m-a condus într-o încăpere care întruchipa toate fanteziile mele – instrumente complicate îngrămădite în toate colțurile, rafturi pline de cărți și de jurnale tehnice. Profesorul m-a invitat să mă așez pe canapea și apoi s-a dus să-mi aducă o băutură răcoritoare. M-am tot uitat prin încăpere până când privirea mi s-a oprit asupra unei fotografii înrămate de pe biroul lui. Fotografia îl înfățișa pe profesorul Seguchi împreună cu o femeie, stând în picioare în fața unui castel, poate că a unuia din Germania. Femeia de lângă profesor, care zâmbea atât de fericită, era, în mod evident... mama mea.

Dar ce putea să însemne asta? Poate că fotografia fusese făcută în timp ce erau împreună la vreo conferință sau în vreun stagiu de cercetare. Nici după ce profesorul Seguchi a așezat băutura pe masa din fața mea, n-am reușit să-mi iau ochii de la fotografie.

El a părut să observe și a râs cu sfială.

– Mi-e teamă să spun că e făcută în luna noastră de miere!

A mai pocnit o bulă înlăuntrul meu.

– Luna de miere?!

– Știu, s-ar putea să crezi că sunt prea bătrân pentru așa ceva. Dar ne-am căsătorit toamna trecută și acum, la vârsta de cincizeci de ani, mă

pregătesc să devin tată pentru prima oară. Ciudat, nu-i așa?

– Tată?!

– Copilul se va naște la sfârșitul lunii decembrie. Dar soției mele nu pare să-i pese – momentan e plecată la o conferință în Fukuoka. Așa sunt femeile din ziua de azi…

– Soția dumneavoastră e doamna profesoară Jun Yasaka, nu-i așa?

– Da… O cunoști?

– E o persoană… pe care o respect foarte mult.

Începusem să tremur și n-am reușit să mai spun și altceva. Se dusese și ultima bulă. Seguchi mă privea suspicios.

– Nu cumva ești…?

N-am așteptat să aud finalul întrebării. Am sărit în picioare și am ieșit în fugă din cameră. Cu toate că nu m-am uitat deloc în urmă, am fost destul de sigur că profesorul n-a făcut nici o încercare să vină după mine.

Crezusem că mama renunțase la ideea de familie în schimbul șansei de a-și urma visul, de a-și respecta darul. Ca să devină o mare inventatoare, fusese obligată să-și abandoneze copilul iubit.

„Sigurul, unicul ei copil.“ Nu așa spusese? Dar nu se întorsese niciodată ca să-l regăsească pe „singurul“ și „unicul“. În schimb, se măritase mai bine, își găsise un partener mai bun, având alt copil și trăind fericită.

Trecuseră patru ani de când mă părăsise, dar am înțeles în sfârșit adevărul. Nu „un copil" abstract o ținuse în loc, ci eu, Shūya, un băiat care avea un nume, iar din ziua în care ea plecase de acasă, începusem deja să aparțin trecutului, să pălesc în amintirile ei. Eram sigur că Seguchi își dăduse seama cine eram, așa că faptul că n-am avut nici o veste de la ea după vizita asta a făcut ca totul să fie foarte clar.

Deci vă puteți gândi la crima asta în masă pe care sunt pe cale s-o comit, ca la o răzbunare a mea împotriva mamei – și la testamentul ăsta ca la singura modalitate pe care o am ca să-i spun ce am făcut.

Ca și în cazul fetiței lui Moriguchi, și de data asta am nevoie de un martor. Așa că v-am desemnat pe voi, vizitatorii site-ului meu. Sper că o să mă priviți creând o catastrofă care să intre în analele infracționalității juvenile și sper că o să-i spuneți mamei mele că a fost singura cale prin care să-i arăt durerea mea.

Adio!

Adio!

Am lovit podiumul după ce am terminat de citit *Viață* – eseul meu cel tâmpit –, iar apoi am băgat mâna în buzunar ca să-mi iau telefonul. Numărul era deja format. Am apăsat încet pe butonul *Trimite* – adică pe detonatorul bombei mele.

A trecut o secundă, două, trei, patru, cinci…

Nu s-a întâmplat nimic. Ce-ar fi putut să fie în neregulă? Să fi fost bomba dezamorsată? Nu, nici măcar n-am auzit vibrația celuilalt telefon, pe care l-am montat ca declanșator. Nu se putea... M-am aplecat și m-am uitat sub podium.

Bomba dispăruse...

Probabil că cineva citise postarea mea de pe site și o luase de acolo. Dar cine să fi făcut așa ceva? Să dezamorsezi o bombă e o chestiune complicată. Și de ce n-a chemat nimeni poliția? Putea fi oare... mama?

Exact atunci a început să sune telefonul din mâna mea. Număr ascuns.

Îmi tremura degetul în clipa în care am apăsat pe *Răspunde*.

6.
APOSTOLUL

Shūya? Mami la telefon...

Asta așteptai? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu e mami. Moriguchi la telefon. A trecut ceva timp, nu-i așa?

Bănuiesc că te întrebi de ce n-a explodat bomba. Ei, bine, vezi tu, am dezamorsat-o eu azi-dimineață.

Trebuie să spun că mecanismul m-a impresionat destul de mult. Ai fost deștept s-o programezi în așa fel încât declanșatorul să fie

dezactivat dacă temperatura scădea sub un anumit nivel. Astfel, ai putut s-o îngheți rapid în micul tău laborator și s-o aduci la școală într-un răcitor. Indiferent de cât de mult o agitai, atât timp cât stătea la rece, era destul de sigură. Cunoștințele tale de chimie sunt aproape la fel de impresionante ca abilitățile tale inginerești.

Dacă ți-ai fi folosit abilitățile astea în scopuri pozitive, sunt sigură că ai fi ajuns un mare om de știință. Dar ai ales să-ți folosești darul ca să faci rău, să construiești arme care să-ți ducă la îndeplinire micile uneltiri idioate.

Am citit scrisoarea de dragoste pe care i-ai lăsat-o mamei tale pe internet. Cineva care e în stare să scrie așa ceva și să posteze textul pe un site fără să moară de rușine, mai mult ca sigur că se consideră un soi de erou tragic.

E o poveste tristă și frumoasă. Mama genială... singurul ei copil, binecuvântat cu același geniu. Cu lacrimi în ochi, își lasă în urmă fiul în orașul lipsit de orizonturi, pentru ca ea să-și urmeze visurile. Dar nu înainte de a-i promite că o să alerge înapoi dacă el o să aibă vreodată nevoie de ea. Băiatul o crede. Tatăl se recăsătorește, are un alt copil cu noua soție și îl lasă pe băiat să ducă o existență solitară. El vrea să-și revadă mama, așa că se înscrie cu o invenție la un concurs. Dar nu primește nici un semn din partea mamei. Așa că se hotărăște să ucidă pe cineva. Cu siguranță că dacă fiul ei intră într-o belea suficient de mare, ea o să se întoarcă la el

în cazul în care află că a devenit un asasin. Din păcate, planul e distrus de un coleg prostovan. Din fericire, victima se răzbună și, spre încântarea lui, băiatul cel genial află că e bolnav. Cu siguranță că maică-sa o să vină la el dacă e suferind. Dar se dovedește că, de fapt, nu e. Așa că se folosește de o fată – o colegă de clasă – ca să încerce să uite de necazuri, dar atunci când ea îi spune că e „băiatul mamei", o ucide. În sfârșit, el se hotărăște să se ducă să-și viziteze mama. Dar înainte de a reuși s-o vadă, îl cunoaște pe noul ei soț și află că e însărcinată. Îi trece deodată prin minte că e cu adevărat abandonat și decide să se răzbune pe mama lui.

Știu că am sărit peste unele detalii, dar cred că asta-i ideea, în mare. Și, pentru ultimul act, ai plantat bomba.

Ești complet idiot? Folosești cuvântul ăsta pentru oricine și orice în scrisoarea ta de dragoste, dar cum crezi că te face asta pe tine? Ce ai creat tu vreodată cu adevărat? Ce ai făcut tu vreodată pentru oricare dintre oamenii aceia pe care îi desconsideri? Pentru oricare dintre „idioții" tăi?

Ai spus că nu crezi că propriul tău tată merită să trăiască, dar ție cine crezi că ți-a dat viață? Totuși, pari incapabil să înțelegi lucrul ăsta și crezi că, doar pentru că ai note bune la școală, ești vreo formă de viață binecuvântată. Dar te înșeli. Ești cel mai mare închipuit dintre toți, cel mai mare idiot pe care l-am cunoscut vreodată.

Iată ce fel de om e cel care mi-a ucis-o pe Manami, care a smuls-o pe fetița mea de lângă mine. Așa că ți-am citit amărâtele acelea de postări și m-am hotărât să mă răzbun, dar mi-e rușine să recunosc că m-am exprimat cam vag. Probabil că ar trebui să-ți explic ce am avut de gând, începând cu discursul meu din ultima zi de școală.

E adevărat că am prelevat sânge de la soțul meu, Sakuranomi, pe când el încă dormea, în dimineața ultimei mele zile ca dirigintă a voastră, și că apoi l-am adus la școală. Laptele a fost livrat la ora nouă dimineața și pus într-un frigider de lângă birou. Am plecat în timpul careului din curtea școlii și am folosit o seringă ca să injectez niște sânge în cutiile destinate ție și lui Shitamura. Chiar am reușit să găsesc pe îndoitura cartonului un loc în care nu puteați observa găurica. Apoi, după ce ați terminat de băut laptele, mi-am rostit discursul. Știu cât de cruzi pot fi colegii tăi de clasă și am vrut să vă arunc la lupi pe tine și pe Shitamura, ca să zic așa. Vezi tu, adulții sunt încorsetați de legi și ar fi siliți să vă protejeze indiferent de cât de malefici ar ști că sunteți.

Nu mi-am făcut iluzii cu privire la șansele de a vă da SIDA. După cum ți-ai dat seama mai târziu, rata de transmisie în urma unei glumițe ca aceea pe care am făcut-o eu e foarte scăzută. Dar, atât timp cât șansele nu erau zero, am

simțit că făcusem dreptate printr-o pedeapsă potrivită.

Și am crezut că am terminat cu totul. Nu că mi se schimbaseră sentimentele. Știam că o vreme voi doi aveați să trăiți terorizați de frica de SIDA și că unii colegi aveau să vă facă viața amară, dar toate astea nu puteau să-mi ridice moralul. Nici o formă de răzbunare nu m-ar fi făcut să vă urăsc mai puțin. Dacă v-aș fi tăiat pe amândoi în bucățele cu un cuțit, cred că aș fl urât și bucățile din voi cu aceeași intensitate. Mi-am dat seama că răzbunarea n-avea să înlăture niciodată cele întâmplate, n-avea să mă facă niciodată să încetez să vă urăsc cu fiecare particulă a ființei mele.

Totuși, am crezut că mă puteam forța să pun capăt întregii povești. Nu se punea problema s-o uit vreodată pe Manami, dar nu intenționam să-mi petrec restul vieții având de-a face cu copii ca voi. Timpul meu alături de Sakuranomi se apropia de sfârșit și intenționam s-o iau de la capăt după ce el nu mai era. Nu mă gândisem niciodată prea mult la ce aș fi putut face ca să-i ajut pe alții, dar eram hotărâtă să fac asta în noua mea viață.

O lună mai târziu, în aprilie, știind că se stingea, soțul meu mi-a spus ceva șocant. Mi-a mărturisit că-i părea rău că nu reușise niciodată să mă facă fericită, dar că voise, cel puțin, să fie sigur că nu mă lăsa pradă scandalului și închisorii. Așa că îmi stricase răzbunarea.

Simțise că în acea dimineață îi luasem sânge și-și dăduse seama că puneam ceva la cale. Mă urmărise la școală și mă văzuse injectând sânge în cutiile cu lapte. Îngrozit, așteptase să plec și înlocuise acele cutii cu unele noi. Mi-a spus că știa că era posibil să nu-l iert niciodată, dar că era păcat să răsplătesc răul cu rău și că răzbunarea n-avea să mă facă să mă simt mai bine. Mai important de atât, era convins că voi, băieții, puteați fi reabilitați, puteați deveni din nou normali, și voia să cred și eu același lucru. A spus că trebuia s-o cred dacă voiam să mai fiu eu însămi normală vreodată.

Astea au fost ultimele lui cuvinte. Că nu trebuia să căutâm răzbunarea, chiar dacă ne fusese omorât copilul. Că băieții care o uciseseră pe Manami puteau fi reabilitați. Bănuiesc că dacă merită cineva să fie numit sfânt, Sakuranomi e acela.

Ceea ce, conform logicii tale, ar însemna că mama lui i-a citit basme încă de când era bebeluș. Dar nu-i așa. Mă îndoiesc că te-ai deranjat vreodată să te uiți la articolul despre el afișat pe peretele din spatele clasei, dar mama i-a murit la scurt timp după ce l-a născut. Atunci când s-a recăsătorit tatăl lui, el era în clasa a cincea – exact cum erai și tu pe vremea când s-a recăsătorit tatăl tău. Spre deosebire de tine, el n-a fost un elev-model și n-a reușit să se înțeleagă cu mama vitregă, așa că fugea mereu de acasă. Viața lui de după perioada asta n-a fost vreun

motiv de mândrie și sunt sigură că Sakuranomi ar fi fost pe lista ta de idioți dacă te-ai fi întâlnit pe atunci cu el. Și totuși, un asemenea om a vrut să-ți salveze viața.

S-ar putea să ai dreptate atunci când spui că ideile noastre despre bine și rău sunt doar ceva ce deprindem în copilărie, la școală. Sakuranomi n-a învățat nici una dintre acele lecții simple decât atunci când aproape că devenise adult, când și-a dat seama că pierduse mult și când a simțit că trebuia să recupereze, să redevină normal. Și în privința asta îi semeni – îți lipsesc noțiunile de bine și de rău și ești conștient de acest fapt. Dar în loc să încerci să-ți rezolvi problemele, te porți de parcă ar fi foarte potrivit să fii rău, sau o învinovățești pe mama ta pentru că te-a făcut așa. Ori poate că te-ai temut că dacă-ți schimbai comportamentul, ai fi tăiat cumva legăturile cu mama aceea absentă – fata cea rea căreia voiai atât de mult să-i semeni –, așa că ai refuzat să te schimbi. Dar nimic din toate astea nu mai contează acum.

N-am reușit niciodată să accept ceea ce a făcut Sakuranomi. N-am putut să-l iert că a afirmat cu insistență că se gândise la fericirea mea, dar că în cele din urmă a acționat ca un profesor, nu ca un tată. Și nu mai e nevoie să spun că n-am să vă iert niciodată pe voi, băieți, în ciuda dorinței lui de a vă proteja. Dar răzbunarea e ceva subtil, iar eu n-am fost în stare să vin imediat cu un nou

plan. Așa că am decis să aștept și să urmăresc derularea evenimentelor.

Domnul profesor Werther, Yoshiteru Terada, m-a ținut la curent cu tot ce s-a întâmplat după ce am părăsit școala. De fapt, a fost elevul lui Sakuranomi și, din moment ce eu și el ne-am întâlnit în școală vreme de un an, mi-l aminteam destul de bine. N-a fost unul dintre băieții cei mai problematici din cercul lui Sakuranomi, dar părea să-și idolatrizeze profesorul mai mult decât toți ceilalți la un loc. Deci, atunci când a auzit că eroul lui încercase țigările încă de pe vremea când era elev de gimnaziu, s-a apucat și el de fumat – deși mai mult tușea, de fapt –, iar după ce s-a auzit zvonul că Sakuranomi desenase graffiti pe mașina unui profesor deosebit de sever, Werther a încercat și asta. Imitarea lui Sakuranomi îi crease de fiecare dată probleme. Dar asta însemna că era neobișnuit de impresionabil și, în consecință, destul de util scopurilor mele.

După ce a murit Sakuranomi, am reușit să conving presa să nu publice data sau locul înmormântării lui. Jurnaliștii au părut să înghită argumentul conform căruia un profesor atât de admirat trebuia să „trăiască pe vecie în inimile elevilor săi". Dar Terada a reușit să afle și a venit la înmormântare. Mi-a spus că trebuia să „se revanșeze pentru toate necazurile produse profesorului său" și, cu toate că eram plictisită de moarte de asemenea platitudini, n-am reușit

să scap de el. După înmormântare, a îngenuncheat în fața plăcuței funerare și a început să-și ceară iertare pentru greșelile din trecut. Bânuiesc că până și lui Sakuranomi i s-ar fi părut lipsită de gust o astfel de manifestare, dar am aflat ceva folositor din mărturisirile lui Terada. El a spus că simțise că era de datoria lui să continue munca lui Sakuranomi, că se hotărâse să devină profesor și că începuse să lucreze la Școala Gimnazială S în aprilie, de la începutul noului an școlar.

I-am spus că predasem și eu la aceeași școală până în martie, la sfârșitul anului școlar precedent, și l-am întrebat cum mergea treaba. Atunci mi-a spus că preluase dirigenția Clasei B. Bănuiesc că unele lucruri sunt pur și simplu datul sorții. Terada nu părea să știe că eu fusesem diriginta de dinaintea lui, așa că nu i-am mărturisit asta, ci i-am pus întrebări despre clasă. Mi-a răspuns că singura lui problemă era un elev care încetase să vină la școală. Un băiat pe nume Shitamura. În timp ce ascultam relatarea lui Terada, mi-am dat seama că Shitamura credea că se infectase cu virusul, dar că nu-i spusese mamei lui. În cazul de față, asta părea un pic ciudat, dar știam că puteau exista ziduri invizibile între mame și copiii lor, și am început să mă gândesc cum anume aș fi putut profita de situația asta.

Cu alte cuvinte, am început să plănuiesc cum să-l împing pe Shitamura și mai mult în

colțișorul lui. I-am oferit lui Terada sfaturi în sensul ăsta, sugerându-i mereu că era exact ce ar fi făcut Sakuranomi într-o situație similară. Sakuranomi s-ar fl dus acasă la băiat și ar fl luat cu el un copil din clasă. Uneori Werther părea un pic sceptic, dar știam că în cele din urmă avea să se hotărască și că, după ce ar fi făcut-o, existau toate șansele să devină deosebit de perseverent. Avea să insiste să se ducă în fiecare săptămână, iar dacă la un moment dat era alungat din fața ușii, avea să strige în gura mare din stradă. Am prevăzut totul.

L-am asigurat că urma să-i ofer toate sfaturile necesare și să păstrez secretul colaborării noastre. Desigur, simțea că nu putea discuta toate astea cu nici unul dintre colegii lui de cancelarie, pentru că îmi trimitea constant e-mailuri ca să-mi ceară părerea. Nu cred că ar trebui să-l acuze cineva că a fost nesocotit în încercarea de a se descurca cu Shitamura, din moment ce ținea constant legătura cu fosta dirigintă a acestuia.

Mi-a scris chiar și ca să mă întrebe ce să facă atunci când erai tu agresat. A spus că voia să oprească totul, dar eu i-am sugerat că, în loc s-o facă el, ar fi fost mai eficient ca unul dintre ceilalți elevi să se confrunte cu agresorii. Astfel, clasa putea identifica problema ca grup. Sperasem să intensific atacurile împotriva ta, dar în cele din urmă situația s-a întors pe dos, după cum i se întâmpla mereu lui Terada, iar biata

domnișoară Kitahara a ajuns să sufere de pe urma cruzimii colegilor. Ăsta e singurul meu regret.

Bănuiesc că dacă n-ar fi fost amestecată în toate astea, n-ai fi ucis-o. Îmi pare teribil de rău, dar ori de câte ori mă simt vinovată, îmi reamintesc imediat că voi, băieți, sunteți de vină, la urma urmei. Nimic din toate astea nu e din vina mea. Tu ai ucis-o pe domnișoara Kitahara. A nimerit prea la fix cu vorbele „complex legat de mamă" și ai ucis-o, cuprins de o furie oarbă. Cum i-ai spus? „Crima ca răsplată a crimei"? Ce înseamnă asta? Jocurile de cuvinte ale unui idiot!

În timp ce stăteam în umbră și vă urmăream pe amândoi, Shitamura și-a ucis mama. Nu-mi pot imagina ce s-a întâmplat între ei și chiar de-aș putea, nu m-aș preface că înțeleg. Dar singurul lucru pe care îl pot spune cu certitudine e că Shitamura nu și-ar fi ucis niciodată mama dacă n-ar fi ucis-o mai întâi pe Manami. Deci, până la urmă, n-am pic de milă nici pentru băiat, nici pentru maică-sa. În cazul ei, e răsplata pentru că l-a crescut în halul în care l-a crescut. În ciuda amestecului lui Sakuranomi, am simțit că răzbunarea mea împotriva lui Shitamura era completă.

Ceea ce mă lăsa doar cu tine. După cum ai spus chiar tu, chiar dacă Shitamura a ucis-o pe Manami, ea n-ar fi murit dacă n-ar fl fost planul tău cel tâmpit. Am vrut să vă văd pe tine și pe

Shitamura suferind și murind, dar dacă aș fi silită să aleg pe care dintre voi îl urăsc mai mult, tu ai fi acela.

Aș fi fost perfect mulțumită dacă te-ar fi ucis colegii tăi în timpul acelor jocuri brutale ale lor, dar speranțele mi-au fost spulberate în momentul în care Terada m-a anunțat că „rezolvase“ problema agresiunilor. Părea atât de mândru de sine și îmi mulțumea pentru sfaturile pe care i le dădusem! Era uluit de faptul că în cele din urmă amenințarea infecției se dovedise eflcientă în a-i ține la distanță pe ceilalți copii – ceva ce el ar fi trebuit să priceapă încă de la bun început.

Dar chiar așa fiind, îmi dădeam seama acum că trebuia să iau problema în propriile mâini. Totuși, eram destul de sigură că n-avea să-ți pară rău pentru ce i-ai făcut lui Manami nici dacă te lăsam fără suflare. Deci cum să procedez? Trebuia să-ți găsesc slăbiciunea. Cu toate că părea inutil, ți-am verificat zilnic site-ul. Dar n-au mai apărut postări după știrile despre portmoneul tău antifurt. Cu toate astea, lipsa actualizărilor era un indiciu în sine: din moment ce știam că disprețuiai lucrurile inutile, de ce nu închiseseși site-ul? Renunțasem total la o răzbunare rapidă și mă resemnasem să privesc și să aștept. Chiar dacă ar fl durat o eternitate, aveam să descopăr ce iubeai și aveam să-ți distrug iubirea. Dar exact în momentul acela, te-ai întors la site.

Datorită scrisorii tale de dragoste către mami, am reușit să aflu destul de mult despre copilăria ta nefericită. Am început chiar să mă gândesc că lucrurile ar fi putut – subliniez, *ar fi putut* – lua o altă turnură dacă te-aș fi sprijinit mai mult atunci când ai venit cu portmoneul la mine. Aproape că mi-a părut rău pentru ce am spus. Aproape. Din fericire, mi-am venit în simțiri și mi-am dat seama că mila mea era de-a dreptul aberantă. Ai spus-o chiar tu: portmoneul era gândit să fie o cursă. Voiai să electrocutezi pe cineva; de aceea l-ai făcut. De ce ar fi trebuit să sprijin așa ceva? Ideea că îți doreai atenția și aprecierea mea e doar nălucirea din mintea unui copil răsfățat. Ceea ce voiai tu era șansa să te dai mare. Ai ignorat oportunitatea de a face un lucru meritoriu și ai ales în schimb să creezi o jucărie inutilă, ca să impresionezi lumea cu ea. Cine ar fi considerat asta drept ceva demn de laudă? Ar fi trebuit să te mulțumești să te joci singur cu portmoneul.

Refuzi să vezi valoare în orice ființă omenească în afară de mama ta și o să trebuiască să trăiești cu persoana care ai devenit fiindcă te-ai lăsat modelat de o astfel de tendință. Nu poți să dai vina pe altcineva pentru infracțiunile tale; ele sunt strict responsabilitatea ta. Dar dacă mai există undeva vreo vină, singura persoană care mai poate fi învinuită e mama ta, o femeie care a ridicat mâna asupra unui copil ce nu-i putea împlini așteptările, care i-a refuzat copilului

ăstuia un loc în inima ei și care a fugit ca să-și împlinească propriile visuri, lăsând în urmă un băiat căruia nu i se împărtășise dragostea. În sensul ăsta, în privința egocentrismului tău înfricoșător, tu și mama ta chiar sunteți la fel.

Așadar, ai plantat bomba ca să te răzbuni pe mama ta. Aveai să-i arăți tu ei, ucigând o grămadă de oameni nevinovați. A fost la fel și cu Manami. N-ai sentimente față de nimeni altcineva în afară de mama ta, și totuși rănești pe oricine în afară de ea.

Dacă în lumea ta măruntă nu mai există nimeni altcineva în afară de tine și de maică-ta, te încurajez s-o ucizi pe ea și să ne lași pe noi, ceilalți, în pace. Dar n-o să faci asta. Ești mult prea laș. De aceea nu pot să-ți permit să continui să te umfii în pene și să ucizi oameni nevinovați.

Poliția o să ajungă la școală curând și în scurt timp o să dea de cadavrul domnișoarei Kitahara. După ce o să fii arestat, iar anchetatorii o să facă legătura dintre tine și Shitamura, adevărul despre moartea lui Manami o să iasă la lumină. Totuși, îmi fac griji că pedeapsa pe care o s-o primești n-o să fie suficientă. Apoi, poate că un băiat atât de deștept ca tine o să reușească să convingă societatea că s-a schimbat. Astfel, ai putea ajunge repede înapoi printre oamenii liberi, cu crimele din trecut radiate și gata să te îmbarci spre un viitor strălucit.

Dar, înainte de toate astea, mai am să-ți spun un singur lucru.

După ce ți-am citit scrisoarea de dragoste și ți-am dezamorsat bomba, m-am dus să vizitez pe cineva. Cred că simțeam o oarecare milă față de tine și s-ar putea să-mi mai fi dorit o șansă de a mă gândi la ceea ce îmi spusese Sakuranomi. Ai putea chiar să zici că mi-am dat seama de faptul că port o parte a responsabilității pentru moartea lui Manami.

În orice caz, m-am dus să caut persoana pe care ți-ai dorit s-o vezi în toți acești ani – și care s-a dovedit a fi foarte ușor de găsit. În primul rând, i-am arătat site-ul tău, frumoasa ta scrisoare de dragoste. Apoi i-am povestit despre Shitamura și despre ce i-ați făcut voi doi lui Manami.

Vrei să știi ce-a spus?

Îmi pare rău, n-am înțeles. E cam multă gălăgie. N-auzi sirenele și toate strigătele?

Vezi tu, nu doar că ți-am dezamorsat bomba, ci am montat-o în altă parte. Apoi mi-am dorit din toată inima să nu apeși pe buton ca s-o detonezi. Dar bineînțeles că ai apăsat pe el. N-a fost dezamorsată, să știi. Nu-mi dau seama de proporțiile pe care ai crezut că avea să le aibă explozia produsă, dar pot să-ți spun că aceasta a fost impresionantă – destul de puternică încât să arunce în aer o bună parte dintr-o clădire de beton ranforsat. Din fericire, am avut deplină încredere în priceperea ta și am așteptat la o distanță sigură. Altfel, n-aș mai fi aici și nu ți-aș mai da telefonul ăsta.

Bomba a explodat în Laboratorul Numărul Trei din Departamentul de Inginerie Electrică de la Universitatea K. Bomba ta, detonată cu mâna ta.

Amuzant – cred că acum m-am răzbunat, în sfârșit. Și, cu puțin noroc, în cele din urmă ți-am îndrumat primul pas pe drumul spre recuperare.

Suferințele tânărului Werther – roman al scriitorului german Johann Wolfgang von Goethe, publicat în 1774

Tulburare de personalitate obsesiv-compulsivă

Acronim pentru *Not in Education, Employment or Training*

Termen generic pentru benzile desenate produse în Japonia

Tren japonez de mare viteză